

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · tercer període · sèrie P · núm. 43

Ple del Parlament

Sessió 23, tercera reunió, dijous 22 de maig de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'educació concertada 302-00094/15	3
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la qualitat del primer cicle d'educació infantil 302-00095/15	13
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació laboral i les millores en la seguretat en relació amb el dret a la salut en l'àmbit del treball 302-00096/15	24
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política energètica 302-00097/15	35
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de mobilitat a la vegueria de Lleida (302-00099/15)	46
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model de cooperació al desenvolupament 302-00098/15	56
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'educació concertada (continuació) 302-00094/15	68
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la qualitat del primer cicle d'educació infantil (continuació) 302-00095/15	69
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació laboral i les millores en la seguretat en relació amb el dret a la salut en l'àmbit del treball (continuació) 302-00096/15	70
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política energètica (continuació) 302-00097/15	71
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de mobilitat a la vegueria de Lleida (continuació) 302-00099/15	72
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model de cooperació al desenvolupament (continuació) 302-00098/15	73

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ús del vel islàmic als espais públics	
302-00100/15	74
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de joventut	
302-00101/15	84
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'esport	
302-00102/15	94
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de salut	
302-00103/15	106
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ús del vel islàmic als espais públics (continuació)	
302-00100/15	118
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de joventut (continuació)	
302-00101/15	119
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'esport (continuació)	
302-00102/15	120
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de salut (continuació)	
302-00103/15	121

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 23.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i el lletrat Rubèn Ramírez Fernández.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació i el conseller de Política Lingüística.

El president

Bon dia. Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'educació concertada

302-00094/15

El divuitè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'educació concertada. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i per exposar-la té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Bon dia a tots i a totes. Gràcies, president. Bé, avui em fa la sensació que parlarem molt d'escola (*veus de fons*), si no em talla el temps el president... Ara sí. Bé, com deia, avui ens fa la sensació que parlarem molt d'escola, de llibertat a l'escola i d'adoctrinament, però nosaltres portem el que crec que realment és l'escenari més greu i jo diria fins i tot les situacions més rocambolesques que està vivint avui l'escola catalana, sobretot si parlem, evidentment, de llibertat i adoctrinament.

Nosaltres, bàsicament, avui també volem situar els canvis que necessita l'escola, i especialment l'escola concertada, perquè no passin situacions com la que estem veient, com les que denuncien més de cent cinquanta famílies, per exemple, de l'escola Mare de Déu del Carme a Terrassa, on estan explicant que uns canvis en la direcció estan produint casos d'adoctrinament i, evidentment, també jo diria fins i tot d'ideologia o, en aquest cas, intentar pervertir els currículums educatius amb ideologia clarament reaccionària, homòfoba i clarament antidemocràtica. I això, evidentment, no pot passar a Catalunya, a la Catalunya del segle XXI, però menys a l'escola concertada, que rep recursos públics directament de la conselleria d'Educació.

Això no ho ha detectat inicialment la conselleria, sinó que ha estat fruit de la denúncia, hi insisteixo, de cent cinquanta famílies de l'escola Mare de Déu del Carme, de Terrassa. I és jo diria pràcticament impensable que alumnes del nostre país hagin d'escoltar, en aquest cas, quan reben classe, jo diria fins i tot expressions clarament antidemocràtiques, com, per exemple, «Franco també feia coses bé» o, per exemple, expressions clarament homòfobes com, en aquest cas, «Freddie Mercury es mereixia morir perquè era gai». Això està passant a l'escola catalana finançada amb recursos públics.

Per tant, jo crec que és evident que cal posar límit i aturar aquest tipus d'adoctrinament a l'escola pública catalana i a l'escola concertada, en aquest cas, que rep recursos públics. I, sobretot, cal obrir un debat sobre si no cal, ja, entre cometes –i sense cometes–, «replantejar-nos» com funciona l'escola concertada a Catalunya quaranta anys després de quan la vam posar en marxa o, en tot cas, quan es va posar en marxa la seva regulació.

Nosaltres, bàsicament, en la moció el que portem és un primer punt, que hem acordat amb el Partit Socialistes, de, clarament, rebuig a l'adoctrinament a l'escola concertada catalana. Això no té cap sentit. I, després, fem tot un seguit de propostes. La primera és que s'apliqui la LEC; bàsicament, la LEC i la LODE. En aquest cas, el que diu és que no pot ser que a un centre que actua d'aquesta manera no se li retiri el concert. Per tant, el que no pot ser és que tinguem escoles concertades finançades amb recursos públics que el que fan, bàsicament, és adoctrinament, i, evidentment..., ja sigui amb plantejaments clarament antidemocràtics o fins i tot homòfobs.

En segon lloc, també el que plantejem nosaltres és que no hi pot haver, en aquest cas també en el debat sobre l'escola pública i l'escola concertada, tancament de línies bàsicament a l'escola pública mentre es mantenen a la concertada, i això ho estem veient arreu del país. I genera molta incomoditat a les famílies i genera molt malestar a les famílies, que bàsicament es tanquin línies a la pública mentre es mantenen a la concertada del costat. Evidentment, també nosaltres el que plantejem, no?, és que s'ha d'aprofitar la davallada sobretot demogràfica bàsicament per reforçar, en aquest cas, els centres escolars amb una baixada de ràtios. I en aquest cas també tenim esmenes concretes del Grup Parlamentari de la CUP que també hem acceptat.

Un altre element que jo crec que genera profunda desigualtat i que és contrari teòricament al règim legal i a la legislació vigent és que no pot ser que els centres educatius concertats facin de la quota, evidentment, un element obligatori. Perquè és evident que les famílies i els pares poden triar centre, però el que no pot ser és que els centres triïn alumnes. I això s'utilitza moltes vegades, el cobrament de les quotes, com un element per seleccionar els alumnes. I, evidentment, això no pot ser.

Finalment, nosaltres també demanem una auditoria bàsicament per veure què està passant, i que sigui periòdica, per conèixer com funcionen, evidentment, centres concertats d'iniciativa privada però que reben recursos públics. I, evidentment, també creiem que cal un protocol específic per a la intervenció i sanció quan es produeixen casos com el que hem vist, en aquest cas, a l'escola Mare de Déu del Carme, de Terrassa.

Finalment, també volem un compromís clar, en aquest cas, amb l'escola pública, amb el finançament de l'escola pública. I, per tant, també donem suport a la ILP que planteja arribar al sis per cent del PIB en educació.

I, finalment, també reclamem a la conselleria d'Educació que, d'una vegada per totes, treballem en un nou decret d'escola concertada perquè ens permeti una planificació conjunta de l'escola pública i de l'escola concertada i, per tant, no ens passi el que ens està passant, que, com deia, es tanquen línies a l'escola pública mentre es mantenen a la concertada.

En tot cas, com deia al principi, el que no pot ser és que tinguem centres educatius de Catalunya que el que fan bàsicament és adoctrinar els alumnes amb plantejaments antidemocràtics o homòfobs.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha quatre grups que hi han presentat esmenes. I en primer terme, per defensar-les, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, president. Doncs bé, agraiem aquesta moció al Grup dels Comuns. Agraiem aquesta moció perquè posa de manifest una situació que és escandalosa, realment. No podem permetre que hi hagi aquest adoctrinament per part de grups ultracatòlics totalment reaccionaris i, a més a més, a escoles que estan finançades amb diners públics. Nosaltres pensem que això no s'hauria de permetre a l'escola en general, però menys encara a aquelles que s'estan finançant amb diners públics. Però també qüestionem què passa amb l'adoctrinament religiós..., no ultracatòlic

reaccionari, sinó religiós. Nosaltres pensem que amb diners públics no podem sostenir escoles religioses i que, per tant, l'escola pública ha de ser laica tota ella.

I, després, agraïm també aquesta moció i que ens hagin acceptat les quatre esmenes que els hi hem presentat, perquè ens permet ubicar el problema de la doble xarxa educativa. Què passa amb la doble xarxa educativa? Ho hem explicat moltes vegades. És el principal causant de la segregació escolar que pateix el nostre país. I històricament ho hem vist: als nostres barris on coexistien les dues escoles, la concertada i la pública –no parlo de llocs on només hi havia escola concertada, sinó de llocs on hi havia escola pública i escola concertada–, els blancs i els que tenien diners anaven a la concertada i els pobres i els de fora se n'anaven a la pública. I això tothom que ve de barris on hi havien les dues escoles sap que el que estic dient és veritat. A l'escola de pagament hi anaven els blanquets i els dels diners.

Clar, què passa? Que això, a la llarga, el que ha generat és un problema de «guetificació», fins al punt que tenim escoles d'alta complexitat on no és que calguin més aules d'acollida, és que l'escola en si sembla una escola d'acollida, i no reflecteix la diversitat que tenim al nostre país. Nosaltres ja vam dir, el 2019, que no signàvem el pacte contra la segregació escolar perquè sense qüestionar aquesta doble xarxa educativa, que la LEC avala i aferma, no podíem combatre la segregació escolar, i que per acabar amb la segregació hem d'acabar amb aquesta doble xarxa.

En segon lloc, el problema d'aquesta doble xarxa educativa és el que estem veient amb el tancament de línies públiques. Ho vam dir l'altre dia amb les pròpies dades de la conselleria, que tothom pot veure perquè es van fer públiques el passat mes de febrer. Vèiem com l'escola pública sortia amb cent onze línies *menys*..., de sortida, eh?, no les que es preveuen tancar, no, de sortida s'oferten cent onze línies *menys*, mentre que tenim vint-i-una línies *més* de l'escola concertada, concretament a I3.

I això per què succeeix? Perquè el que es pretén és que l'escola concertada tanqui *menys* línies de les que probablement tancarà. Per tant, tu tens, en una mateixa zona escolar, com a família, una escola a la qual se li ha retallat enguany o l'any passat una línia i, per tant, és una escola pública només amb una línia, i una escola concertada, hi insisteixo, a la mateixa zona escolar, amb tres línies, que no se n'hi ha tocat cap i que no saben com mantenir.

I, per tant, tenim llocs com per exemple la Selva del Camp, com per exemple Reus, com per exemple Mataró, on famílies que volen portar la canalla a l'escola pública no poden i, per tant, l'hauran de portar a l'escola concertada *religiosa*. I això sí, si no l'han posat com a opció, els pagarà la Generalitat, aquells costos derivats de portar la canalla a l'escola concertada, que això potser la gent no ho sap. Com pot ser que estiguem tancant línies educatives públiques sense tocar a la concertada? Perquè és el marc del decret de concertades.

Nosaltres el que diem és que hem d'aprofitar ara mateix la situació que tenim per fer un replantejament de fons. Hem de mirar què és el que tenim; quina és la previsió en base a la davallada de natalitat; quina és la previsió de l'oferta educativa que volem, també en base a que necessitem reduir ràtios de forma real i no de forma quirúrgica, de forma cosmètica, com s'està fent ara. Hem d'avançar cap a ràtios de dotze alumnes a infantil, quinze a primària i vint a secundària. No ho diu la CUP, ens ho estan dient els mestres, perquè amb l'elevada complexitat que hi ha avui dia no poden fer classe. Hem d'avançar cap aquí. I, en base a això, decidim què tenim, quines escoles públiques tenim, què necessitem concertar, de què podem prescindir, i allò que concertem..., què podem absorbir.

I així avancem d'una vegada per totes cap a una sola xarxa educativa i avancem cap a una qüestió que és de sentit comú i que veu absolutament tothom, que és que la majoria de països europeus tenen més d'un noranta per cent de places pròpies, i aquí en tenim només un setanta per cent.

És hora de fer un replantejament. Ha arribat l'hora d'avançar cap a una sola xarxa educativa. Toquem de peus a terra, com deia el president Illa. No podem continuar mantenint l'escola concertada.

Gràcies.

El president

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la molt honorable senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Gràcies, president. Conseller... Bon dia, diputats i diputades. Ens trobem davant d'una moció totalment ideològica, i cal dir que en compartim del tot el primer punt, que és aquest total rebuig que ja diu la LEC a qualsevol mena, en una escola, d'adoctrinament.

Ara bé, davant d'aquest rebuig compartit, i que compartim, de la moció, la moció destil·la aquest rebuig en contra de l'escola concertada. I som conscients que vostès posen data de caducitat a l'escola concertada, em sembla que ja van dir que el 2030 havia de desaparèixer tota, però hem de dir que, per sort, davant d'aquesta voluntat hi ha una llei d'educació, de consens, de país, que protegeix la doble xarxa; uns bons professionals i unes famílies que hi aposten i que la fan créixer, i uns grups polítics, com el nostre, que no solament defensem la concertada, sinó que defensem que tot el Servei d'Educació de Catalunya sigui fort i equilibrat.

I és curiós com a la moció plantegen tota una colla d'exigències a l'escola concertada i que, en el fons, ja compleix, i sovint en condicions molt difícils. I els hi posaré alguns exemples.

Si parlem de tancament de línies, de grups o bé d'escoles, nosaltres compartim del tot una bona planificació educativa que, sobretot, solucioni dos grans reptes: la matrícula viva i la davallada de natalitat, que això impacta, i molt, a totes les escoles, però a totes les escoles del Servei d'Educació de Catalunya. Ara bé, quin problema se li afegeix a l'escola concertada? Un infrafinançament crònic que sembla que, amb el temps, costa de corregir i que ha portat a moltes d'elles a tancar-les. Per exemple, aquest cap de setmana han tancat, en un barri de Barcelona, una Escola Mireia, un projecte històric i un projecte de temps. I a nosaltres ens saben greu aquests tancaments, també, i sembla que aquí només saben greu uns tancaments. I potser és que n'hi han que ja els hi està bé que tanquin. A nosaltres no, a nosaltres ens sap greu que tanqui qualsevol escola del Servei d'Educació de Catalunya. *(Alguns aplaudiments.)*

També exigeixen, a la moció, el compliment del decret d'escola inclusiva, el pacte de segregació escolar, el decret de concert educatiu..., i oh i tant que s'han d'exigir i s'han de complir, però és que ja ho fan, ja compleixen. Mirin les dades també, vostès que també treuen dades, els de la CUP; o bé entrin en moltes escoles, que n'hi han que són el cent per cent d'alta complexitat.

Ara bé, aquestes escoles reben la mateixa...? Compleix l'Administració lo mateix en tot el Servei d'Educació de Catalunya? Aquí vostès no s'hi posen. No és veritat, no reben la mateixa atenció. No tenen els mateixos recursos de professionals per ajudar molts d'aquests centres o la majoria. Per exemple, en una escola concertada de tres línies hi va un cop al mes el servei de l'EAP. Això ja es pot veure que és impossible que pugui ajudar molts nens que tenen necessitats educatives. O bé..., teniu presents també les condicions laborals del seu professorat? Amb plantilles dels anys noranta, que treballen més hores, que cobren menys i ara, a més a més, no poden gaudir ni de la jubilació parcial?

I parlem d'aquest tema que sempre sembla que preocupi tant, que són les quotes d'aquestes escoles. A veure, si el mateix síndic de greuges reconeix aquest infrafinançament de l'escola concertada en el seu pacte contra la segregació escolar i situa el dèficit del cost de la plaça en 1.500 euros a infantil i primària i 1.800 a l'ESO, i si

hi sumem, a més a més, les motxilles econòmiques, que no estan en tots els cursos, i que arriben tard i molt tard, com volen que aquestes escoles sobrevisquin? En el fons hi ha un ofec i un tancar l'aixeta que ha portat molts d'aquests centres al seu tancament. I nosaltres, com a Junts, tenim la solució, que és arribar a la gratuïtat real del sistema i dotar de més recursos tot el Servei d'Educació de Catalunya.

Per acabar, les esmenes que hem presentat nosaltres intentaven fer una mirada global de tot el Servei d'Educació de Catalunya, però evidentment no ens n'han acceptat... Només n'hem transaccionat una, és normal, però els hi diríem que, per al país i per a la seva educació, no ens va gens bé aquesta confrontació ideològica que sovint molts partits de les esquerres fan entre la doble xarxa..., una doble xarxa acceptada per la LEC, per la història i per la tradició d'aquest país.

Nosaltres, en canvi, com a Junts, volem acompanyar a tot el Servei d'Educació de Catalunya i que els nostres esforços es centrin en la millora educativa i en la millora i el prestigi dels nostres docents. Junts creiem que el millor que podem fer per les nostres escoles i els nostres joves i per l'educació del país és lluitar per tot el Servei d'Educació de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, presidenta Erra. I a continuació, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Irene Aragonès i Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, president. Bé, des d'Esquerra Republicana compartim plenament el que expressen els dos primers punts de la moció. Rebutgem rotundament qualsevol discurs d'odi, qualsevol forma d'adoctrinament ideològic i discriminació que es pugui produir dins dels centres educatius. L'educació, evidentment, ha de garantir tots els drets fonamentals, fomentar el pensament crític i respectar els valors democràtics i de diversitat.

No podem permetre que grups ultracatòlics reaccionaris utilitzin les escoles per imposar discursos ideològics i imposar ideologies que vulnerin els valors democràtics i els drets del nostre alumnat. Aquestes actituds, per tant, no tenen cabuda en el sistema educatiu català.

Per altra banda, dit això, des d'Esquerra Republicana defensem un sistema educatiu català en el marc del Servei d'Educació de Catalunya, un únic servei que integri ara per ara l'escola pública i els centres educatius sostinguts amb fons públics.

I sí, totalment d'acord, necessitem un nou decret de concerts. Un decret que ve del 93, fa trenta anys, ha quedat totalment obsolet; de fet, l'anterior conselleria d'Educació tenia un esborrany sobre la taula, havia treballat ja un document i estava a punt. Nosaltres parlem d'un nou decret que permeti igualar les regles de joc amb la pública en la reducció de ràtios, en el compromís de l'educació inclusiva, en l'equilibri de la planificació de l'oferta educativa, i amb el compliment del pacte contra la segregació. Per tant, es tracta de que cal equiparar les condicions.

De fet, ja vam posar fi als concerts d'aquells centres que segregaven per sexe a secundària. El que semblava impossible Esquerra Republicana ho va fer possible. I ara, per al curs que ve, l'actual consellera ha de complir l'acord de no renovar els concerts amb centres de primària, de no renovar aquells concerts a centres educatius que segreguen per sexe a primària.

Des d'Esquerra Republicana defensem una escola pública forta, evidentment, que sigui –i ha de ser– el pilar del sistema, però ara per ara no tot és blanc o negre. Molts centres sostinguts amb fons públics –parlo d'aquells centres compromesos, parlo d'aquells centres d'iniciativa social, parlo de cooperatives– col·laboren activament amb el desplegament del pacte contra la segregació escolar, assumeixen compromisos concrets per afavorir l'equitat, una escolarització equilibrada i inclu-

siva i la no-discriminació, i tenen un paper fonamental també en el foment de la llengua catalana.

Són centres que han reduït ràtios, han assumit places d'alumnat vulnerable, han reforçat la seva funció pública i han teixit vincles en el territori, especialment on la xarxa pública encara no és suficient. Aquestes escoles han entès que rebre fons públics implica també compromisos públics, i per això mereixen ser part del debat i també ser part de la solució. No podem tenir un sistema dividit. Cal avançar cap a un únic servei d'educació de Catalunya, cohesionat, amb regles comunes, amb responsabilitat i corresponsabilitat; un servei gratuït amb exigències compartides i una visió republicana de l'educació com a dret.

I, finalment, reafirmem el nostre compromís amb el finançament del sistema educatiu fins al sis per cent del PIB, tal com marca la llei i reclama la ILP que ja començarem a tramitar en no res. Però pensem que no es tracta només de diners, sinó a on van aquests diners; es tracta de garantir que aquest finançament reforci l'equitat, la inclusió i la justícia educativa i, sobretot, prioritzant sempre el rol central de l'escola pública.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. I, finalment, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Gisela Navarro i Fuster.

Gisela Navarro Fuster

Gràcies, president. Bé, bon dia a tothom. Consellera, conseller... Estem davant d'una moció, ja s'ha explicat, amb el títol «educació concertada», però veiem de manera molt clara que el seu contingut té més a veure amb males praxis puntuals que amb el fet del tipus de propietat que pugui tenir qualsevol de les escoles de Catalunya.

En el text nosaltres diferenciem dues parts: d'una banda, l'anàlisi del paper que juga l'escola concertada en el sistema d'educació de Catalunya, i, de l'altra –ho acabem de comentar–, aquestes línies vermelles que proposen per establir, doncs, un front comú a aquestes males praxis.

Volem agrair, evidentment, al Grup de Comuns, al grup proponent, l'acceptació d'algunes de les esmenes que el meu grup ha proposat, tot i que, òbviament, ens hagués agradat arribar a moltes més coincidències.

Des del Grup Socialistes i Units per Avançar hem presentat un total de sis esmenes. Totes elles manifesten la importància de ser estrictes i infal·libles amb les escoles que vulnerin els drets fonamentals dels i les alumnes de Catalunya i contundents defensant els valors democràtics i constitucionals. És a dir, un rebuig total en casos d'escoles que promoguin discursos d'odi, adoctrinament ideològic o vulneració de drets a les aules, especialment en centres sostinguts amb fons públics, dotant d'eines i criteris clars d'intervenció la inspecció educativa.

D'altra banda, la moció proposa un seguit de punts, com deia, analitzant el paper de la concertada dins del nostre sistema. Això, des del nostre punt de vista, no té res a veure amb el tema de la mala praxi; inclús trobem que no hauria d'estar en el mateix text. Aquesta mateixa setmana, precisament, n'hem estat parlant profundament a la Comissió d'Educació i Formació Professional, on la mateixa consellera Niubó va compartir dades i reflexions molt interessants sobre el nostre sistema educatiu català –o el nostre «ecosistema educatiu».

Sovint situem aquesta confrontació en un eix equivocat. I crec que avui, el 2025, analitzant la realitat educativa i la necessitat d'atacar alguns aspectes de manera prioritària, no faríem bé de començar a confrontar la concertada i la pública, per moltes raons que ara no hi entrarem –tant de bo, però tinc cinc minuts–, però en especial per la gran tipologia o la pluralitat de centres que tenim a Catalunya.

Avui la nostra obligació és garantir que els drets i els deures de totes les escoles del sistema –totes les escoles del sistema–, amb independència de la seva propietat,

siguin els mateixos. I el que és més important encara, que siguin els mateixos amb el punt de vista de l'excel·lència educativa, perquè ser els mateixos per sota tampoc caldria.

Com a Socialistes i Units per Avançar, la nostra postura és molt clara. Confitem en el sistema català d'educació, un sistema històric que ha funcionat des de fa moltes generacions, a la vegada que treballem per garantir la màxima qualitat educativa a l'escola pública, enfortint-la per augmentar la seva capacitat transformadora de vides i la creació d'igualtat d'oportunitats. I davant d'aquest sistema mixt i plural, ple de diferents realitats, el que volem és corresponsabilitat en l'escolaritat, equilibri real en el calendari, en l'anàlisi i la lluita contra la segregació –que s'ha explicat molt bé–, en l'abordatge real de la diversitat, en el compromís de tenir una mirada compromesa amb el territori i en la corresponsabilitat ferma construint una veritable escola inclusiva.

Per això les nostres esmenes anaven totes en aquesta direcció. Recolzarem els acords de la moció que estableixen la contundència d'acció i sanció a aquelles escoles del sistema educatiu que vulnerin els drets fonamentals, tal com he compartit. I no votarem aquells acords que, pensem, avui s'allunyen de la realitat actual o plantegin fer encara més gran les diferències en comptes de construir les mateixes obligacions entre les diferents escoles del sistema de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Ara obrim un torn perquè els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes es puguin posicionar. I per fer-ho, en primera instància, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Primer de tot, m'agradaria destacar que bo és veure la preocupació dels grups d'esquerra amb l'adoctrinament a les escoles. El problema, senyors d'Esquerra, és que només amb aquelles escoles que a vostès no els hi agraden; ja ens agradaria veure aquesta preocupació quan a l'escola pública, per desgràcia, s'adoctrina amb la complicitat de gairebé tot aquest hemicle. (*Remor de veus.*)

La moció que avui ens presenten els Comuns és una declaració de guerra contra la llibertat educativa, contra la pluralitat de models escolars i contra la iniciativa social. En definitiva, contra milers de famílies que, exercint el seu dret fonamental, han triat l'escola concertada per a l'educació dels seus fills.

El primer punt d'aquesta moció és senzillament delirant. Declaren el seu rebuig a l'adoctrinament dels grups «ultracatòlics reaccionaris». Què volen dir exactament amb això? Que les escoles que promouen valors cristians –el de l'esforç, el respecte a la família i la responsabilitat– «adoctrinen»? El problema aquí és la seva hipocresia monumental, perquè mentre es posen les mans al cap perquè una escola catòlica imparteixi assignatures de religió fan els ulls grossos davant d'autèntics discursos d'odi que s'estan produint a Catalunya, especialment en entorns culturals i religiosos que curiosament mai critiquen.

Els Comuns demanen tancar l'aixeta a aquells centres que «vulnerin drets fonamentals o difonguin discursos d'odi contraris als valors democràtics i constitucionals», literalment, i ho fan assenyalant sense embuts l'escola concertada. Aquesta és la seva obsessió. Quants cops han denunciat que en centres o mesquites i entorns islàmics a Catalunya s'hi transmeten missatges absolutament incompatibles amb la democràcia, la llibertat i la igualtat? Cap. (*Alguns aplaudiments.*)

Els en posaré uns exemples. A la mesquita del barri de la Mariola, a Lleida, un imam va assegurar, davant de nens, que la dona havia de ser modesta, submissa i obedient, perquè, si no, porta la desgràcia a la família. El mateix imam, davant de

nens, deia que les dones que no obeïen els seus marits mereixen ser castigades. On eren els Comuns aquell dia? Segurament perseguint catequistes.

A Santa Coloma, un taller per a adolescents impartit per una entitat islàmica parlava obertament de «curar l'homosexualitat». Van fer vostès alguna moció? Van sortir a demanar que se'ls retirés el finançament públic? És clar que no.

Al Raval, diversos informes dels Mossos i entitats socials alertaven que un centre finançat per una entitat islàmica radical va animar nois adolescents a rebutjar l'amistat amb noies perquè «embruten el cor». Vostès van fer alguna cosa? És clar que no.

La seva suposada lluita contra els discursos d'odi és selectiva, és covarda i és profundament ideològica. Només actuen quan poden carregar contra el cristianisme, però amb el fanatisme *real* diuen que no toca estigmatitzar, que cal respecte intercultural i que són casos aïllats. I aleshores pretenen retirar concerts educatius a escoles amb valors cristians mentre callen davant d'aquests fets.

Miri, senyor Cid, el respecte no és una carta blanca per adoctrinar nens en l'odi a la dona o en la repressió sexual. La llibertat religiosa no pot ser una excusa per incitar a la submissió o a fomentar el menyspreu a valors democràtics. Però això vostès no ho denuncien mai, perquè la seva valentia arriba fins a on hi ha risc de perdre vots. Miri, tot el que fan té un objectiu únic: desmantellar l'escola concertada i imposar un model únic ideològic alineat amb el seu pensament. Nosaltres ho tenim molt clar: defensem la llibertat educativa, defensem que una família pugui escollir l'escola que vulgui. I per fer-ho possible cal una cosa molt bàsica: igualtat de condicions.

Quina és la realitat, en canvi? Que avui les escoles concertades tenen un dèficit de finançament flagrant. Ho ha dit el síndic de greuges. El dèficit per alumne és de 1.500 euros a la primària i de 1.800 euros a la secundària. És, això, com ofegar algú i després culpar-lo perquè demana aire. Les plantilles de professorat de l'escola concertada són les mateixes que l'any 1995, les mateixes que fa trenta anys. Actualment hi ha 1.823 professors menys als centres concertats, segons el mateix síndic. I, mentre això passa, els Comuns no proposen equiparar el finançament, no parlen d'ampliar recursos, no es preocupen per garantir la igualtat de condicions; no, el seu únic objectiu és asfixiar i eliminar l'escola concertada.

També parlen de segregació, però obliden que el catorze per cent de l'alumnat vulnerable ja és atès per les escoles d'iniciativa social, el mateix percentatge que a la pública. Exigeixen l'aplicació del decret d'educació inclusiva com a condició, però no aporten els recursos per fer-ho possible; doncs no hi ha inclusió sense finançament. I, per si no n'hi hagués prou, tanquen aquest text dient que cal treballar per acabar amb la doble xarxa educativa. Per què? Perquè no toleren la pluralitat, perquè no toleren que hi hagi models diferents al seu.

Nosaltres creiem, senyor Cid, que una família sap millor que vostè quina és la millor educació que mereix el seu fill. Nosaltres creiem en les famílies, creiem en la llibertat i creiem en la pluralitat, i per això defensem i defensarem sempre l'escola concertada.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; moltes gràcies, president. Senyors consellers, senyors diputats, molt bon dia. Senyors dels Comuns, la seva interpellació del passat Ple ja deixava entreveure, a la clara, l'evidència que gran part de la societat catalana té claríssima, i és que vostès viuen en una mena de món oníric, en un estrany ensomni en el qual es consideren com una mena d'avantguarda revolucionària contra els grups, una caterva de grups megaultracatòlics, supercatòlics reaccionaris que estan cooptant l'educació a Catalunya. I encara s'estranyen que cada cop els votin menys catalans? (*Alguns aplaudiments.*)

Bé, no em toca a mi psicoanalitzar els seus excessos imaginatius, sinó que faré..., o desgranaré políticament els seus postulats d'aquesta moció, que és molt més senzill, val a dir. Perquè només hi ha dues opcions: o vostès són uns ignorants... –o uns maleducats, perquè ara estic parlant a la persona que ha presentat la seva moció i està xerrant constantment, faltant a l'atenció i al mínim decòrum possible... Però, el que deia, hi ha només dues opcions: o vostès són uns ignorants que desconeixen la realitat, absolutament, de l'escola concertada i que no els importa fer el ridícul, o, per altra banda, tenen molt mala intenció, perquè menyspreen més de 300.000 famílies que porten els seus fills a l'escola concertada.

I aquests centenars de famílies trien l'educació concertada perquè és el que volen per als seus fills –és el que volen per als seus fills–, i això, a més a més, està recolzat en el nostre ordenament jurídic com un dret. Però, és clar, vostès, amb el seu tarannà totalitari, no suporten això, i per això diuen: «Canviem aquesta normativa, eh?, i així no tindran, les famílies, aquest dret.» Molt totalitari.

Senyors dels Comuns, això no funciona així. Encara que pensin, com els seus cosins germans, els socialistes, allò que els fills són de l'Estat, eh?, com deia aquella ministra, la ministra Celaá: «Els fills són de l'Estat.» Doncs no. Miri, la senyora Celaá va dir això en seu parlamentària: «Els fills són de l'Estat.» (*Alguns aplaudiments.*) I hi ha un dret natural que precedeix tot ordenament jurídic, tot contracte social i tota imposició totalitària esquerrana. I escolti'm bé, miri: és dels pares, i només dels pares, el deure d'educar els seus fills i el dret de fer-ho triant el model educatiu que considerin més adient, més oportú, sigui públic o privat, concertat, mixt, diferenciat, laic, religiós, especial, ordinari, en català, en castellà, bilingüe. L'Estat ha de fer una tasca només subsidiària, perquè l'Estat hi és per servir, no per servir-se.

Bé, aquesta moció és un recull d'absurditats, eh? Per justificar el seu rabiós atac a la llibertat d'ensenyament apunten directament als col·legis catòlics. I busca provocar una aura de sospita al voltant de col·legis concertats, asfixiant-los econòmicament, com ja succeeix amb l'infrafinançament, estigmatitzant-los dient que són enemics de la democràcia, de tots els mals de la humanitat, del *sursum corda*, de jo què sé què.

I he de dir-los, en aquest sentit, que ho sento, però soc herald de males notícies per a vostès, perquè el dret dels pares a l'educació dels seus fills és anterior a l'estat, és anterior a les seves pulsions totalitàries. Les escoles catòliques sobreviuran perquè precedeixen l'estat modern com a dipòsit de coneixement i cultura des de l'edat mitjana, però també els sobreviuran a vostès. Les famílies que porten els seus fills a les escoles concertades que han triat, religioses o no religioses, són persones normals i corrents, són veïns potser dels seus barris, eh? No són fatxes «conspiranoics», com a les seves cabòries i fantasies. Són el Josep i la Mariona, que abans d'aixecar la persiana del seu comerç, de la seva botiga, de la seva fruiteria, porten els seus fills al col·legi que han triat, i que estaran molt agraïts, cada cop més agraïts, quan VOX pugui lliurar el xec escolar que donarà quan governarem. (*Alguns aplaudiments.*)

Per tant, surtin del seu ensomni, dels seus cercles primitius, del seu gallinaci pensament –que pensen vostès que és un vol d'àliga–, i trepitgin amb els peus a terra. (*Remor de veus i aplaudiments.*)

El president

Si us plau, si us plau... En darrer lloc, per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

El seu objectiu és destruir tot allò que funciona, i ara li ha tocat el rebre, evidentment, a la concertada. Volen eliminar la doble xarxa educativa. Vostès, que s'erigeixen en defensors de la llibertat, així, en abstracte, no toleren que els pares catalans escullin lliurement el projecte educatiu que volen per als seus fills. Cal imposar-los el model únic i uniforme a tots, oi?

L'existència de la xarxa concertada redueix la pressió sobre la despesa pública de les administracions i amplia l'oferta educativa, dotant les famílies d'una alternativa molt més assequible que no pas la privada. A nivell d'eficàcia, s'ha demostrat que les concertades, tot i perseguir beneficis econòmics, ofereixen educació de qualitat a un cost total menor que les públiques, amb un projecte educatiu més madur i eficient. De mitjana obtenen més bons resultats en proves estandarditzades: competències bàsiques, selectivitat...

En un món utòpic, el model públic i de qualitat seria la joia de la corona, però a la Catalunya dels 8 milions, que, gràcies a les seves polítiques proimmigracionistes suïcides, rep nou mil alumnes estrangers mensualment, el model públic és garantia d'absentisme i fracàs escolar, salpebrat, això sí, amb assetjaments i ràtios grotesques. D'ençà que governen les esquerres, els resultats acadèmics no han parat de baixar. I ara agafen la concertada com a boc expiatori? Potser el problema és que no hi ha un model educatiu públic ni supervisió ni control ni grau d'exigència.

En la moció acusen d'adoctrinament l'escola concertada. Són conscients que és precisament la pública la que incorpora unitats didàctiques sobre cultura islàmica, la que ofereix classes d'àrab i exigeix certificacions *halal* als menjadors? Són conscients que és a escoles i instituts públics a on es fan vagues de caire polític i es permeten encartellades amb banderes palestines o amb la meua fotografia cap per avall? Ho saben que és a la pública on s'organitzen tallers de «tir al feixista» contra imatges de càrrecs electes escollits democràticament a les urnes? Qui diu que adoc-trina a qui, senyor Cid?

Diuen que es retirin concerts als centres que difonguin discursos d'odi. Farien bé d'atansar-se a les mesquites del país, convertides en aules improvisades els caps de setmana, a on nenes petites embolicades de dalt a baix llegeixen versets de l'alcorà que no només atempten contra els drets i dignitat de la dona, sinó contra els drets i llibertats del conjunt d'uropeus.

Però vostès són d'aquells que no trobarien aigua a la mar. Vostès són d'aquells que voldrien l'escola pública catalana convertida en altaveu transmissor de les seves dèries ideològiques i polítiques, amb alumnes homogenis, sense pensament crític i més capbussats en matèries eticoprogressistes que en continguts acadèmics troncal.

Aliança Catalana no comparteix el seu model fallit. Mentre nosaltres reivindicuem el mèrit i l'excel·lència, vostès abracen polítiques antiavaluatives que desincentiven el nostre jovent. És evident que no ens hi posarem pas d'acord –ni falta que fa–, però no ens podem estar de preguntar-los si són conscients que la seva proposta és del tot inviable. De la mateixa manera que sense les mútues la sanitat pública es col·lapsaria fins a límits inimaginables, l'escola pública no podria encabir ni donar servei als alumnes que ara estudien a la concertada.

Facin volar coloms, que nosaltres continuarem duent els nostres fills als centres educatius que ens semblin; això sí, si cap immigrant il·legal no ens pren la plaça.

El president

Finalment, per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies. Bé, evidentment, agrair les esmenes presentades a tothom, i també als grups que hi hem pogut treballar. Jo també crec que avui hem vist que hi han determinats grups, i especialment grups d'extrema dreta i de la dreta, que la llibertat, l'adoctrinament i la laïcitat els preocupen lo justet, eh?

Deia la senyora Erra que tenim models diferents. Jo crec que és cert, eh?: vostès defensen l'escola concertada, nosaltres defensem l'escola pública; vostès defensen el pagament de quotes, nosaltres no, perquè contravenen la llei, i vostès defensen la llibertat dels centres de triar els alumnes i nosaltres defensem, en aquest cas, la lliber-

tat de les famílies de triar el centre. En tot cas, la moció no va d'això, però si volen un altre dia podem parlar sobre el model.

Però, parlant de llibertat, la meua pregunta és: quina llibertat defensen vostès? Vostès no defensen la llibertat, perquè les famílies, per exemple, que els hi ha tocat..., en aquest cas els hi han assignat l'escola Mare de Déu..., de Terrassa, quina llibertat tenen els pares quan han d'escollar el que han d'escollar els seus fills a les classes? Aquesta és la llibertat que vostès defensen, que és la seva llibertat, bàsicament, d'adoctrinar-nos i d'imposar-nos la seva ideologia.

Perquè, mirin, al final, aquesta moció del que va bàsicament és de decidir si en una escola que rep diners públics els alumnes han d'escollar que Franco feia coses bé. Sí o no? Això és el que estem discutint. És a dir, que les regles de joc siguin iguals per a tothom. i això contravé la Constitució i contravé l'estatut. I vostès bàsicament el que defensen és el franquisme. Ja els hi sembla bé que això s'ensenyi a l'escola. (*Remor de veus.*) Sí o no? Això és la llibertat? Sí o no? Vostès estan d'acord que en una escola que rep diners públics diguin que Freddie Mercury mereixia tenir la sida i mereixia morir perquè era gai? Sí o no?

Això es finança amb diners públics. Aquest és el debat que tenim avui. No estem discutint si escola concertada o escola pública. Vostès creuen que això és la llibertat? Miri, això es diu molt clarament..., és totalitarisme. I això és el que votarem avui. I vostès, en funció del que votin, sabran amb qui estan. Malauradament, ja sabem on són: amb el franquisme. I no em facin parlar més.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la qualitat del primer cicle d'educació infantil

302-00095/15

El dinovè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la qualitat del primer cicle educatiu d'infantil. (*Remor de veus.*) Silenci, si us plau. Silenci. És presentada... (*Veus de fons.*) Sí, sí. La diputada senyora Laia Estrada em demana la paraula?

Laia Estrada Cañón

Sí, li demano la paraula per si podem esclarir una informació que s'ha donat en el debat i que és totalment falsa. Són trenta segons, si m'ho permet.

El president

És per contradiccions. Digui.

Laia Estrada Cañón

S'ha afirmat que cada mes arriben nou mil alumnes de fora. Això no és cert. El que ha transcendit és que hi ha nou mil alumnes que canvien de centre. D'aquests, el setanta-cinc per cent són alumnes que són del mateix municipi; només un vint-i-cinc per cent venen d'altres punts del país o de fora.

Ho dic perquè sovint es diuen informacions que són falses per part de l'extrema dreta. I ja no sabem si és que és ignorància o mala bava, i com a mínim comencem a desmentir-ho. (*Alguns aplaudiments.*)

El president

El dinovè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la qualitat del primer cicle d'educació infantil. És presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i per exposar-la té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Bé; gràcies, president. Primer de tot, volem donar la benvinguda i agrair la seva assistència a representants del món del zero-tres, treballadores, famílies, també expertes. En aquesta moció m'han presentat trenta-quatre esmenes. Entenem que no estava tan malament, la moció, sinó que ha suscitat molt d'interès, i ho agraïm. I és que no n'hi ha per a menys.

Nosaltres partim de la premissa..., de tres premisses, de fet: que estem parlant d'una etapa clau en el desenvolupament cognitiu i emocional no només dels infants, sinó de les persones...; que la normativa que determina les condicions en les quals es desenvolupa aquest zero-tres, aquest primer cicle d'educació infantil, no només està obsoleta totalment, des del 2006, un decret del 2006, sinó que, a més a més, és incompatible amb el nou currículum d'educació infantil, el del 2023, i, després, la tercera premissa és que si tenim al davant el repte d'universalitzar aquesta etapa i convertir-la en una sola etapa d'educació infantil hem de ser coherents i hem d'entendre que la responsabilitat l'haurà d'acabar assumint la Generalitat.

No plantegem que això succeeixi d'un dia per l'altre, però sí que tothom entén que les escoles de primària no poden estar gestionades pels ajuntaments. El segon cicle d'educació infantil no està gestionat pels ajuntaments; doncs per què el primer cicle d'educació infantil sí que ha d'estar gestionat per ajuntaments, que la majoria d'ells estan escanyats i fan mans i mànigues per mantenir aquests serveis?

A partir d'aquestes tres premisses, nosaltres plantegem una sèrie de propostes per avançar no només cap a la universalitat del zero a tres, que pensem que és imprescindible, sinó també per garantir la qualitat en aquesta etapa educativa que diem que és essencial. Doncs demostrem-ho.

Primer proposem la creació de més places públiques. Això és de sentit comú. Cal que donem resposta a la demanda, perquè cada any són milers les famílies que es queden sense plaça pública. L'educació no pot ser un sorteig en cap de les seves etapes.

En segon lloc, nosaltres plantegem una sèrie de mesures per garantir la qualitat, per garantir unes condicions que permetin a les treballadores atendre els nostres infants en condicions, en les condicions que requereix atendre les seves necessitats físiques i emocionals. I això es resumeix en reducció de ràtios, avançar cap a quatre infants a l'I0, vuit a l'I1 i dotze a l'I2. Això no són les ràtios que hi ha a la majoria de països europeus, però com a mínim les normalitzem, perquè tenir vuit infants d'I0 per a una sola educadora, tenir-ne tretze d'I1 per a una sola educadora i vint a l'I2, vint nens de dos anys, per a una sola educadora, això és demencial i és impossible de sostenir.

Apostem per la parella educativa. Sabem que a la llarga això també s'haurà de canviar. Perquè ja ho vam dir, eh?, un infant d'una escola bressol disposa de la meitat d'espai que una gallina ecològica. Això ens hauria de fer reflexionar, però pensem que ara, com a mesura immediata, pot ser útil perquè ens permet reduir la ràtio d'infants per adult, per educadora, per mestra. I això, per tant, té un benefici en les treballadores, per reduir la seva sobrecàrrega, perquè ens estan emmalaltint, i, per descomptat, té un impacte directe en l'atenció dels infants.

Proposem també recursos per garantir un zero-tres inclusiu. Necessitem especialistes per garantir una escola inclusiva, per poder detectar i per poder intervenir en clau de necessitats educatives específiques i especials.

I, per últim, nosaltres proposem millorar la formació. Millorar la formació, actualitzar-la, per a totes les persones que exerceixen en el zero-tres.

I, per últim, nosaltres plantegem com a garantia de qualitat millorar les condicions laborals i retributives de totes les professionals. No volem que les escoles bressol siguin aparcaments, oi que no? Doncs cal valorar allò que tenim, perquè ara mateix la qualitat ens l'estan oferint aquestes professionals a costa de la seva salut, com deia abans.

Nosaltres plantegem que totes les modificacions, totes les propostes que avui aconseguim aprovar en aquest Ple, s'han d'incorporar com a modificacions del Decret 282/2006, que diem que està obsolet. Sabem que el Govern està treballant en un projecte de llei. Sabem que hi ha expertes, treballadores, que estan treballant en una ILP. D'acord, nosaltres pensem que no és incompatible una cosa i l'altra. Millorem, modifiquem el decret ara mateix, i continuem treballant en aquests projectes de llei que nosaltres també pensem que són necessaris.

I, per últim, plantegem reclamar les competències en matèria de legislació laboral. Nosaltres volem la independència del nostre país, això ho sap tothom, però mentrestant, i ja que estem en aquesta sintonia que sembla que hi ha a l'hora de reclamar competències, doncs sí, reclamem les competències en matèria laboral per poder avançar cap a una conciliació real, en aquest cas en la cura dels nostres infants. Perquè, recordem-ho, no estem parlant només de la població del futur, sinó dels infants del present.

Gràcies.

El president

Gràcies. Recordem als membres del públic que el Reglament no accepta, no admet, que puguin fer mostres d'adhesió o desaprovació.

Hi ha quatre grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I en primer terme, per defensar-les, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Sònia Martínez i Juli.

Sònia Martínez i Juli

Gràcies, president. Consellers, diputats, diputades, representants del zero-tres... El primer cicle d'educació infantil no és un apèndix del sistema educatiu. Els infants de zero a tres anys són la base de tot. Per això des de Junts volem agrair a la CUP, i especialment a la diputada Estrada, la voluntat de transaccionar i acceptar algunes de les esmenes que hem presentat. Gràcies a aquesta moció, avui posem al centre aquesta etapa decisiva, els infants de zero a tres anys.

Concretament, des de Junts hem presentat onze esmenes amb la voluntat de reforçar aquesta etapa, perquè sabem que en aquests primers anys de vida es construeixen les bases del desenvolupament emocional, físic, cognitiu de qualsevol infant.

El primer cicle no pot ser considerat només un servei assistencial o una eina de conciliació familiar. És una etapa educativa amb identitat pròpia i amb drets, i encara no es reflecteix prou en la regulació vigent. El Decret 282 del 2006 ha quedat desfasat i ja no s'alinea amb el nou currículum zero-sis aprovat el 2023, que per primer cop entén l'educació infantil com una etapa contínua i global.

Ara bé, perquè aquest reconeixement pedagògic sigui real calen canvis normatius i estructurals. Des de Junts defensem la modificació urgent del decret amb la participació activa de les professionals expertes, perquè el currículum és un avenç, sí, però sense recursos i eines queda en paper mullat.

I per què és tan important aquest cicle? Doncs perquè té una identitat pròpia, però no podem unificar criteris del zero-tres i del tres-sis sense tenir en compte totes les seves especificitats. La igualtat creiem que no ha de passar per l'homogeneïtzació, sinó per reconèixer allò que fa singular aquesta etapa.

I què més reivindiquem? Doncs que totes les hores que l'infant passa a l'escola bressol siguin considerades educatives i cobertes per professionals qualificades, i que deixin de ser assistencials i cobertes per monitors de lleure, com passa en algunes escoles bressol, fins i tot també en algunes de la Generalitat; també al juliol, i també durant les franges del migdia. La vida quotidiana és educativa, diu el decret; doncs apliquem-ho amb coherència.

I on volem posar també especial interès? Doncs nosaltres posem el focus en la inclusió, perquè, malgrat que el sistema educatiu afirma que és inclusiu per a tot l'alumnat, a la pràctica en el zero-tres sabem que falten recursos, que falten suports,

i això, evidentment, genera una desigualtat que hem de corregir amb urgència. La inclusió tampoc no pot dependre d'un codi postal.

Per tot això, demanem, exigim, recursos perquè les professionals que acompanyen els infants zero-tres necessiten una preparació específica i adequada a la realitat educativa. Per això en una de les nostres propostes, que no s'ha acceptat, proposem la creació d'un cicle formatiu de grau mitjà específic en educació infantil que tingui continuïtat formativa en el cicle de grau superior, de tècnic en Educació Infantil.

Apostem per la codocència com a estructura estable i no com una excepció. La parella educativa és clau per reduir ràtios i garantir l'atenció individualitzada, la continuïtat i la qualitat pedagògica. I per tot això demanem, exigim, recursos, però també per als centres privats. Tot i que no s'ha acceptat la nostra esmena, volem insistir en el fet que les escoles bressol privades que compleixen amb els criteris de qualitat mereixen ser tingudes en compte. No poden tampoc quedar excloses per motius ideològics. Cal garantir un finançament just per a tots aquells centres que compleixin els requisits de qualitat i contribueixin a l'equitat educativa.

I, finalment, demanem, exigim, recursos perquè la universalització del zero-tres ha de contemplar també totes aquelles fórmules flexibles, com els espais familiars, per acompanyar la criança des del respecte i des de la qualitat. I sense recursos és impossible atendre els infants en aquesta primera etapa educativa.

En definitiva, aquesta moció ens ha de servir per començar a dignificar l'etapa zero-tres, per reconèixer la tasca de les seves professionals i per construir un sistema educatiu que valori el principi del camí. Perquè, ho torno a dir –i per acabar com he començat–, el primer cicle d'educació infantil no és un apèndix del sistema educatiu. Els infants de zero a tres anys són la base de tot.

Moltes gràcies.

El president

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, president. Consellera, conseller... Bé, des d'Esquerra Republicana compartim amb la Candidatura d'Unitat Popular gairebé totes les reivindicacions que plasma avui i que recull aquesta moció. Vam tenir l'oportunitat, l'ocasió, de parlar-ne amb els col·lectius de docents i famílies a la Comissió d'Educació: la millora de les condicions laborals de les professionals, la reducció urgent de les ràtios, el desplegament del nou currículum, també un finançament just per als municipis o el reconeixement de les escoles bressol com a espais educatius de ple dret.

I aprofito, vull aprofitar, com vam fer també a la Comissió d'Educació, per fer un reconeixement a totes les professionals del zero-tres, que demostreu cada dia, des de la primera línia, el vostre compromís cap a la defensa i el compromís de la millora de la qualitat educativa.

Una de les nostres esmenes fa constar la necessitat de fer un nou mapa d'escolarització del primer cicle d'educació infantil on d'alguna manera es reflecteixin les places que s'han de crear, que planifiqui de manera rigorosa la creació de places públiques i de gestió pública, perquè sense planificació no hi pot haver equitat.

Hem reforçat també el punt 8, de l'àmbit de la formació i la inclusió, exigint que tant en els graus universitaris com en els cicles formatius s'incorpori formació específica en educació inclusiva, perquè un sistema educatiu just comença per professionals ben formades i també reconegudes.

Al punt 10 proposem millorar els espais educatius per garantir que siguin segurs, acollidors i dignes, però no només des del punt de vista de la seguretat física, sinó també des de la qualitat pedagògica.

També hem posat sobre la taula elements fonamentals del nostre projecte de país: la llengua i la ruralitat. Apostem per desplegar projectes lingüístics a les escoles

bressol per fomentar el català com a llengua de cohesió des de la primera infància. Defensem el pla d'integració de l'etapa inicial a l'escola rural perquè creiem en una Catalunya sencera, amb igualtat d'oportunitats independentment del codi postal, per afavorir aquest repoblament dels entorns rurals, l'arrelament al territori i que cap població per manca de recursos i per manca de finançament hagi de tancar la seva escola bressol.

El que no acabem de compartir és prescindir del món local, dels ajuntaments. Pensem que no n'hi ha prou només tenint en compte la seva veu, tenint en compte la seva participació. Pensem que han de tenir una implicació total i absoluta. Sí que, evidentment, s'ha de blindar la seva seguretat jurídica. Hem de millorar-ne el finançament, però ho volem fer comptant amb ells.

Dit això, pensem que hem de fer un pas més, que ja hem situat al centre el debat de la importància de l'etapa, la importància de l'etapa per al desenvolupament dels infants, les deficiències dels professionals. I el Departament d'Educació ha d'entomar aquest compromís i aquesta responsabilitat amb la modificació –totalment d'acord– del Decret 282, que ha quedat totalment obsolet.

Nosaltres pensem que ara cal parlar de model, de quina visió d'escoles bressol volem, quina perspectiva de país tenim per a aquesta etapa educativa. Perquè des d'Esquerra Republicana pensem que no n'hi ha prou amb millorar el que tenim, que cal adoptar una mirada que situï l'etapa zero-tres com una part integral de tot el sistema educatiu català, que tingui una identitat pròpia. I no només com un servei de conciliació i un espai de cura, sinó que ens cal reforçar el marc estructural d'un model educatiu públic, universal, gratuït, en català i amb arrelament al territori.

Estem treballant, des d'Esquerra Republicana, activament per fer realitat una llei d'universalització i gratuïtat de l'etapa zero-tres que ha de permetre desplegar aquest model de forma integral. Aquesta llei forma part de l'acord d'investidura de l'actual Govern i representa un compromís de país: garantir que tots els infants, visquin on visquin i tinguin la situació que tinguin, puguin accedir a l'educació de qualitat des de la primera infància.

El repte del zero-tres és augmentar places, sí; és reduir ràtios, sí; millorar les condicions laborals, evidentment que sí, però també cal afegir-hi ara una perspectiva pedagògica i de drets, en aquesta nova llei que estem treballant. Cal assumir, per tant, amb valentia, la necessitat d'una transformació profunda del model; fer que aquesta escola bressol sigui un dret universal i garantit, no una opció condicionada ni a la renda ni al territori; que sigui una etapa educativa plena, amb equitat i qualitat per a tothom. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Perquè si volem un país –acabo, president– en igualtat d'oportunitats real i amb justícia social efectiva, cal començar per invertir allà on tot comença, que és a la primera infància.

Gràcies.

El president

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, consellera... Ningú pot qüestionar ni posar en dubte que l'etapa de l'educació infantil és clau: assentarà aquestes bases per al desenvolupament de la personalitat futura, les seves habilitats cognitives, emocionals i socials. Per aquest motiu, cadascun dels alumnes i de tots els que hi treballen necessiten un temps suficient i els mitjans necessaris per oferir, precisament, aquesta atenció adequada.

Si les ràtios no s'ajusten, això va en detriment de tot el grup, però especialment amb greu perjudici per a aquells infants amb necessitats educatives especials. Estem d'acord amb un ajustament adequat d'aquestes ràtios. De fet, també ens ho han fet

arribar professionals d'escoles bressol de titularitat de la Generalitat a la província de Lleida –La Faldeta, a ciutat, i Arrel, a Cervera.

En aquesta moció hem presentat un total de nou esmenes, de les quals dues han estat transaccionades, dues més acceptades. Agraïm la predisposició i la bona entesa amb la diputada proposant, la senyora Estrada. Reconeixem i posem en valor que la moció cerca millorar, precisament, aquesta educació en aquesta etapa de la primera infància, malauradament força oblidada al llarg dels anys, i posa el seu centre d'atenció en ells.

El Partit Popular, volent fer esment d'això, vam presentar una proposició de llei de conciliació i corresponsabilitat familiar; una llei ambiciosa, d'avenç, amb absolutes reformes innovadores. Va ser registrada l'1 d'octubre del 2024 per donar una resposta integral a aquests problemes de conciliació. Allí es recullen aquesta universalitat i aquesta gratuïtat dels zero als tres anys. I s'hi inclouen moltes altres mesures: remuneració de permisos parentals retribuïts fins a vuit setmanes, més flexibilitat horària, compliment amb la directiva europea de conciliació, bonificació del quaranta-cinc per cent de quotes a la seguretat social, mesures a favor de llars monoparentals. Però el novembre del 24, el Govern actual, Sánchez i la Moncloa..., què passa? Doncs veten la seva tramitació al Congrés argumentant que això suposa un cost anual de 1.385 milions d'euros. Per esquivar aquest bloqueig hem hagut de passar pel Senat i estem expectants a veure què passarà.

De fet, hi ha altres comunitats autònomes en que aquesta universalitat d'aquesta moció que avui aquí s'aprovarà –així ho desitgem– ja s'està implementant. Anomenar Galícia, Castella i Lleó, La Rioja, Andalusia... Aquí al Parlament de Catalunya el nostre diputat Cristian Escribano va presentar, precisament, una proposta de resolució per garantir aquesta gratuïtat i universalitat davant de la Comissió d'Educació. Va ser votada per la majoria de grups, però, sorprenentment, a excepció del PSC..., va votar en contra d'alguns dels punts, com el que s'hi indicava aprovar, precisament, abans del període de preinscripció del curs escolar 2025-2026..., poder ja garantir i assegurar aquesta gratuïtat dels zero als tres anys.

D'acord amb les esmenes presentades, pretenem substituir aquest terme de condicionament que afectava de forma irreversible, o per impacte de gran repercussió..., posar més valor en aquesta capacitat de resiliència malgrat adversitats a la infància. Estem d'acord amb el lideratge que ha de prendre el Departament d'Educació en coordinació amb altres serveis i departaments.

I entenem que la major part dels professionals que hi treballen són dones, és un sector força feminitzat, però també volem fer un reconeixement –no seria just no dir-ho– a aquesta presència dels homes, encara que minoritària –tenim la notícia d'*El Periódico*, un quinze per cent–, però també hi són i cal anar trencant amb aquests estereotips i rols de gènere en determinats sectors professionals.

Per finalitzar, una darrera esmena acceptada, no menys important, posa el focus en aquell disseny, construcció i aquestes infraestructures d'escoles bressol inclusives. Apostem per aquesta naturalització dels patis, espais d'aprenentatge, escoles bressol sense barreres arquitectòniques, perquè també esdevinguin espais més saludables, segurs, equitatius, preservant també la salut. Per tant, volem fer aquella inclusió d'aquelles recomanacions, d'aquell decàleg per uns entorns escolars segurs i saludables, impulsat també per la Societat Catalana de Pediatria, el qual ens va ser presentat davant d'aquesta Comissió d'Infància en seu també del Parlament.

Moltes gràcies.

El president

I, finalment, per defensar les esmenes del Grup parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor David González Chanca.

David González Chanca

Moltes gràcies, president. Bon dia, diputats i diputades, consellera, conseller, representants de l'educació zero-tres que ens acompanyen. Agrair-los que ens acompanyin avui i agrair-los tota la tasca i el reconeixement de tota la feina que fan cada dia a les escoles del nostre país. Com bé s'ha comentat per part de la diputada Laia Estrada, aquest és un tema importantíssim, i prova d'això és la quantitat d'esmenes que la resta de grups hem pogut introduir. És un tema cabdal, no?

I per què és tan important parlar de l'educació zero-tres pel Grup Socialistes i entenem que per a la immensa majoria dels grups parlamentaris aquí representats? És important parlar de l'etapa zero-tres perquè és l'etapa que abraça els primers anys de vida, una etapa decisiva per al desenvolupament cerebral, afectivoemocional i social dels infants. És en aquesta etapa on es comencen a construir les bases per a la capacitat d'aprendre, de relacionar-se amb el conjunt de la societat i participar activament. L'educació infantil de qualitat és essencial també per garantir la igualtat d'oportunitats, l'èxit educatiu de tots els infants, i fer-ho independentment del seu origen i de la seva situació socioeconòmica.

Aquí hi ha un factor importantíssim, també, relacionat amb l'eina d'ascensor social. En aquesta etapa és on podem començar a trencar el que es coneix com el «cercle de la pobresa», a compensar les principals desigualtats socials i a donar a tots els nens i nenes les mateixes eines per poder créixer, per poder somniar i per poder construir el seu futur.

No són aquestes les úniques evidències que tenim més que contrastades, n'existeixen moltes. Encara avui dia té un paper importantíssim en l'àmbit de la detecció, de la prevenció de dificultats futures, com és la detecció, a través de les UDANE-Es locals, de les necessitats específiques de suport educatiu. Té..., encara que no és la seva finalitat, perquè és educativa i educadora, però té un impacte, evidentment, pel que correspon a la conciliació familiar i a la conciliació laboral, amb l'impacte importantíssim que té respecte a la perspectiva de gènere. I també contribueix a la construcció de les relacions socials, de la socialització no únicament entre els infants –que evidentment–, sinó entre el conjunt de les famílies i el total de la comunitat educativa del zero-tres.

Per aquests motius, ampliar i consolidar l'educació infantil és un compromís ferm del Govern de la Generalitat de Catalunya. És garantir que cap infant es quedi enrere. I això únicament pot ser possible si avancem cap a la universalització en l'educació zero-tres, una universalització real i una gratuïtat real a les que hem d'avançar progressivament; la possibilitat real de que el Govern de Catalunya pugui oferir a qualsevol infant i família a Catalunya la possibilitat d'escolaritzar-los durant aquesta etapa infantil tan i tan important.

Fer-ho –el Grup Socialistes i Units per Avançar sempre ho hem defensat d'aquesta manera– és apostar per una societat més formada, més cohesionada i més justa socialment. I, a més, és una de les línies mestres que sempre ha caracteritzat el treball del Partit Socialista de Catalunya, que va ser en el seu moment el creador de la xarxa pública d'escoles bressol fa vint anys i, malauradament, masses vegades ha estat a través d'altres administracions públiques també una de les principals opcions polítiques que han mantingut i que han sostingut aquesta xarxa.

Amb les diferents propostes que hem pogut presentar esmenes al Grup Parlamentari de la CUP, hem pogut arribar a un acord i, per tant, hem transaccionat una esmena, i hi ha altres coincidències que evidentment no hem assolit. I els hi hem de dir que ens han sorprès alguns dels plantejaments que en algun moment de la moció ens plantejaven, no per no coincidir-hi, sinó per la realitat de la urgència que tenim actualment a sobre. És evident que la demanda real i la demanda social que ens estan demanant als carrers i a tot arreu és poder ampliar i poder crear noves places de zero-tres i ampliar també la creació de noves escoles bressol municipals. És el compromís d'aquest Govern de la Generalitat, és el compromís del PSC a totes

les administracions públiques on té l'oportunitat de governar. I entenem també que aquest és el compromís que el propi Grup de la CUP també està desenvolupant a les administracions públiques on té la possibilitat de governar. Per això ens ha sorprès que algunes de les propostes que ens presenten aquí no estan tan centrades en aquest àmbit i sí en d'altres treballs que de moment no s'estan materialitzant en altres administracions on la CUP té l'oportunitat de governar.

Per nosaltres..., crear una nova xarxa d'escoles bressol, ampliar les places que tenim actualment, i fent-ho de la mà de la col·laboració amb el món local, d'enfortir i de millorar la col·laboració i la planificació educativa amb els ajuntaments. Hem de continuar promovent aquesta planificació conjunta per assolir una veritable xarxa més gran i més àmplia.

En tot cas, al que instem –i el que avui comencem– amb aquesta moció és a continuar treballant per l'educació zero-tres. Tindrem d'aquí molt poc, segurament, molt bones notícies respecte a aquesta etapa tan important. I el compromís del Grup Socialistes continuarà sent, com sempre ha estat, lluitar per l'educació pública i lluitar específicament per l'educació zero-tres d'aquest país.

Moltes gràcies.

El president

Ara els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes es poden posicionar. I per fer-ho, en primer terme, i en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, molt bon dia. Bé, gràcies. Avui la CUP ens presenta una moció sobre el primer cicle d'educació infantil. I bé, els que som pares sabem perfectament què significa deixar un nadó en una escola bressol. Sabem perfectament què implica emocionalment, logísticament i també econòmicament per a les famílies. I penso que, precisament per això, tot el que es decideix en aquest Parlament, tot el que decidim des d'aquest hemicicle, doncs, hauria d'estar precisament pensat per ajudar les famílies i el conjunt de la comunitat educativa, i no per complicar-los encara més la vida.

Perquè la tasca que es fa a les escoles bressol és essencial tant per al desenvolupament dels infants com per poder promoure aquesta conciliació de les famílies, però malauradament veiem que aquesta importància no es veu reflectida en l'actuació del Govern. Per què? Doncs..., diversos exemples. Veiem que tenim retards sistèmatics en el pagament de les subvencions. Per exemple, en aquest any 2024- 2025, el pagament del primer quadrimestre es va efectuar a finals de novembre, quasi tres mesos després d'haver encetat el curs escolar.

Després, s'anuncien mesures per garantir la gratuïtat de zero a tres, però només per a les públiques. I, en aquest sentit, doncs, poc es parla de les més de dos-centes llars d'infants que han hagut de tancar, que han hagut d'abaixar la persiana des de l'any 2000, mentre veiem que moltes famílies no troben plaça a la pública i que un quaranta-quatre per cent de les places privades queden buides. I, en aquest sentit, nosaltres ens preguntem: per què, en comptes de deixar morir les llars d'infants privades, no s'opta per reforçar totes aquelles ajudes a les famílies perquè puguin escollir amb completa llibertat un centre, sigui públic o sigui privat? I això ens ho preguntem.

Després, compartim la preocupació per la massificació i desactualització que pateixen les escoles bressol, i veiem amb bons ulls el reconeixement d'aquest caràcter pedagògic, i no únicament de conciliació, d'aquesta etapa, que és vital. És per això que veiem favorable la reducció progressiva de ràtios, que actualment són les més altes d'Europa, així com la incorporació de professionals de suport per atendre tots aquells infants amb necessitats educatives especials.

D'altra banda, és clau també reconèixer la tasca tan important que desenvolupen els educadors de zero a tres anys, i per això també cal parlar de condicions laborals

i també de retribucions, perquè Espanya –i, per tant, Catalunya– està a la cua d'Europa a nivell de retribucions i d'estabilitat laboral. I, en aquest sentit, convindria atorgar el reconeixement que realment mereixen i posar fi a aquesta precarietat. I també cal revisar d'una vegada per totes i actualitzar la formació del personal educatiu per tal d'abastar la realitat que pateixen a dia d'avui les escoles bressol.

I, després, hi ha un punt que sí que no podem compartir i considerem que és especialment preocupant, i és que la CUP reclama les competències en legislació laboral per poder ampliar els permisos de maternitat i paternitat. I, clar, nosaltres compartim l'objectiu, però no compartim la via proposada per tal d'assolir-ho, no? Estem d'acord en polítiques que afavoreixin la conciliació. Estem d'acord –que això vostès no ho diuen, però nosaltres sí que ho defensem– en posar en el centre del debat i en el centre de qualsevol política pública la família, aplicant el que ja hem dit en reiterades ocasions, la perspectiva de família en qualsevol política pública, però el que no podem acceptar és que això s'utilitzi d'excusa per reclamar més competències. Perquè, de fet, aquest punt no és innocu. Aquest punt forma part de tota aquesta agenda separatista per construir un estat paral·lel amb estructures pròpies, com ja hem vist amb l'educació i estem veient ara amb el tema de rodalies.

I, a més a més, després, una altra cosa, no? Nosaltres considerem que els drets de les famílies han de ser exactament iguals a tot Espanya, i no depenent de la regió on visquis. I és per això que en aquest punt no hi podem donar suport, perquè això no és una mesura social; això és una reivindicació política encoberta i no hi estem d'acord.

I com veig que em queda temps..., he escoltat que també s'ha parlat sobre el tema de la planificació escolar, i aquí ja parlo com a regidora, també, perquè hem vist en moltes ocasions com des del Departament d'Educació es proposa el tancament, bé, i s'imposa el tancament de línies en alguns municipis. En aquest sentit, sí que demanaria una mica més de cura i una mica més de tacte per als municipis que estem fent la planificació escolar, que, a més, s'aprova en sessió plenària; doncs, que es tinguin més en compte els ajuntaments per al tema de la planificació escolar.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I a continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Bon dia. L'educació dels zero als tres anys és una etapa fonamental per a l'adquisició dels aprenentatges i competències necessàries per a la vida i el progrés educatiu dels infants. Cal garantir, doncs, una atenció educativa de qualitat durant aquesta etapa.

Però no és només una qüestió estrictament pedagògica, perquè es tracta també d'una eina molt potent de justícia social. Una educació infantil ben dissenyada redueix desigualtats, millora trajectòries vitals i és, en definitiva, una inversió de país, una eina de justícia social, una palanca per a l'equitat. És especialment important, per tant, per a aquells nens i nenes que a casa no disposen del mateix suport educatiu i per als quals l'escola bressol esdevé un recurs absolutament fonamental.

En canvi, la taxa d'escolarització en l'etapa zero-tres és del 42,6 per cent, però amb desigualtats flagrants. Només el vint per cent dels infants de famílies amb menys recursos accedeixen a una plaça, davant el 62,5 per cent dels infants de famílies més benestants. D'aquí la importància d'impulsar campanyes de sensibilització i activació de la demanda per atreure aquests col·lectius més vulnerables a dur els seus fills a les escoles bressol.

I necessitem establir igualment mecanismes de detecció i derivació de les famílies des dels serveis socials, perquè l'escola bressol no arriba a tothom i, quan ho fa, sovint és en condicions difícils d'assolir com a educació de qualitat, centrant els

esforços en una gratuïtat parcial i no donant a les escoles bressol la importància que mereixen com a espais i projectes educatius.

Això explicaria l'antic marc normatiu, desfasat, també desconnectat del currículum actual, amb un projecte de llei en preparació que desconexem encara si resol la titularitat pública o l'equitat en l'accés. No parlem només d'educació, per tant; parlem de drets, d'infància, d'igualtat i de futur.

Actualment hi ha a Catalunya una doble xarxa. Es feia referència a la moció anterior als prop de 1.700 centres existents. Per Comuns, cal prioritzar i potenciar l'escola bressol pública ampliant i consolidant l'oferta com a eix fonamental per garantir un servei d'educació infantil universal i de qualitat. Delegar el creixement del sistema estrictament a la iniciativa privada no assegura ni la qualitat ni tampoc l'equitat en l'accés.

Per fer-ho possible, cal actuar en diversos eixos. En primer lloc, les ràtios. Les actuals són inassumibles, excedint en molt les recomanacions europees. Ningú pot atendre bé una criatura d'aquesta edat en aquestes condicions. Cal normalitzar-les i, a més a més, introduir mesures –que compartim i proposa la moció– com la parella educativa, que aporten estabilitat, continuïtat i una atenció més acurada. No hi ha qualitat educativa sense dignitat professional. Cal un compromís ferm per garantir sous justos, estabilitat laboral i temps no lectiu reconegut. Totes les hores a l'escola bressol han de ser considerades, a més a més, educatives, i això implica garantir, per tant, professionals amb una formació pedagògica específica.

Un dels principals elements de fons és que hi ha tants models de gestió com ajuntaments que gestionen escoles bressol. Cal, per tant, homogeneïtzar el sistema i fer veritablement un únic model. Caldria posar en marxa un grup de treball, amb representació del món local però també de la comunitat educativa, sobre el model d'escola infantil des del punt de vista de repartiment competencial i amb un compromís ferm de finançament per garantir la viabilitat de l'expansió d'aquesta oferta pública.

Avançar cap a la universalització d'aquesta etapa educativa és, per tot el que fins ara he exposat, una estratègia clau per reduir les desigualtats socials i educatives, també en clau territorial. Cal estendre la cobertura pública als entorns i municipis amb menys places disponibles, garantir la qualitat educativa del servei i desenvolupar una política d'ajuts que permeti que tots els infants en situació de pobresa o vulnerabilitat hi siguin admesos prioritàriament arreu del territori de Catalunya.

Però la igualtat d'oportunitats només serà real si som capaços de detectar i d'atendre les necessitats educatives específiques de forma precoç per intervenir a temps i evitar desigualtats futures. Per això cal dotar aquesta etapa amb els mateixos recursos i suports que es destinen al segon cicle d'educació infantil. I implica també conciliació familiar, ampliar els permisos de criança i establir mesures que permetin a les famílies cuidar sense haver de triar entre feina i fills amb l'ajut de l'escola bressol. La conciliació no pot ser un luxe.

I acabo, president. En definitiva, universalitzar i garantir la gratuïtat del primer cicle d'educació infantil és un pas necessari, però no suficient. Cal estratègia integral, que inclogui consolidació de xarxa, dignificació de professionals, millora de coordinació entre etapes i suport a les famílies en espais de criança. Sense aquestes mesures, la universalització pot acabar sent un simple recurs assistencialista en lloc d'una veritable aposta per l'educació infantil de qualitat i, per tant, una aposta de futur per al nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Els primers anys d'un infant són claus per al seu desenvolupament emocional i físic; en aquesta idea em penso que podem convergir-hi tots. I és evident que seria òptim que tots els nens iniciessin la seva escolarització a aquesta edat primerenca, però no vivim en un món de color de rosa, sinó a la Catalunya dels 8 milions que ens han imposat.

La realitat és que hi ha molts nens sense plaça. I la mesura que proposen de reduir ràtios a les escoles bressol municipals i de la Generalitat, si no s'acompanya de l'obertura de nous centres, no farà sinó multiplicar la problemàtica i deixar a l'estacada encara més unitats familiars.

Quan es van retirar unilateralment les subvencions a les llars d'infants concertades, la majoria van haver de tancar. Això va afectar moltes famílies treballadores. Ara algunes places públiques es reserven o atorguen prioritàriament a nens immigrants quan la mare no treballa, mentre famílies catalanes on ambdós progenitors treballen es queden sense plaça. Això genera una situació de greuge i de desatenció inadmissibles i verifica que no hi ha discriminacions positives, sinó un tracte de privilegi i de favor inacceptable cap als nous nens. Cal erradicar aquest fenomen i prioritzar clarament les famílies on ambdós progenitors treballen fora de casa.

Moltes de les propostes que inclouen a la moció són correctes, fins i tot potser encertades, però no van acompanyades de la valoració dels costos econòmics que suposaria la seva implantació. És fàcil deduir que no estem parlant de quatre duros. Igual que els Comuns, vostès no tenen possibilitats reals de governar i, per tant, es poden permetre el luxe de plantejar mesures del tot inviables a nivell econòmic perquè saben que mai hauran de cercar finançament per desplegar-les. El paper, de fet, ho aguanta tot.

El cert és que la pressió immigratòria, la marginació de les famílies catalanes en l'accés a beques menjador, beques per a llibres o ajuts per a extraescolars i la manca de recursos humans i materials tensionen les aules i la societat. Podem anar sargint pedaços improvisats per tapar provisionalment les mancances estructurals greus que presenta el sistema educatiu en la seva etapa més primerenca o podem legislar de manera integral i actualitzar el Decret 282/2006, avui dia completament obsolet. Vostès han optat per la primera opció. Nosaltres considerem que ja hi ha prou sargits i que ara cal reformular íntegrament el servei per garantir-ne la qualitat. Al capdavant, parlem del futur de Catalunya, i val la pena posar-hi ordre.

I una darrera dada, arran de la intervenció de la senyora Laia Estrada sobre els nous alumnes que arriben als centres educatius. Les dades que ens ha facilitat no corresponen a les dades del Principat de Catalunya, sinó a les dades d'un curs intermedi a la ciutat de Barcelona. No sé si això seu és ignorància o mala bava, però ja ens ho explicarà.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.

El vintè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació... (*Veus de fons.*) Té tota la raó, té tota la raó. Disculpi. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Aquí el que hem fet és corregir la dada que s'ha donat abans sobre els nou mil alumnes que teòricament arriben de fora *cada mes*. L'article, la comunicació, la informació està allà i és corroborable per tothom.

Més dades falses: es reserven places per a immigrants. Això és mentida. Es reserven places per a alumnat vulnerable. I, a més a més, es donen punts per a les famílies que els dos progenitors treballen fora. Això qualsevol persona que hagi portat

la canalla a la llar d'infants municipal o de la Generalitat ho sap. Per tant, prou mentides. Prou mentides, que s'agafa abans un mentider que un coix, senyora Orriols.

Bé, dit això, nosaltres hem acceptat quinze esmenes. Quinze esmenes, hem acceptat: d'Esquerra Republicana, Junts per Catalunya, Partit Popular i del PSC. No hem acceptat aquelles que consideràvem que tècnicament no eren factibles, aquelles que no compartíem o aquelles que pensàvem que aigualien la moció. Però n'hem acceptat moltíssimes. I hem parlat, hem parlat i hem negociat amb tots i totes vostres, perquè nosaltres volíem que aquesta moció no fos un mer tràmit. No volíem que aquesta moció fos la típica moció amable que tothom acaba votant que sí perquè queda molt bé o perquè queda molt malament votar en contra de defensar els drets dels infants.

Nosaltres volem que aquesta moció, si s'aprova, tothom se la senti seva, tots els grups se la sentin seva, i tots els grups fiscalitzin amb el mateix ímpetu el compliment dels acords. Perquè els acords, les propostes, no són nostres, no són de la CUP: són propostes de Rosa Sensat, de Dignitat pel 0-3 –de lluitar pel zero-tres–, de Som Infància, de Bressols en Lluita, de les escoles bressol de Vic, de la Universitat de Vic. Són propostes que fa la gent que està treballant amb el zero-tres, són propostes de la gent que cuida els nostres nadons dia sí dia també.

I, per tant, nosaltres agraïm la seva lluita, la seva feina incansable. I ara que tenim el repte d'universalitzar aquesta etapa, ara que tenim aquest repte majúscul, no més diem que sí, que cal universalitzar el zero-tres, però sense oblidar la qualitat en aquesta etapa. Perquè, al final, és una qüestió molt senzilla: estem parlant dels drets de la petita infància, i els drets de la petita infància no poden esperar.

Gràcies.

El president

Ara sí. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació laboral i les millores en la seguretat en relació amb el dret a la salut en l'àmbit del treball

302-00096/15

I el punt vintè de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació laboral i les millores en la seguretat en relació amb el dret a la salut en l'àmbit del treball. És presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

En primer lloc, aclarir, president, que entorn del punt 1 volíem deixar clar que, en cas de que s'aprovés, ens referíem a que es comptessin, com es fa en la resta de casos, les víctimes de sinistralitat mortal, en cas de que fos aprovada.

Bé, la setmana passada els hi parlava del cas de Xavi Cayuela, de Cornellà de Llobregat, que va morir amb divuit anys. I la pregunta que en realitat havia de sortir era per què. La resposta ràpida és perquè les màquines no tenien sistema de seguretat perquè d'aquesta manera es produïa més ràpid, com havien denunciat reiterades vegades els sindicats. Però això no és una pregunta vàlida. La pregunta vàlida és per què aquestes màquines sortia a compte que no tinguessin aquesta seguretat; per què, quan entraven aquests treballadors, només se'ls hi donava una samarreta i no se'ls hi donaven ni guants ni botes. Si els volien, se'ls havien de comprar. Per què?

Parlava aquesta setmana amb Paco Marín, amb el seu tiet. Em deia que encara no hi havia hagut sentència i que això, al final, lo que significava és que segueix allà

una ferida oberta, perquè –i això ho hem de saber tots– quan perdem un familiar, quan no es fa justícia..., és igual si són desapareguts que si són morts en accident laboral, és igual la casuística, necessitem tancar aquests processos. I em deia que, al final –i això ho han dit sempre a totes les entrevistes i cada volta que han parlat amb molts dels partits que es van reunir amb ells–..., ells lo que volien era que s'acabés aquesta impunitat i que això no hagués de passar-li a ningú més, eh? Aquestes eren les demandes. Aquests són els nostres compromisos, com a CUP, amb aquesta família i amb tota la població, i no són patrimoni de ningú. Per tant, esperem que avui comencin a ser també els compromisos de la resta de partits d'aquest plenari.

Com de moment no hi ha hagut justícia als jutjats, crec que estaria bé que la justícia pogués començar avui també en aquest Parlament, perquè comptar és la manera última i mínima de tenir en compte. Perquè quan es revisen els llibres comptables i s'estalvien costos, el que no es pensa és què signifiquen, què passa, i, com tots els costos, quan no estan a una banda estan a l'altra; que el cost d'uns canells destrossats de fer una vegada i una altra la mateixa feina perquè no hi ha una bona organització laboral significa que no podràs agafar en braços el teu fill o el teu net mai; que el cost d'una esquena rebentada és un dolor crònic que t'agreja el caràcter i t'agreja la vida per sempre; que el cost de l'ansietat i de les nits sense dormir és aprendre't el nom de tots els ansiolítics, de tots els antidepressius, i bàsicament haver de dependre d'això, i trobar-nos, com ens trobem, que som un dels primers països de la Unió Europea en el consum d'aquest tipus de medicaments. O el cost, com va ser el cas de Xavi Cayuela, com va ser el de Víctor Nuño, com va ser el d'Álex González, com va ser el de moltíssima gent, el cost d'una vida sencera. I això hauria de deixar de no més valdre per a les empreses, hauria de deixar de servir-nos per preocupar-nos per uns números i que els altres no comptin.

I crec que això és lo que ens estem jugant quan discutim aquestes mocions o quan portem aquest tipus de coses al Parlament. Perquè a la vida i al treball sempre hi ha un cost; lo que passa és que fins ara l'han pagat els treballadors i les famílies, i és hora de que el paguin les empreses. És hora de que es pagui tot i que es pagui car, perquè la nostra vida ha de deixar de vendre's a preu de saldo. Perquè si només entenen de xifres, han de ser xifres que no els hi surtin a compte. Això és lo que té al final aquesta moció com a leitmotiv.

I en tindríem milers d'exemples, però potser no fan falta, perquè a vegades sembla que, quan parlem de treball, només s'imaginin un home i una fàbrica, el «mono» blau i, no ho sé, aquella imatge, potser, dels setanta i fins a mitjans dels dos mil a gran part del territori. Però això no és així. Són les dones que estan netejant les cases d'altres i els hotels, i que pràcticament moltes voltes no tenen ni contracte. I són les caixeres i són els periodistes i són tota aquella gent que no té una cadira, perquè a nosaltres ens canvien les cadires que, no ho sé, estan genials i les hem de canviar per unes altres, però a la gran majoria de llocs de feina no es canvia, això.

O sigui, estem parlant del conjunt de la població, estem parlant de la gran majoria de la gent, que cada dia ha d'anar a guanyar-se la vida. I això, legalment, no hauria d'implicar cap risc. El nostre dret és a no passar cap mena de risc en el lloc de feina.

I no se'n lliura ningú. I en això hi voldria fer incidència, perquè si no sembla, no ho sé, que és quasi un imaginari que no existeix. Molt ràpid. No se'n lliuren tampoc els oficinistes. El cas de France Telecom hauria de servir perquè plantegem molt seriosament el punt que portem de creuar les dades entorn de salut i ansietat i tot plegat. El cas de France Telecom, on seixanta treballadors es van suïcidar, i, com es va dir en el judici, es va tractar d'un gran accident laboral organitzat per la patronal. Per tant, no és venjança, no és caritat; lo que estem plantejant és justícia.

I avui ho comencem, però espero que se'n recordin, i he pensat com ho podríem fer tots plegats. Cinc erres: risc laboral, registre d'incompliments, règim de contractació que no premiï la il·legalitat, representants sindicals i reconeixement del Parlament. Lo

que estem demanant avui és agafar les mesures respecte de les matèries que sí que tenim, perquè sí que tenim competències per no contractar aquelles empreses que es salten la llei, perquè el que no pot ser és que aquest plenari condemni amb tota la força de la llei les persones i no les empreses i aquí no passi re. I, per tant, no siguem còmplices, però sobretot no fem còmplices els treballadors utilitzant els diners públics contractant unes empreses que reiteradament se salten la llei.

Perquè, en última instància, aquí lo que estem representant és el conjunt del poble, no només les sigles que ens hi han dut.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Hi ha dos grups parlamentaris que han presentat esmenes en aquesta moció subsegüent. I en primer lloc, per exposar-les davant del Ple, per defensar-les davant del Ple, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Conchi Jiménez Cruz.

Conchi Jiménez Cruz

Sí; hola, bon dia a tots i totes. Gràcies, president. Consellers, conselleres, conseller, diputats, diputades... Primer de tot, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar volem donar les gràcies a tots els grups parlamentaris amb els que hem parlat d'aquesta moció. També, com no pot ser d'una altra forma, al Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra volem agrair-li la seva predisposició a parlar i a arribar a alguns acords incorporant esmenes presentades pel nostre grup parlamentari. A alguns punts no hem pogut arribar a acords només per algunes matisacions que han estat explicades per part nostra, i crec que ha quedat entès.

Jo volia destacar un parell de punts de la moció per visualitzar aquest tema del que estem parlant en aquesta moció, que per nosaltres és molt important.

Respecte a obrir cada sessió plenària amb el recompte de sinistralitat laboral, amb la petició que ha fet la Mesa d'incorporar que sigui el recompte d'accidents mortals, si queda com s'ha indicat, recollit, el nostre grup parlamentari hi votarem a favor per entendre que és una forma de visualitzar un tema tan important com és la seguretat i salut en les nostres empreses, en les nostres feines.

D'acord amb l'actualització del llistat de les actuals malalties professionals. Entenem que està desfasat i no reflecteix ni els riscos emergents ni les desigualtats de gènere en l'exposició laboral. Per tant, completament d'acord.

Respecte als punts 5 i 6, el punt 6 incorpora la figura dels delegats i delegades. El Departament d'Empresa i Treball ja ha fet una proposta de creació dels delegats territorials de prevenció en el marc del pla de xoc contra la sinistralitat. Per tant, nosaltres entenem que al punt 5..., no hi votarem a favor, perquè la proposta del Departament d'Empresa i Treball és crear la figura dels delegats i delegades territorials de prevenció. Aquest cos estaria format per tècnics i tècniques superiors de prevenció de riscos laborals designats per les organitzacions sindicals i patronals més representatives de Catalunya. Per tant, considerem que, acceptant el punt 6, ja entraria dintre de..., englobaria els dos.

D'acord amb la creació d'una comissió de treball per tal d'elaborar una proposta de legislació específica sobre la prevenció de riscos laborals i psicosocials. Important: una perspectiva de prevenció en l'origen i amb especial atenció als creixents processos de treball fora del centre, de l'empresa.

D'acord amb els punts en que es parla de la Inspecció de Treball, augmentar recursos i adaptar-se a les noves formes de treball.

Respecte a l'acompanyament de les famílies de les víctimes de sinistralitat, no és que nosaltres no vulguem estar al seu costat, sinó que considerem que el Departament de Salut és qui fa aquest seguiment i acompanyament.

El Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar hem analitzat tots els punts d'aquesta moció sobre la situació laboral i les millores en seguretat i salut en el mercat de treball i hi hem fet aportacions per arribar a acords, ja que estem parlant d'un tema que ens preocupa, i molt. Estem parlant de la vida i la salut de la gent que treballa. No ens podem permetre continuar normalitzant una realitat tan dura com la sinistralitat laboral. Massa sovint, els accidents a la feina queden amagats darrere de xifres, però cada número amaga una vida i una família.

Ho diem ben clar: cap persona hauria de patir un accident o emmalaltir per culpa de la seva feina. El treball ha de ser una font de progrés, no de patiment. Malauradament, la realitat és molt preocupant. La sinistralitat laboral continua pujant. I això no és fruit de la casualitat, és el resultat de la precarietat, de la manca de controls i de la relaxació de les mesures de prevenció. Ho denuncien els sindicats; no faré matisacions de lo que diuen, perquè és de coneixement de tots. Els dos grans sindicats de Catalunya fan les seves reivindicacions respecte a aquest tema.

Creiem que la veu dels delegats i delegades de prevenció dins de les empreses és molt important, i també la implicació de les empreses, amb un compromís real perquè la seguretat sigui efectiva. Hi ha preocupació al Departament de Treball per aquest tema.

Fa un mes vaig tenir l'oportunitat de participar en una reunió del Departament de Treball per posar sobre la taula i començar a definir accions per millorar la sinistralitat laboral: treballar en una estratègia de sensibilització dintre de l'estratègia catalana de sinistralitat, control de prevenció de riscos laborals a les empreses, creació de la figura, com hem dit, del delegat i delegada territorial de seguretat per reforçar inspeccions, entre d'altres accions que s'estan estudiant.

També volem parlar de les malalties professionals. Cal reconèixer que moltes encara no es declaren. Per això creiem que s'ha d'actualitzar (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*)..., també cal una millor vigilància de la salut i una coordinació amb el sistema sanitari per detectar-les amb temps.

I acabo, president. Això no va de partits; va de persones, de protegir la vida de qui fa que aquest país funcioni cada dia. Per això des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar apostem per garantir el dret de la salut en el treball. No és una opció, és una obligació.

Gràcies.

El president

Tot seguit, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Noemí Nieto i Fumanal.

Noemí Nieto i Fumanal

Bon dia, president. Conseller, diputats i diputades... Avui debatem una moció que aborda un tema de gran importància: la seguretat laboral i la situació psicosocial dels treballadors a Catalunya. Som 3.200.000 treballadors i hi ha cent mil accidents laborals amb baixa a l'any.

Abans de començar, agraeixo la predisposició de la diputada Vega i el seu to a l'hora de consensuar alguns punts d'aquesta moció, on, malgrat les diferències ideològiques, hem pogut negociar aspectes essencials del món laboral. També informem que votarem a favor en el recompte de la sinistralitat a la Mesa i, per tant..., amb aquesta esmena de l'últim moment, no?

El posicionament de Junts és clar: si volem ser un país avançat, hem de treballar en la millora contínua de les condicions laborals, la protecció dels treballadors i el seu benestar, però estem en contra de responsabilitzar el teixit productiu per tot.

La moció proposa un conjunt ampli de mesures en l'àmbit de la salut laboral, propostes de penalització a les empreses, traspàs de competències als representants sindicals, traspàs de les competències de les mútues laborals a l'atenció primària; crear una nova taxa autonòmica i traspasar la responsabilitat de la salut mental dels treballa-

dors a les empreses generant, en definitiva, un entorn de més burocràcia, judicialització i desconfiança. Presenta mesures poc imparcials i amb clara intenció de perjudicar encara més el teixit empresarial i social. Per tant, no hi donarem el nostre suport.

Crear una nova taxa de prevenció laboral, afegir una nova càrrega fiscal a les empreses, especialment en el context econòmic actual, no només pot ser contraproduent per al teixit productiu, sinó que pot posar en risc la seva viabilitat. En aquests moments, les empreses ja han de fer front al cost creixent de les baixes i al cost dels permisos retribuïts de conciliació. Nosaltres proposem no afegir més costos que poden derivar en la pèrdua de competitivitat o directament provoquen el tancament d'empreses petites o mitjanes o la deslocalització de les multinacionals a Catalunya.

Hem de reduir la pressió fiscal. Catalunya està en la primera posició en el rànquing d'impostos. Cada dia hi ha menys classe mitjana i més població en risc de pobresa, que ja són el vint-i-cinc per cent de la població. La prevenció i la responsabilitat empresarial s'han d'estimular, no penalitzar.

Un altre punt de la moció de la CUP ens proposa que es considerin les baixes per motius de salut mental com a baixes laborals, i no hi estem d'acord, perquè ja existeixen múltiples determinants que influeixen en la salut mental dels treballadors. L'habitatge, la conciliació familiar i el cost de vida, i també, per descomptat, les condicions salarials per sota del cost de vida a Catalunya són factors de risc per a les baixes de salut mental. La salut mental és una causa que de manera exponencial, any rere any, genera més baixes. Té un impacte negatiu en l'àmbit laboral de l'empresa i en els serveis essencials públics, però ha de ser tractada des de l'àmbit de la salut i no des de l'àmbit de l'empresa.

Finalment, sí que donem suport a aquelles mesures que poden fomentar una cultura de seguretat i de salut mitjançant incentius, i també a la recuperació de les competències laborals a Catalunya. Perquè mentre hàgim de gestionar parcialment les polítiques laborals de la Generalitat sempre estarem limitats a la nostra capacitat d'abordar de manera integral els reptes del nostre teixit productiu i social. Per tant, cal una descentralització real que ens permeti dissenyar una política laboral pròpia, adaptada a la realitat de Catalunya, més eficient i amb més capacitat de resposta davant de situacions de sinistralitat laboral o de precarietat.

També un petit esment de la figura dels alliberats sindicals amb capacitat inspectora a favor de més formació, però no de traspasar competències. Podria ser una figura pública, imparcial, objectiva, i preferim atribuir-la a un cos públic independent, ni de l'empresa ni dels representants sindicals, per no posar en perill la neutralitat en aquestes situacions. Som conscients que participen en tots els processos, però..., no siguin arbitraris i, per tant, «sí» a favor d'enfortir la Inspecció i posar més recursos públics.

En resum, les polítiques de prevenció creiem que avancen en un bon camí. I seguim treballant per tendir al risc zero, com va dir el conseller la setmana passada, però pel que fa a les baixes per malaltia ho hauríem d'estudiar amb més deteniment i des d'un punt de vista de l'àmbit de salut, perquè és un tema de gran preocupació.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. A continuació poden fixar la seva posició els grups parlamentaris que no hi hagin presentat esmenes. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa... Companya diputada Laure Vega, de la CUP, moltes gràcies per haver presentat aquesta iniciativa parlamentària. De fet, són vint-i-set punts. De vint-i-set punts, bé, algun s'ha quedat pel camí, un dels punts s'ha quedat pel camí, però, en qualsevol cas, són vint-i-set punts que són molt rellevants i molt necessaris i, per

tant, li vull agrair molt sincerament que hagi pres aquesta iniciativa. De fet, nosaltres donarem suport pràcticament a tota la moció. Per aquest motiu tampoc no hi hem presentat esmenes. Creiem que també des del punt de vista tècnic està molt ben treballada i, per tant, la vull felicitar per la feina feta.

Aportarem dades. Crec que és important que també aportem dades, perquè cada una d'aquestes dades darrere té noms i cognoms, persones treballadores amb els seus entorns familiars, i, per tant, és important que també prenguem consciència plena de quina és la situació que vivim en aquest àmbit al nostre país.

Al darrer informe sobre sinistralitat laboral que ha elaborat la UGT respecte a l'any 2024 i anteriors, en aquest darrer informe, que es va publicar fa escasses setmanes, a l'abril d'aquest mateix any, doncs, s'apunten diverses dades que crec que són rellevants.

La primera és que el 2023 és el primer any de tota la sèrie històrica, que comença l'any 2013, el primer any on hi va haver una reducció dels accidents laborals amb baixa registrats. Van ser 96.349 –96.349–, que implicava una reducció del 6,41 per cent respecte als anys anteriors. L'any 2024 van ser 95.528. Si analitzem en els tres darrers anys els accidents greus, l'any 2022 hi van haver 524 accidents greus al nostre país; l'any 2023 n'hi van haver 561; l'any 2024, 569. Si revisem els accidents mortals, l'any 2022 n'hi van haver 70; l'any 2023 n'hi van haver 74; l'any 2024 n'hi han hagut 67, però l'any 2013 n'hi van haver 50. Persones treballadores que van marxar de casa i mai hi van tornar.

Si agafem el període del 2013 al 2024 i sumem els accidents en el lloc de treball més els accidents *in itinere*, és a dir, anant a treballar, han mort al nostre país 1.074 persones treballadores, 1.074 persones que van marxar de casa per anar a treballar i mai més hi van tornar, al nostre país. De fet, l'any 2024, si agafem tota l'ocupació, totes les dades d'ocupació totals, hi van haver 206.941 accidents laborals registrats –206.941 accidents laborals registrats–, una xifra molt i molt elevada.

Aquestes dades ens les hauríem de gravar a foc. Són dades que no només ens han de colpir; són dades que també demostren la importància que en aquest Parlament tractem aquesta qüestió. I són dades que també demostren el compromís que hem de prendre perquè no hi hagi cap risc a la feina.

De fet, en els darrers anys es va impulsar l'estratègia catalana de seguretat i salut laboral, que comprenia un àmbit d'actuació de l'any 2021 a l'any 2026. Per tant, aprofito la presència del conseller també per demanar-li que tingui en compte l'opinió i el parer dels grups parlamentaris en la nova estratègia catalana de seguretat i salut laboral que haurà d'iniciar-se a partir de l'any 2026.

Hi prenen especial rellevància les malalties i els riscos de caràcter psicosocial –especial rellevància. Són els més difícils de detectar, són els més difícils de diagnosticar i els que generen un major malestar i un major impediment a la persona treballadora. Cal que hi hagi un compromís fort i contundent per part de tot el teixit empresarial del nostre país. Cal que hi hagi més inversió en prevenció de riscos i cal que hi hagi més formació per als treballadors i les treballadores.

Cal també que tinguem molt clar que no permetrem en cap dels casos, que no acceptarem en cap dels casos –en cap–, que sigui considerada una conseqüència inevitable l'accident laboral per l'activitat econòmica. No acceptarem i no hem d'acceptar el mantra que, pel fet de treballar, aquestes coses passen.

Per tant, mai més. I donarem suport a la majoria de punts que ens ha presentat la CUP.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Míriam Casanova i Domènech.

Miriam Casanova Domènech

Gràcies, president. Conseller, consellera, diputats, diputades... Actualment hi ha riscos psicosocials en molts sectors, moltes activitats econòmiques, però també derivats de l'ús de noves tecnologies, nous sistemes de producció, nous materials, nous compostos químics, biològics, i alteracions de la vida familiar i social, entre altres factors que expliquen no només malalties professionals i un alt índex d'accidents laborals, sinó, en general, el creixement de la incapacitat temporal per treballar, que té un cost directe molt considerable per a les empreses i l'Administració, calculat al voltant de 15.000 milions d'euros el 2024, quasi un vuitanta per cent més que el 2019, tal com ho avala el darrer informe del Banc d'Espanya publicat fa uns dies.

Però, en canvi, la moció no hi fa cap referència. S'hi planteja la necessitat d'elaborar una proposta legislativa sobre la prevenció de riscos laborals i psicosocials, però és ben sabut que ja disposem, des de l'any 1995, de la llei estatal que regula la prevenció de riscos laborals i que atorga competències a les comunitats autònomes per a gestionar-la. Més aviat des de l'Administració catalana es pot millorar la gestió de les mesures preventives, l'aplicació d'aquesta llei i la imposició de sancions en el cas del seu incompliment per part de l'empresa. Però, per la CUP, davant d'infraccions no n'hi ha prou amb la sanció, sinó que, a més, volen que se'ls hi apliqui també un tribut per crear un fons *a posteriori* destinat a les pimes per millorar les condicions de seguretat laboral. Doncs quin sistema més pervers, no?, sancionar i fer tributar empreses per ajudar d'altres...

Veiem adequat intensificar la tasca de la Inspecció de Treball i dotar de més recursos l'autoritat laboral per a un control encara més estricte en el compliment de la normativa per garantir la seguretat i la salut de totes les persones treballadores, però en cap cas els representants sindicals han de fer tasques d'investigació i denúncia, com els inspectors. No sé si és que volen tornar a l'època de la dictadura franquista, quan l'afiliació sindical, doncs, era obligatòria per als treballadors i empresaris.

En qualsevol cas, aquesta moció només posa el focus en les empreses, les pimes i les microempreses. En canvi, no diu res dels riscos psicosocials i laborals a l'Administració pública, que realment són molt elevats, com és en el cas dels mestres i professors de la Generalitat, on un de cada tres docents es planteja deixar la professió. I podríem referir-nos també als elevats riscos i absentisme que afecta el Cos de Mossos d'Esquadra, com també el personal dels centres penitenciaris.

Agraïm de tot cor que s'hagi eliminat el punt 19 de la moció gràcies a l'esmena de supressió per part del Grup de Junts, perquè era intolerable assimilar els accidents laborals a crims de les empreses amb aquella proposta inicial de crear un observatori del crim corporatiu.

Per anar finalitzant, es proposa que el Govern de l'Estat retiri la competència de gestió de les baixes a les mútues d'accidents de treball a favor de l'atenció primària, per acabar-la ja de col·lapsar. Però cal tenir sentit comú: és necessari reformar el sistema de salut actual abans de derivar-li noves tasques que està clar que a dia d'avui no pot assumir. Prèviament també s'hauria de consultar als treballadors, als empresaris, als autònoms on prefereixen ser avaluats i tractats.

En conclusió, els accidents a la feina i la prevenció de riscos laborals per tal de minimitzar-los són temes molt seriosos, perquè estan en joc les vides humanes. Per tant, cal tractar-los de forma molt rigorosa, imparcial, amb el màxim consens dels grups parlamentaris i amb la implicació dels sectors i organitzacions empresarials i sindicals, principis bàsics que no trobem en aquesta moció, i és per això que no hi hem presentat esmenes i que votarem en contra de la gran majoria de punts.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gràcies president. Consellers, diputats. Hoy quiero alzar la voz en defensa del sentido común, del trabajo digno y del papel esencial que juegan las empresas en la prosperidad de nuestra tierra. Y lo hago porque cada vez que escuchamos a la CUP hablar sobre empleo, trabajo o empresa, lo que nos encontramos es una mezcla de populismo chavista, desprecio al esfuerzo y una peligrosa ignorancia de la realidad económica.

Ahora bien, en esta moción hay una cuestión planteada que, efectivamente, se debe abordar, y es la siniestralidad laboral: los accidentes, las muertes que se producen en el trabajo, en la fábrica, en el andamio o en el camión. Cada vez que un trabajador se deja la vida, queda gravemente herido cumpliendo su deber, pues, efectivamente, el Estado ha fallado.

Y aquí, en Cataluña, la Generalitat mira hacia otro lado de manera sistemática, y pondré unos ejemplos. La señora diputada de la CUP ha puesto unos; yo, simplemente, si buscan ustedes en Google...

Mire: «Un hombre muere al caerle encima una placa de hormigón en el centro comercial Via Sabadell.» Noticias de ayer. *El Segre*: «Vielha accepta indemnitzar la mort d'un treballador per l'exposició a l'amiant» –por cierto, una ley que está pendiente. Datos importantes: solo en 2024 se cobraron, nada más y nada menos que 108 trabajadores, la vida; 207.000 accidentes laborales que derivaron en 115.000 bajas laborales.

Y, efectivamente, las empresas catalanas han realizado y realizan un gran esfuerzo en estrategias de prevención de riesgos laborales y en la mejora de las condiciones de trabajo, pero lo cierto es que el descenso de la mortalidad laboral se ha estancado en los últimos años. Y ahí la Administración debe dar un paso, un paso al frente para proteger a quienes levantan este país con el sudor de su frente. No es aceptable que los poderes públicos se laven las manos ante una tragedia que año tras año se cobra más vidas que incluso muchas otras enfermedades.

Se debe mejorar la Inspección, mejorar la legislación en materia de prevención, endurecer las sanciones para aquellos que incumplan la normativa de prevención de riesgos laborales. Y, en consecuencia, y en caso de haber un accidente, que se brinde apoyo real, económico y psicológico, tanto para el trabajador como para la familia.

Y miren, les puedo asegurar que no hay un solo catalán que haya pasado por un proceso de accidente laboral en manos del ICAM que esté satisfecho. Ni uno solo. Es un auténtico desastre. Hay trabajadores que esperan año y medio una resolución para que les digan que pueden ir a trabajar, otros que están incapacitados para realizar su labor y los mandan al trabajo. Y esta es la gestión de la Generalitat de Catalunya. Consecuencia: que, efectivamente, muchas resoluciones acaban en los tribunales, perdiendo el ICAM.

Miren, la precariedad laboral en Cataluña, fruto de las políticas de ustedes, los socialistas y los separatistas, tiene un impacto directo y muy significativo en la siniestralidad laboral. Les explicaré por qué. Miren, los contratos temporales tienen entre dos y tres veces más riesgo de accidente laboral que los contratos indefinidos, y esto no lo digo yo, lo dice el propio Ministerio de Trabajo.

Las peores cifras de siniestralidad se dan en sectores con más precariedad, como pueden ser la construcción, la agricultura, la hostelería o trabajos de reparto. La siniestralidad laboral mortal es más alta en empresas con menor tamaño y en empleos con mayor temporalidad. Por eso, efectivamente, es fundamental mejorar la calidad del empleo con contratos estables y formación en la prevención. Es clave para reducir los accidentes laborales.

Pero miren, señores de la CUP, mociones como esta me temo que no pretenden afrontar y superar la siniestralidad de los trabajadores. Son meras soflamas que únicamente pretenden reforzar las estructuras sindicales –incluso hablaba de liberados sindicales–, mejorar sus privilegios y aumentar la fiscalidad punitiva a las empre-

sas. Es decir, darles más dinero a aquellos que no quieren trabajar a costa de los empresarios.

En fin, miren, yo le voy a ser muy sincero, señora Fernández Vega: VOX está con los trabajadores. Con los que madrugan, con los que no pueden trabajar yendo en bicicleta, como ustedes, o al despacho. Estamos con los que se juegan la vida cada día para ir al trabajo. Y desde este Parlamento advertimos a los que anteponen la ideología a la justicia social, como ustedes hacen permanentemente, que vamos a dar la batalla también en este tema. Porque, efectivamente, defender a los trabajadores también es defender a la nación.

En definitiva, frente al odio de la CUP permanente al tejido empresarial, tejido económico de nuestra región, nosotros defendemos al trabajador que madruga. Frente a su obsesión por el colectivismo, nosotros apostamos por la libertad individual y la propiedad privada. Y frente a su discurso de confrontación permanente y ruina de extrema izquierda radical, nosotros ofrecemos orden, esfuerzo y trabajo.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. Crec que hem de fer un agraïment sincer a la CUP per portar aquest debat tan necessari al Parlament. Malauradament, hem de començar reconeixent aquesta evidència dolorosa que s'ha posat de manifest a Catalunya: avui dia encara hi ha massa persones que treballen en condicions que posen en risc la seva salut i la seva dignitat. I, en els casos més greus, aquestes condicions arriben a costar vides.

Parlem de precarietat cronificada, parlem de temporalitat que impedeix construir un projecte de vida, parlem de subcontractació abusiva, parlem de ritmes de treball extenuants. Tot plegat afecta especialment sectors com la logística, l'hostaleria o el sector de les cures, molts d'ells feminitzats i racialitzats. Darrere cada accident laboral hi ha una història; d'angoixa, de por de perdre la feina, de salut mental deteriorada. I això no es pot combatre només amb condol, cal una acció política valenta.

Des dels Comuns refermem el nostre compromís amb el treball digne i amb la seguretat laboral. I no ens hem quedat en paraules. Des del Ministeri de Treball hem impulsat reformes profundes, tot i moltes resistències. Hem derogat la reforma laboral del PP i hem pujat el salari mínim de forma històrica traient milers de persones de la pobresa laboral. Hem posat fre a la temporalitat i hem reforçat la Inspecció de Treball. Aquestes mesures han millorat la qualitat de l'ocupació i han reduït l'accidentalitat, també a Catalunya.

Però –es deia abans– no n'hi ha prou. No ens conformem. La lluita per la dignitat laboral és una cursa de fons. Cal anar més enllà i fer compatible el treball amb el temps de vida per les cures, per la formació, per l'oci, per la participació ciutadana. Per això defensem la reducció de la jornada laboral sense reduir salari. No és una utopia, és el futur del treball, i ja es demostra efectiu en molts països i en moltes empreses. Treballar menys però millor millora la salut mental, redueix l'estrès i augmenta la productivitat i la creativitat. És una aposta per una societat més justa, més saludable i més feliç.

Tenim l'oportunitat de fer-ho realitat amb la nova llei que es debatrà al Congrés. I aquí, al Parlament de Catalunya, volem destacar la tasca rigorosa de la Comissió d'Empresa i Treball. Estem analitzant causes, escoltant experts i elaborant propostes concretes per avançar en salut laboral. I aquesta feina, la de la comissió, ha de traduir-se en acció legislativa valenta. Proposem una agenda catalana que reforci la prevenció de riscos, integri la cultura preventiva a totes les empreses i incorpori la perspectiva de gènere perquè el camí sigui parlar de prevenció –de les causes– i no de

les baixes –les conseqüències. Les empreses han d'assumir responsabilitats proactives veient la salut laboral com una inversió estratègica en productivitat i no com una despesa en cost salarial.

També cal posar fi a la impunitat de les subcontractacions en cadena, que fragmenten drets i precaritzen els col·lectius més vulnerables. Hem de protegir especialment treballadors i treballadores invisibilitzats: les dones de la llar i de les cures –moltes d'elles migrants–, els joves amb contractes precaris i els falsos autònoms de les plataformes digitals.

I, en definitiva, pel que fa a la moció, que evidentment hi votarem gairebé favorablement..., i, en tot cas, voldria, si és possible, que ens aclarissin el punt 12, si el que pretén dir és si és una reducció del percentatge del conveni, del percentatge dels incentius, o la reducció total dels incentius. Però ens sembla molt oportú començar els plens amb una referència solemne a les víctimes de sinistralitat laboral, tot i que el millor homenatge és legislar precisament per garantir que no hi hagi més víctimes.

Compartim la necessitat de posar la salut mental al centre. Cal un pla integral de salut mental laboral, hi estem d'acord, que inclogui protocols contra l'assetjament, mesures per prevenir l'estrès i serveis específics per a treballadores afectades. Cal revisar i ampliar el quadre de malalties professionals. Perquè les patologies del segle XXI no són només físiques; com s'ha dit, són psicosocials, emocionals, derivades també de la precarietat digital.

Apostem per fer pública la llista d'empreses sancionades també, però en volem més: cap empresa amb sancions greus i reincidents hauria de rebre contractació pública. Ni un euro públic a aquells qui vulneren drets. La proposta d'una contribució per a la seguretat social també ens sembla interessant. I, sobre les mútues, és urgent revisar-ne el paper. Cal garantir una gestió pública de les baixes laborals perquè els interessos de les treballadores no poden estar subordinats als beneficis empresarials.

I aquesta és la nostra aposta: posar la dignitat al centre, defensar el dret a treballar per viure, no a viure per treballar. I fem una crida a les forces d'esquerres a sumar-se amb valentia a aquest projecte de país. Un treball digne no és un privilegi, un treball digne és un dret fonamental. I fer-ho realitat és responsabilitat col·lectiva; és la nostra responsabilitat col·lectiva, diputats i diputades.

Salut i bon treball.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Evidentment, entenem i lamentem profundament el drama que suposa perdre un familiar per culpa d'un accident laboral, i entenem que cal investigar a fons i arribar fins al final per dirimir responsabilitats en cas que s'hagi produït algun tipus de negligència, però, en comptes de vetllar per la salut en l'àmbit de treball, semblaria que el que vostès pretenen és ensorrar les empreses.

No suporten prou fiscalitat, les empreses catalanes? Són líders en pressió fiscal. Inverteixen moltíssims recursos en matèria de prevenció de riscos i en cursos de formació, estan subjectes a inspeccions regulars. I vostès pretenen gravar-les amb un nou impost anomenat «contribució per a la seguretat laboral», un impost que defineixen com a «autonòmic»; veig que han comprat el marc mental espanyol i ja no som nació, ara som autonomia. Diu la dita que qui va amb un coix, al cap de l'any en són dos. Masses policies nacionals a les seves files?

De debò creuen que les empreses no són les primeres interessades en reduir la sinistralitat? Potser el problema és que els cursos que es fan són molt més teòrics que no pas pràctics. Vostès reclamen més gestió documental. De debò pensen que incrementant la paperassa es reduiran els accidents? Pensen que els drets dels treballadors es defensen fent més cursos teòrics? Volen incrementar inspeccions i proposen

captar com a inspectors els representants sindicals alliberats, obviant que la d'inspector ha de ser una funció neutral i objectiva.

És bo recordar que la millora en la sinistralitat laboral, que evidentment és competència de l'empresa, també interpella el treballador, que ha de seguir els protocols de seguretat i fer servir els equips de protecció. De vegades no és així, i, malgrat aquesta omisió, la responsabilitat objectiva universal recau sempre en l'empresa, que és sancionada en interpretar-se que ha de fiscalitzar el compliment dels plans preventius, uns plans preventius costosos que els aboquen a contractar serveis externs però que sovint no es veuen recompensats amb un increment real dels nivells d'efectivitat i de seguretat als llocs de treball.

Vostès proposen una legislació més dura i coercitiva, però la realitat és que les empreses ja estan sotmeses a una interpretació estricta de la normativa i que tenen ben clar, en la seva immensa majoria, que l'Administració té una visió sancionadora i punitiva, més que no pas preventiva o educativa.

Volen ampliar el quadre de malalties professionals incorporant-hi patologies relacionades amb la salut mental i cardiovascular que difícilment es poden atribuir de manera total i fiable a l'activitat laboral. No hi ha cap criteri objectiu que permeti avaluar si l'origen d'aquestes patologies radica en la pròpia activitat o en la resta de càrrega que el treballador ha de suportar en el seu àmbit privat i personal. No existeix cap eina ni protocol normalitzat capaç de discernir-ho amb precisió. Per tant, es podrien generar molts falsos diagnòstics i podrien aflorar fàcilment les astúcies o els fraus.

Sí que és cert que determinades categories professionals –policies, tècnics d'emergències, bombers, metges, infermeres, cuidadores, mestres, funcionaris de presons i altres feines amb un alt grau de responsabilitat– conviuen sovint amb situacions tenses, desagradables i dures durant el seu torn que poden desencadenar trastorns emocionals fàcilment vinculables a llur activitat, però creiem que és un error fer-ho extensiu a qualsevol ofici o lloc de treball.

Proposen també la creació d'un registre d'accés públic d'empreses sancionades. Sembla que cerquin l'escarni públic d'aquelles empreses on, malauradament, hi ha hagut un sinistre, obviant que el risc zero no existeix i que, per més mesures de seguretat que s'implantin o per més protocols que es fixin, pot, malauradament, haver-hi un accident.

Vostès viuen de la confrontació permanent per raó de renda i ara volen iniciar una guerra entre patronal i treballadors. Potser haurien de rendir-se davant l'evidència que l'empresa pot mantenir l'activitat i generar beneficis gràcies al personal i el personal pot viure i prosperar gràcies a l'empresa. No són enemics, són aliats. Faríem bé de recordar-ho.

El president

I a continuació, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, primer de tot, gràcies tant a Junts com al PSC com a altres partits que s'han pronunciat favorablement per haver tractat, crec, amb el respecte que es mereixia..., no per la CUP, sinó pel contingut d'aquesta moció, malgrat que tinguem diferències –si no, doncs, no seríem diferents partits.

Divertidíssim que una proposta que prové del model suís sigui titllada en un mateix espai-temps de franquista i de chavista. No ho sé. Vull dir, queden, fan un conclave i s'ho miren, perquè després els hi agrada Europa, però no els hi agrada quan portem aquí les propostes d'Europa. Ningú està parlant de que s'hagin d'usurpar funcions de la Inspecció, sinó d'ampliar un cos perquè no tenim els recursos. Després diuen que jo no en sé, d'economia; doncs em sembla que... Anem genial.

Seguim. Crim corporatiu. Estudiïn, eh? La Queen Mary de London, que és una universitat molt reputada en aquest àmbit, té precisament una fundació que es de-

dica al «crim corporatiu». És un nom tècnic dins de la sociologia que s'ha utilitzat al Canadà, a Anglaterra, a Austràlia i a diversos altres països.

A mi no em vinguin a dir si he treballat o no he treballat, perquè jo no tenia divuit anys i ja estava fent peces de la SEAT. El que no ha treballat gaire és Abascal, que ha anat acumulant *carguitos* i *paguitas* des de fa molts d'anys a diferents partits. Llavors, diputat de VOX, relaxi's una mica, perquè, si vostè no coneix gaire el món del treball, com a mínim no ens digui això als altres diputats que venim aquí durant un temps a fer el nostre servei i després tornem a les nostres feines. Així que no ens parli d'ordre, perquè d'ordre, cap. Són pur caos, i ho han demostrat en els governs en els que han estat. Perquè jo com a mínim puc demanar-li a qualsevol dels meus diputats quan passa alguna cosa on estan; vosaltres..., qui van fer president, no saben si estava a El Ventorro o per on estava passejant.

Llavors, dit això, que la dreta reaccionària es mostri –és igual si parla en castellà, amb una bandera o una altra, una vegada i una altra, és igual si està aquí que a Andalusia, que al País Valencià, a Mallorca– com la veu de l'amo, com el gos que ha de venir a defensar els interessos més espuris, fins i tot quan estem parlant d'accidents laborals, és una cosa que ja esperàvem però que sempre està bé constatar.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política energètica

302-00097/15

El vint-i-unè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre política energètica. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per exposar-la té la paraula la diputada senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies. Molt honorable president, honorable consellera... El Partit Popular avui defensem una moció que, des del nostre punt de vista, no és només necessària, sinó urgent i imprescindible per garantir la seguretat, l'estabilitat i la sobirania energètica de Catalunya. Aquesta moció no neix del partidisme ni de cap voluntat de confrontació gratuïta. Neix d'un fet tan greu com evitable, que va ser la gran apagada que el passat 28 d'abril va col·lapsar el territori de tot Espanya, amb conseqüències socials, econòmiques i institucionals que encara estem patint.

I, davant d'aquest escenari, què hem trobat? Doncs inacció i silenci. Els catalans vam estar hores sense llum, sense serveis, mentre l'Administració mirava cap a una altra banda. Qui responsabilitzem d'aquesta fallida estructural del sistema elèctric? Doncs els qui tenen la responsabilitat de garantir-ne el bon funcionament, que són la ministra per a la Transició Ecològica, Sara Aagesen, i la presidenta de Red Eléctrica Española, Beatriz Corredor, i també el Govern de la Generalitat, incapaç de defensar els nostres interessos, dels catalans, davant l'Estat.

Miri, a banda de les conclusions que es puguin emetre a partir de la comissió d'investigació creada a tal efecte, doncs, resulta que els tècnics i experts en el sistema elèctric del conjunt d'Espanya asseguruen que van ser quatre les causes que de manera simultània van succeir i que van provocar l'apagada general, que van ser: les fortes oscil·lacions de tensió, una mala operació de Red Eléctrica, un canvi en la manera d'operar de la interconnexió amb França –fet portat a terme en aquell moment per Red Eléctrica– i la deixadesa de l'operador del sistema per utilitzar els mecanismes

que té al seu abast i que no va fer en aquell moment, no? Per tant, això no pot quedar impune.

Aquesta moció reclama responsabilitats polítiques no per venjança, sinó per justícia, perquè els ciutadans tenim el dret de saber què és el que va fallar. I en aquests moments resulta que tenim el Pedro Sánchez demanant a veure qui va votar Israel al Festival d'Eurovisió (*alguns aplaudiments*) en lloc d'explicar a tots els espanyols allò que els experts i els tècnics ja fa dies que ens estan dient.

Però nosaltres no ens quedem només en la denúncia, senyora consellera. Aquesta moció conté un full de ruta clar, valent i realista per garantir la resiliència i la sobirania energètica de Catalunya. I aquí, senyors diputats, no podem continuar construint castells a l'aire. És hora de parlar clar. La transició energètica no pot ser sinònim d'irresponsabilitat, d'ideologia sectària de les esquerres ni de desconexió de la realitat tècnica i econòmica.

Nosaltres defensem una transició energètica basada en criteris tècnics, sostenibles i econòmicament viables. No podem tancar centrals nuclears per motius ideològics de les esquerres mentre patim apagades massives i els preus de l'energia s'enfilen. L'energia nuclear és avui una «tecnologia segura, neta i verda», definida d'aquesta manera per la Unió Europea. I parlem clar: Catalunya necessita mantenir les centrals d'Ascó i Vandellòs obertes i en funcionament no per cap nostàlgia del passat, sinó perquè és l'única manera per garantir l'estabilitat del subministrament mentre es despleguen les renovables.

Nosaltres proposem, en aquesta moció, accions concretes. A banda de les responsabilitats polítiques, doncs, a partir de l'apagada del 28 d'abril, nosaltres proposem també accions concretes: una finestra única, un pla d'infraestructures crítiques, la modernització de la xarxa elèctrica i l'emmagatzematge, el reforç de les interconnexions, la participació de les pimes i dels ajuntaments. Això és política útil, política de veritat. També defensem l'autoconsum i les comunitats energètiques locals. Finalment, aquesta moció també posa sobre la taula l'aprovació del Plater per tal de que el desenvolupament de les renovables no sigui un atac al territori ni a la nostra riquesa paisatgística o productiva. No tot s'hi val, en nom del verd. El territori també té drets. Els municipis han de tenir veu.

I perquè tot això sigui real exigim transparència, dades, seguiment, informes públics. No podem continuar vivint d'anuncis buits i de titulars triomfalistes. Aquesta moció no és d'un partit; aquesta moció és per a Catalunya, és per a la nostra indústria, per als nostres serveis essencials, per a les famílies que no poden pagar la llum, per a les empreses que no poden aturar la seva producció. El que defensem aquí no és només una moció parlamentària; és una aposta per un futur energètic segur, estable i viable per a tots els catalans.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Hi ha dos grups parlamentaris que han presentat esmenes a aquesta moció. I per defensar-les, en primera instància i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, president. Bon dia, consellera, diputades, diputats. Bé, tornem a parlar en aquest Parlament de política energètica. A nosaltres ens agradaria més parlar de «sobirania energètica» (*alguns aplaudiments*), perquè la dependència energètica també és una forma de repressió o una forma de submissió a un estat centralista.

A Catalunya no tenim, lamentablement, competències plenes en política energètica. I ens agradaria molt que aquesta preocupació que ens expressa en aquest cas el Partit Popular en aquesta moció servís, en tot cas, per avançar cap a aquesta conscienciació de sobirania energètica. Estem lluny del *plan energético nacional* de 1975. Estem en uns moments –segle XXI– en que l'energia, com a bé, és un bé

de mercat i, per tant, és el consumidor qui decideix quina tipologia d'origen d'energia hauria de tenir. I, per tant, no ens calen *planes nacionales* ni PNIECs. Hauríem de tenir un pla propi, un pla propi de Catalunya, per avançar en l'energia. Tenim un Proencat, tenim un Plater en marxa i, per tant, aquesta és la nostra preocupació.

Si volen parlar de la problemàtica de l'energia i la transició energètica a Catalunya, també hauríem de parlar –i, en aquest cas, senyors del PP, que vostès tenen segurament major influència al Congreso que els nostres set diputats–, per exemple, del greuge comparatiu que hi ha... (*Remor de veus.*) Potser no, potser no... (*Rialles i aplaudiments.*) En tot cas, potser s'hauran de sumar a les nostres peticions dels nostres set diputats. Per exemple, el greuge comparatiu en el sobrecost del peatge elèctric que pateixen les empreses de Catalunya en comparació amb les empreses d'altres regions, com el País Basc, per exemple, per un decret que va signar, del PP, l'any 2017, el president Rajoy amb el País Basc. A les empreses connectades a trenta-sis quilovolts, el seu peatge elèctric és molt més barat que a les empreses connectades a vint-i-cinc quilovolts, com és el cas de Catalunya. I això afecta, per sobre dels 250 milions d'euros l'any, la competitivitat de les empreses catalanes. Això seria avançar cap a la sobirania energètica.

També l'alliberament dels nusos de transport –en vàrem parlar a la darrera Comissió de Transició Ecològica. A Catalunya existeixen fins a quaranta i escaig nusos, dels cent setze que hi han, que tenen excedent de connexió, però des del 2020 el Ministeri de Transició Ecològica no convoca concursos i, per tant, manté paralitzats molts projectes de connexió i de generació, també, elèctrica. Això afecta també, per exemple, els gairebé onze projectes que hi ha en aquests moments sobre la taula d'emmagatzematge amb bateries, pendents de que el ministeri doni connexió als nusos. Això vol dir que no tenim sobirania energètica; depenem contínuament de decisions, en aquest cas, una vegada més, del Miteco.

També, per exemple, amb les plantes que generen energia a partir de purins. Les plantes –que n'hem parlat també a la Comissió de Transició Ecològica– d'Alcarràs i les Masies de Voltregà, tancades des de l'1 de gener perquè no es van convocar noves subhastes que permetin ampliar la seva vida útil i, per tant, afecten el sector ramader, però també afecten la producció energètica i la seva transició cap al biogàs. No tenim sobirania energètica.

També, per exemple, les queixes que rebem d'algunes comunitats energètiques. En aquest cas, per exemple, una comunitat energètica eòlica de referència, la primera que va fer un molí de vent cooperatiu, que no poden consumir directament la seva energia produïda. I això transgredeix la normativa europea d'autoconsum de l'any 2018, perquè l'Estat espanyol no l'ha transposat, en aquest cas, per a l'eòlica; sí que ho ha fet en l'energia solar amb les comunitats energètiques, però... Per tant, també és un greuge que ens permet dir que no tenim sobirania energètica.

També, per exemple, un altre element més: qui marca i fixa la *zonificación para la ubicación de instalaciones eólicas marinas* és el POEM, competència també de l'Estat. No tenim capacitat tampoc de decidir on instal·lar eòlica marina, I, per tant, tornem a tenir un altre greuge.

O la mateixa xarxa de transport: Red Eléctrica Española, competència també estatal. O, per exemple, parlem molt d'emmagatzematge també hidràulic, bateries hidràuliques. La meitat de les conques fluvials de Catalunya són competència de la Confederación Hidrográfica del Ebro. No tenim, com dèiem, sobirania energètica. I, per tant, és una forma també, com dèiem abans, de control de l'Estat sobre Catalunya.

En un mercat que hauria de ser de liberalització total, europeu, a França s'està venent el megawatt a 23,29 euros; a Espanya, a 58,23. És també històrica la reivindicació de moltes empreses, especialment de les comarques transfrontereres –Garrotxa, Ripollès, Cerdanya, Alt Empordà–, de poder-se connectar a través de les xarxes existents, doncs, a l'electricitat francesa, una tercera part més barata que la que tenim aquí. No tenim, per tant, sobirania energètica.

Per tant, ens hem de preguntar si hem de continuar amb aquesta política autonòmica, aquesta política de submissió –ho vàrem demanar a la compareixença de la directora general l'altre dia, sense resposta–, o hem d'avançar –i que aquesta moció també serveixi–, com dèiem, cap a la plena sobirania i cap a l'autodeterminació també amb la generació i consum de l'electricitat.

I se m'acaba el temps. Per tant, no puc dir res més. Gràcies.

El president

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé; parlar d'energia és parlar de la vida quotidiana de les persones, és parlar de les empreses, no?, que mantenen viu el nostre teixit productiu, de la pagesia i també de totes aquelles llars que a l'hivern, doncs, busquen escalfar-se sense haver d'estar amb l'ai al cor per la factura que els arribarà. Què vull dir amb això? Doncs que parlar d'energia és parlar de persones.

La postura de VOX sobre energia i el nostre model és sabuda per tothom, i no és precisament la de la improvisació i molt menys la de l'ecologisme radical, sinó que el nostre model es fonamenta en el sentit comú, en la seguretat, en l'eficiència i en la sobirania energètica. Per això nosaltres defensem un mix energètic realista on les energies renovables siguin una peça més, important, sí, però no l'única.

I és per això que hem presentat una esmena al punt tercer de la seva proposta, perquè el Partit Popular diu –llegeixo literalment, obro cometes–: «Defensa la importància estratègica de l'energia nuclear dins del mix energètic com una tecnologia de transició imprescindible *fins que* les fonts renovables puguin cobrir les necessitats energètiques.» Tanco cometes. Clar, com que «fins que»? Com que «fins que»? *O sea*, mix energètic, bé, però aquest matís de «fins que les renovables cobreixin les necessitats energètiques» és un matís que ens obliga, en aquest cas al Partit Popular, a assumir que l'energia nuclear ha de ser una cosa temporal, ens obliga a assumir que l'energia nuclear té data de caducitat, i en aquest sentit nosaltres no podem passar..., perquè l'energia nuclear no ha de ser un mentrestant; l'energia nuclear ha de ser una font fonamental i permanent del nostre sistema energètic. I en aquest sentit hem presentat aquesta esmena, perquè nosaltres, des de VOX, sí que ho tenim clar.

I és molt senzill: nosaltres no rebutgem les energies renovables, al contrari, volem potenciar-les, clar que sí, però sense caure en aquest parany, no?, del fanatisme verd, que sembla ser, doncs, que la majoria de grups parlamentaris abracen, i també el Partit Popular, no?; fanatisme que ens està condemnant a una dependència energètica cada vegada més creixent. Per tant, VOX vol renovables? Sí, però com a part d'un *mix* energètic realista on l'energia nuclear tingui un paper fonamental.

Dit això, dintre del debat sobre l'energia no podem oblidar, no?, el que va succeir el 28 d'abril, el trist episodi del zero energètic, i que encara avui no se'ns ha donat una explicació clara i transparent del que va passar. I pensem que és un fet que evidencia la vulnerabilitat d'un sistema energètic que, per desgràcia, doncs està sent víctima d'obsessions climàtiques i també de l'agenda 2030, provocant que s'estigui desmantellant el nostre sistema energètic.

I aquí cal dir les coses pel seu nom, perquè els veritables responsables del suïcidi energètic que està patint avui Espanya és el bipartidisme del PP-PSOE i del PSOE-PP, perquè tots dos (*aplaudiments*) han comprat l'agenda ideològica del pacte verd europeu; pacte verd europeu que està provocant precisament que tinguem una energia més cara, més escassa i cada vegada més dependent de l'exterior. I, sense anar més lluny, fa ben poc, el 13 de maig, podíem veure com el Partit Popular presentava unes esmenes en el Congrés dels Diputats a una proposició del Partit Socialista que, lluny de desmarcar-se, el que feia era reafirmar-se encara més en la defensa d'aquest pacte verd europeu, compartint plans i idees amb el Partit Socialista. Què vull dir

amb això? Que no enganyin ningú, que el Partit Popular i el Partit Socialista són exactament el mateix. *(Aplaudiments.)*

I, després, entrar en el detall d'algunes qüestions que ens plantegen. Per començar, és una moció doncs poc realista, no?, perquè, per exemple, ens parlen de l'ampliació i modernització de la xarxa elèctrica. Home, això és un brindis al sol, perquè això passa precisament, doncs, per les inversions d'empreses, les inversions privades. Després, sobre les centrals de bombeig. Home, són costoses, són lentes, requereixen permisos, i a més a més ens trobaríem que en molts indrets gairebé seria impossible, com, per exemple, a la zona del Garraf. I, per tant, aquest desplegament accelerat que ens proposen és inviable. Però, clar, per demanar, doncs bé, doncs demanem, no?

I, després, sobre les interconnexions elèctriques i gasistes, doncs molt bé. Però, clar, ens preguntem: quan aquestes interconnexions siguin amb França, qui ho paga, senyors del PP? I, per tant, veient..., president, ja acabo, que em quedo sense temps. Nosaltres, davant de la deixadesa del Partit Popular i del Partit Socialista..., VOX ho diu clar: sí a l'energia nuclear, sí a la sobirania energètica, sí a Ascó I, Ascó II, Vandellòs II i a totes les centrals nuclears d'Espanya.

El president

A continuació poden fixar la seva posició els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes. I en primer terme, per fer-ho, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Diputada García, el meu grup parlamentari va tenir l'ocasió de posicionar-se a bastament respecte a la política energètica que, al nostre entendre, cal desenvolupar a Catalunya. No obstant, i tenint en compte que el Partit Popular ha presentat aquesta moció, no desaprofitarem l'oportunitat per posar de manifest alguns dels posicionaments que defensem, la majoria dels quals ja es pot imaginar que es contraposen a la proposta que han recollit en la moció, una moció que vostè ha dit que no era política: és una moció d'un partit, és una moció del Partit Popular.

D'entrada, li he de dir que, com a mínim, resulta certament paradoxal que facin referència a la vulnerabilitat del sistema elèctric, quan tant el PP com el PSOE han participat en la privatització d'Endesa i, per tant, a perdre el control públic i la capacitat de governança d'una qüestió tan essencial com és l'energia. És a dir, el Partit Popular ha contribuït de manera inequívoca a la privatització del sector públic energètic, sent els anys àlgids de les privatitzacions els del Govern del Partit Popular, des del 96 al 2005, tot i que ja des del 1985, sota el Govern de Felipe González, s'estava cuinant la liberalització de múltiples empreses de diferents sectors. Per tant, si ara se senten vulnerables, haver pensat abans en l'interès públic i general.

Aquesta moció no deixa de ser també una defensa del model nuclear, una energia que no és ni neta ni barata ni segura. La descarbonització és innegociable, i des d'Esquerra Republicana no estem disposats a fer servir la massiva apagada elèctrica com a excusa d'oportunistes, negacionistes i irresponsables, per qüestionar la necessitat i conveniència del desplegament de les energies renovables tant a Catalunya com a la resta del món. Han pensat que continuar amb l'energia nuclear pot ser un incentiu molt directe a no haver de desplegar energies renovables a Catalunya amb la celeritat i determinació necessàries?

Per nosaltres, els canvis necessaris que requereix el sistema elèctric, per una banda, s'han d'orientar a donar estabilitat a aquest sistema elèctric proveït majoritàriament per energies renovables; és a dir, a adaptar la xarxa en termes de robustesa i flexibilitat per anar encara més lluny en el proveïment de renovables. I, en aquest sentit, serà important augmentar la capacitat d'emmagatzematge amb bateries, centrals hidràuliques reversibles, etcètera, i la capacitat de gestió, com, per exemple,

amb compensadors síncrons o línies de reforç d'interconnexió, però d'interès públic i general.

Per altra banda, a definir també els models de governança més òptims de les diferents baules del sistema elèctric. Nosaltres considerem que caldrà analitzar quins canvis en la titularitat i la gestió són necessaris per tal de fer-nos menys vulnerables, amb l'objectiu de garantir l'interès públic i preservar l'essencialitat del servei. I en aquest punt és imprescindible fer referència a l'energètica pública com a instrument de país. Precisament, des d'Esquerra Republicana reivindicuem la seva potencialitat com a estructura d'estat per ampliar les seves funcions en les diferents baules del sistema elèctric i per aportar el seu coneixement, garantint l'interès públic i general en els canvis que han de portar a una Catalunya energèticament més resilient.

Crec que tothom sap que Esquerra Republicana apostem per la sobirania plena com a exercici imprescindible per garantir els drets de la ciutadania de Catalunya, i només podem avançar en aquests drets a través de la sobirania i, per tant, també de la sobirania energètica; que, per cert, en la seva intervenció ha dit que defensa la sobirania energètica de Catalunya. Jo encara no ho havia sentit del Partit Popular, però ho celebrem. Catalunya ha de tenir poder amb competència total per decidir com volem relacionar-nos amb l'energia que necessitem per al nostre desenvolupament socioeconòmic i la sostenibilitat ambiental. La capacitat d'incidir en les diferents baules del sistema energètic, des de la generació a la comercialització, passant pel transport i la distribució, ha de ser una prioritat dels poders públics, amb l'objectiu d'assegurar l'abastiment energètic als serveis públics i disminuir la vulnerabilitat social.

I, per tant –i acabo–, veurà que discrepem en fons i forma en la gran majoria de punts i no donarem suport a la seva moció, perquè des d'Esquerra Republicana reivindicuem la necessitat de portar a terme aquesta transició energètica renovable, descarbonitzada i desnuclearitzada, a través d'unes polítiques energètiques pròpies i emmarcades en un model sobirà, democratitzat i amb el màxim equilibri i complicitat territorial.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. I bon dia, de nou, a totes i a tots. El PP ens presenta una moció que diu «sobre política energètica»; però això no va d'energia i ho sabem. Avui la moció del Partit Popular, un cop més, amb un exercici dels que ens té acostumats d'hipocresia política, doncs intenten parlar d'energia, quan el que volen fer és, com sovint, defensar els interessos dels grans oligopolis, seguir les ordres del lobby nuclear i de les grans elèctriques. M'explico. Tres arguments.

En primer lloc, el PP és al costat fosc del desastre energètic. El PP té l'atreviment de parlar de vulnerabilitat del sistema elèctric i de l'apagada del 28 d'abril com si no fossin responsables directes del caos actual. Van ser ells, el PP, amb la liberalització del sector elèctric amb el Govern d'Aznar, els qui van lliurar el control de l'energia a un grapat d'empreses privades, convertint un bé essencial comú en una mercaderia al servei de l'especulació. I ara, avui ens parlen de manca de previsió? El seu llegat és un sistema elèctric fràgil, car i descontrolat. Això sí que és una irresponsabilitat.

I també hem de recordar una altra aportació del PP al sistema energètic: l'impost al sol. Fa només deu anys, el Govern del PP va aprovar un real decret dissenyat per frenar l'autoconsum i les renovables. I ara, amb un cinisme que frega l'insult, el PP demana suport a l'autoconsum i comunitats energètiques locals. I això ens ho diuen els campions de les traves a les renovables.

Segon argument: la defensa de l'energia nuclear com a tecnologia de transició i imprescindible és una vergonya i una mostra més de la submissió del PP als interes-

sos del lobby nuclear. L'amo crida i el mosso corre a fer la feina encomanada. Els hi repetim, prorrogar la vida útil de les centrals d'Ascó i Vandellòs no és una solució, és un problema: instal·lacions envellides, costos de manteniment astronòmics i risc constant d'accidents i residus radioactius.

Però, a més, les dades ho deixen clar –sí, sí, segueixo, segueixo–: mentre la fotovoltaica no ha parat de baixar de preu, la nuclear es manté com una de les tecnologies més cares i lentes de desplegar. Segons la Irena, l'Agència Internacional de l'Energia Renovable, el cost mitjà de la generació solar fotovoltaica el 2022 era de 0,049 euros/quilowatt, mentre que la nuclear superava el 0,16; quasi dues vegades i mitja més car. Això, sense comptar el cost de desmantellament o la gestió de residus. Catalunya no necessita més nuclears, necessita inversió urgent en renovables, bateries i xarxes intel·ligents.

Tercer argument: la moció demana una estratègia de transició energètica realista. Però el que ofereix en realitat és un batibull de propostes genèriques que no amaguen la seva falta de visió. Parlen de neutralitat tecnològica per justificar la nuclear, però no expliquen com es finançaran les infraestructures necessàries ni com evitaran que els costos recaiguin sobre les famílies. On és l'originalitat? On és el compromís amb les persones?

Nosaltres tenim clar que el futur energètic passa per un canvi profund de model. Mentre el PP segueix ancorat al passat, els Comuns defensem un model energètic radicalment diferent, un sector energètic públic i estratègic que sigui la palanca de la sobirania del país. Volem un model que democratitzi l'energia amb comunitats energètiques locals que donin poder a la ciutadania, amb ajudes reals per a l'autoconsum i amb una planificació que protegeixi els sectors productius i els paisatges naturals.

La moció del PP no diu ni una paraula sobre com protegir les famílies vulnerables dels preus desorbitats de l'energia, ni sobre com garantir que la transició energètica no deixi enrere zones rurals o els sectors més desfavorits. No ens parla d'equitat. La seva visió és tècnica i elitista, sense cap atenció a la cohesió social o territorial.

Nosaltres defensem una transició energètica inclusiva, amb compensacions justes per als municipis afectats per grans projectes i amb mecanismes per assegurar que l'energia sigui un dret, no un luxe.

I acabo. El PP no vol canviar el sistema energètic, vol mantenir els privilegis dels de sempre. Per això van liberalitzar. Per això van frenar l'autoconsum. Per això defensem les nuclears. Nosaltres no ens cansarem de repetir-ho: aquesta transició, la transició energètica, va de renovables. I nuclears? No, gràcies!

El president

Gràcies, senyor diputat. I a continuació, per fixar la posició del Grup de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Bon dia a tothom. Ahir ja avisàvem que la dreta i l'extrema dreta aprofitarien l'apagada que vam patir aquí a Catalunya, però també a altres països, per tornar a introduir aquest debat de les nuclears. Per què? Perquè ja fa temps que ho estan intentant, ells a la dreta i l'extrema dreta. Però en cap cas renunciarem, almenys aquí a Catalunya, al pla de tancament d'aquestes nuclears, pactat des de ja fa anys i que en els propers anys, doncs s'haurà de portar a terme.

Vostès, quan parlen de les nuclears, només en parlen en format positiu i amagant les externalitats negatives que té l'energia nuclear, concretament les centrals nuclears. No parlen del cementiris. No parlen del problema que ja ens indica l'Associació Nuclear Mundial –que no la CUP, l'Associació Nuclear Mundial–, que diu que el 2016 es va arribar a l'any de més extracció d'urani natural amb 63.000 tones anuals, i que el 2022 ja hi havia un descens d'un vint-i-tres per cent i arribàvem a les 49.000 i poc tones, amb milers de tones mundials. És a dir, que hi ha un descens clar

de l'urani i és un problema real de falta de matèria, i això anirà repercutint en el cost i que cada vegada n'hi haurà menys. I d'això vostès tampoc no en parlen perquè no els interessa.

De fet, a nosaltres, si es troba més o menys urani ens preocupa poc, perquè les nuclears s'han de tancar i punt. Però sí que és una realitat que l'escassetat de materials no només condiciona les nuclears, sinó que condiciona molts aspectes de la nostra societat i ha provocat un canvi important en els preus i en les relacions internacionals. I d'això n'hem de ser plenament conscients.

Després, francament, votarem en contra de tota la proposta, i no pas perquè en alguns punts poguéssim arribar a acords, perquè hi podríem arribar. En alguns ens podríem fins i tot abstenir o votar-hi a favor. Però com que veiem que aquesta moció el que realment amaga, no?... o sigui, ens parla en algun punt del Plater, o en algun punt de la transició energètica, però realment el que porta aquí a debat és el tema de les nuclears. El que vostès realment volen que aquí es torni a parlar és el tema de les nuclears. Per això no els hi donarem aquesta oportunitat i votarem en contra d'aquesta proposta.

I en altres que ens podríem entendre, que a vegades vostès en parlen, no?... Per exemple, dels macroprojectes eòlics marins, ara en tindrien l'oportunitat amb aquest text, i tampoc no en parlen. Per tant, fa la sensació que només en parlen, potser, en algun territori perquè s'ho creuen, però després, a nivell general, fan com la resta de partits, perquè ara tenien l'oportunitat de posar-ho aquí i tampoc no apareix.

I vostès, quan ens parlen de les nuclears..., fa gràcia, no?, perquè parlen de facilitar la sostenibilitat econòmica i en algunes comunitats on governen parlen d'abaixar impostos. Aquí ho diuen d'una manera més..., amb més eufemisme; però al final, quan parlen d'això, de garantir la sostenibilitat, estan parlant de rebaixes d'impostos.

I aquí cal recordar que vostès participen..., bé, excàrrecs seus i càrrecs actuals, participen en tota mena de companyies energètiques, entre elles Endesa, que, com saben, controlen algunes de les centrals nuclears d'aquí a Catalunya. Per tant, no és gaire ètic parlar quan vostès..., però també, no ens enganyarem, el PSOE a nivell espanyol també col·loca ex alts càrrecs polítics en totes aquestes empreses energètiques.

Per tant, perquè vostès ens parlin d'això, quan, per exemple..., o que ara parlin a favor de les renovables, quan la gran frenada de la implantació de les renovables la va provocar un govern del PP amb l'impost del sol, que tots el recordem i n'hem de parlar. I la privatització de les empreses públiques energètiques en el seu moment, que van començar vostès i va continuar el PSOE... Perquè en aquestes polítiques sí que s'han entès sempre a l'Estat espanyol, en privatitzar tot el que poden i posar-ho en mans privades, sectors que haurien de ser clarament públics.

Ens ha dit que les centrals nuclears..., nosaltres diem que no es poden tancar per motius ideològics. Però si vostès, precisament amb aquesta moció, tot el que ens presenten són motius ideològics, finalment. Aquí no hi han motius tècnics ni res. Tot és pura ideologia econòmica i de model, que evidentment saben que no compartim. Nosaltres, al territori, sempre hem defensat el mateix ahir, avui i demà: nuclears? No, gràcies!

El president

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Mixt, la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana Bonet

El 28 d'abril del 2025 serà una d'aquelles dates que quedaran gravades per sempre en la nostra memòria. L'apagada general que vam patir ens va demostrar com de vulnerable podem arribar a ser el nostre sistema elèctric i, de retruc, la fragilitat dels serveis associats, com les telecomunicacions, la mobilitat, els transports i la seguretat ciutadana. Durant més d'onze hores el país va quedar pràcticament paralitzat. Tot i això, el Govern no va comparèixer fins ben entrat el vespre, hores després de que ja

ho hagués fet el president d'Espanya i quan ja s'havia restablert el seixanta-cinc per cent del subministrament. Això ens demostra el mal grau d'autonomia de la Generalitat respecte de Madrid.

Quasi un mes després d'aquests fets, la ciutadania continua esperant una explicació, mentre els alts càrrecs, aquells que arriben a despatxos a través de les portes giratòries, s'encarreguen de marejar-nos amb tecnicismes que ni ells mateixos entenen i en allò de que qui dia passa any empeny, confiant en que alguna cortina de fum ens distregui l'atenció del que realment ens importa. Pa i circ.

Tampoc hem d'obviar el ball de xifres amb el que ens ha obsequiat el Ministerio de Economía per valorar les pèrdues d'un dia sense electricitat. Milió amunt milió avall, la factura de la incompetència l'acabarem pagant els de sempre. Si dediquem uns minuts a fer un cop d'ull a la realitat productiva del sistema elèctric del nostre país, ens adonarem de la dependència i de la inconsistència del model. L'energia nuclear representa el 56,9 per cent de la producció total, els cicles combinats, el 14,9 per cent, i la cogeneració, el 8,1 per cent. En total, el vuitanta per cent de l'electricitat produïda a Catalunya no prové de les renovables.

Mentrestant, l'eòlica i la solar, tot i l'enorme propaganda institucional, representen poc més del deu per cent, i la hidroelèctrica només un 7,6 per cent i està subjecta a condicions estacionals i depenent de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre. Dades del 2023: només un 21,3 per cent correspon a renovables. Tot i així, es parla d'una Catalunya cent per cent renovable l'any 2050. Doncs ja cal que ens espavilem, perquè a dia d'avui només s'ha instal·lat el 0,3 per cent de les infraestructures previstes.

Segons el Proencat 2050, Catalunya té una dependència energètica exterior del noranta-tres per cent. Ens suposa una factura de 8.700 milions d'euros anuals. I mentrestant, els nostres governants s'omplen la boca del pacte nacional per a la transició energètica com una solució màgica per arribar al cent per cent de l'energia renovable abans del 2050. Un objectiu que no veiem reflectit en les inversions del Govern ni en la planificació tècnica.

Aliança Catalana tenim clar que el nostre país necessita sobirania. Per això, instem el Govern a allargar la vida de les centrals nuclears fins al 2050, amb totes les inversions de seguretat i tecnologia necessàries. L'any 2006 el pressupost per desmantellar una central nuclear va ser de 766,1 milions d'euros. És necessari elaborar un pla d'inversió a deu anys per impulsar l'energia eòlica, la fotovoltàica, acompanyada de l'emmagatzematge energètic que eviti l'abocament descontrolat de pics a la xarxa.

Cal establir un sistema alternatiu al model de fixació de preus marginalista que penalitza el consumidor i beneficia els especuladors. Proposem un sistema basat en un cost mitjà de producció de megawatts/hora, independentment del seu origen. No podem esperar més a substituir les centrals de Vandellòs i Ascó I i II per reactors modulars petits en zones industrials del país. Aquests reactors són més segurs, escalables, compatibles i amb renovables i útils per a processos com la producció de l'hidrogen verd.

Per últim, exigim la descentralització total de la xarxa de la producció elèctrica, perquè Catalunya no pot seguir generant energia per a Espanya mentre en pateix la dependència del 93,8 per cent. El que va passar el 28 d'abril no és cap accident, és la conseqüència de la desconexió entre les polítiques energètiques ideològiques i la realitat tècnica i econòmica del país.

És hora de dir prou a les promeses buides (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, president– del cent per cent renovables sense fonament. És hora de dir prou a la submissió del BOE i a Madrid. És hora de dir prou a governar Catalunya sense pensar en els interessos dels catalans. Cal una sobirania energètica plena, un model que anteposi la seguretat a la realitat i a la llibertat nacional.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Andrea Zapata Alfonso.

Andrea Zapata Alfonso

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, bon dia. Entenc o vull entendre que el fet que el Partit Popular hagi portat aquesta moció avui aquí és perquè parlem de política energètica. I seria una bona proposta, perquè crec que és un dels temes més rellevants que tenim ara mateix al nostre país. Però el problema i el que no té sentit és que, al final, el que han fet és posar aquest tema sobre la taula per fer aquest populisme *cutre* i desinformació a la ciutadania als que ja ens tenen acostumats.

Per començar, sí que volia dir, i perquè no en quedi cap dubte –ja ho va dir també la consellera en l'últim Ple–, que aquest Govern no mourà ni un mil·límetre el full de ruta de transició energètica plantejat per a Catalunya, amb el Proencat i el Plater com a eines essencials. I, sí, evidentment que podem parlar de com reforçar la xarxa i la seva resiliència, però els objectius no canviaran en cap cas, sobretot si fem referència a la situació de l'apagada que vam viure, perquè no en coneixem les causes.

I ja ho va dir el Pedro Fresco –no sé si el coneixeu, és un dels experts en energia més rellevants que tenim al nostre país–, en un article que va fer fa poc parlant precisament sobre l'apagada, i deia –ho llegeixo literalment–: «Es importante tener un poco de perspicacia y darse cuenta de que cuando alguien dice saber lo que ni el Gobierno ni el operador del sistema ni los verdaderos especialistas en redes eléctricas conocen, no estamos delante de un visionario, sino probablemente de alguien que trata de aprovechar la inquietud para vender su agenda política, sus intereses económicos o sus obsesiones personales.» Ho dic per si us sona amb lo que hem escoltat avui a l'hemicicle.

I sé que insisteixo sempre en aquesta qüestió, però és que hem de superar el discurs de la por que tant ens estan intentant ficar al cap alguns grups polítics amb aquestes pseudoteories apocalíptiques. Perquè tenim un futur il·lusionant, tenim un full de ruta i tenim uns objectius que realment són assumibles. I hem de superar, d'una vegada per totes, aquests discursos de la por. I m'agradaria demanar al Partit Popular, a VOX, a Aliança Catalana, que no es dediquin a espantar la gent, que la gent ja està cansada només d'escoltar crítiques, d'escoltar queixes, negativitat i tristor. Hem d'insistir en fer-los partícips de la gran transformació que tenim per davant.

I volia aprofitar, ja que parlàvem de l'apagada, per agrair a la ciutadania l'exemple que va donar amb el seu comportament, perquè vam veure com tothom va intentar ajudar d'una manera o una altra, va mantenir la calma i la confiança en que el problema es solucionaria i va seguir les instruccions de les autoritats competents en tot moment. Perquè encara que els de sempre, els que no creuen en Catalunya ni creuen en els catalans, es dediquessin bàsicament a alertar, doncs, de que s'acabava el món, la ciutadania catalana, la societat catalana sí que va estar a l'alçada i va tornar a demostrar un cop més que Catalunya és solidària i que estem envoltats de gent bona.

Perquè, a més, és molt curiós, de fet, que no en sabem les causes i alguns ja en tenen les solucions. I no tenen qualsevol solució, no; tenen la solució que casualment coincideix amb la seva agenda ideològica. I ja que estem..., aprofitando que el Pi-suerga pasa por Valladolid..., doncs beneficia els seus propis interessos.

I jo només..., per acabar, sí que volia comentar als companys del Partit Popular, als diputats del Partit Popular, que si volen, doncs podem parlar de quin és el model energètic que hi havia a Espanya, quan governava precisament el seu partit, fins al 2018. Podem parlar de la contaminació que produïa, de qui dominava el mercat energètic, amb noms i cognoms. Un model que gravava fiscalment el sòl, un model que bàsicament es basava en importar de l'exterior i que ens costava, a nivell estatal, 42.500 milions d'euros l'any; 42.500 milions d'euros l'any és el pressupost gairebé de la Generalitat. Un model que el que feia era fer-nos vulnerables, de la vulnerabilitat

que patíem de cara a l'exterior, l'impacte ambiental. Podem parlar de les injustícies dels seus mercats, dels preus més cars d'Europa, de la manca o directament inexistència de competitivitat de les nostres empreses de cara a la inversió estrangera. O podem parlar també, si volen, de com els presidents de les seves comunitats autònomes no van ser capaços de gestionar la situació i van haver de delegar les seves competències.

Podríem parlar de moltíssimes coses, però la qüestió troncal és que a qui volen vostès convèncer, a qui volen vostès donar lliçons i amb quina legitimitat ho volen fer. (*Aplaudiments.*) Perquè podem parlar d'energia tant com vulguin, però faltaria amb més rigor, amb propostes i amb seriositat, perquè per fer populisme no comptin amb nosaltres.

I votarem en contra d'aquesta moció, evidentment.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, molt honorable president. Honorable consellera... Senyora Zapata, escolti'm, el model del Partit Popular a Espanya, el model elèctric, sap què permetia? Que no hi hagués cap apagada a tot Espanya. (*Remor de veus.*) El seu model... (*Persisteix la remor de veus.*) El seu model... El model socialista ens ha portat a l'apagada elèctrica. (*Remor de veus.*) Reconeguin-ho. (*Remor de veus.*) Reconeuguin-ho. (*Aplaudiments.*) Escolti'm, diu vostè «populisme cutre»? Sap qui és el *cutre*? El *cutre* és el senyor Ábalos, és el senyor Santos Cerdán i és la família Sánchez. (*Remor de veus. Aplaudiments.*) La família Sánchez al complet. Aquests sí que són *cutres* –aquests sí que són *cutres*.

Però parlant de la moció, miri, nosaltres lamentem l'actitud de l'esquerra en el seu conjunt, l'esquerra sencera. El Partit Socialista inicialment havia presentat unes esmenes, fins i tot alguna podia no estar gaire malament, però a darrera hora les han eliminat perquè probablement el xantatge d'Esquerra Republicana, dels Comuns i de les altres esquerres els hi ha obligat a vostès a retirar aquestes esmenes.

Miri, volem agrair les esmenes presentades per Junts. Avui el diputat... Són dos esmenes molt assenyades, sorprenentment. (*Rialles.*) Dos esmenes molt assenyades i que hem incorporat... (*Remor de veus.*) I que hem incorporat en el text de la moció. (*Alguns aplaudiments.*) Però avui, el diputat de Junts ens ha vingut aquí a fer el seu mantra de ploramiques, de plorangers, la reivindicació... Escolti'm, jo no els sento a vostès..., quan van a Madrid o van a Waterloo o negocien amb el Govern de Pedro Sánchez, que negocien només sobre l'amnistia, vostès no negocien sobre la sobirania energètica. Per tant, escolti'm, no ens vinguin avui a fer aquí el discurset, que està molt bé, però ja a aquestes alçades no convencen a ningú.

Miri, senyor Mijoler, l'energia nuclear és baixa en emissions de carboni (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), lliure de contaminants atmosfèrics, reconeguda com a energia verda i neta per la Unió Europea, altament eficient i estable...

El president

Ha d'acabar, senyora diputada.

Eva García Rodríguez

... –acabo, senyor president–, barata i complementària amb les renovables. Nuclears i renovables? Sí, gràcies!

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.

I per una qüestió fisiològica del president, que ja és un senyor gran (*rialles*), farem un recés de cinc minuts. Reprendrem a un quart d'una.

La sessió se suspèn a les dotze del migdia i nou minuts i es reprèn a un quart d'una.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de mobilitat a la vegueria de Lleida

(302-00099/15)

El vint-i-dosè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de mobilitat a la vegueria de Lleida. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Diputades, diputats, consellera... Una especial salutació als representants de Comissions Obreres que ens acompanyen: el senyor Alberto Puivecino, responsable de mobilitat i infraestructures de Comissions Obreres a Catalunya, i la senyora Cristina Rodríguez, secretària de transicions justes i territori de Comissions de Catalunya. I agrair la feina que han fet amb els estudis de mobilitat a la vegueria de Lleida i, en definitiva, per Catalunya, que vam comentar també, que vam poder debatre el dia de la interpellació a la consellera.

Avui, amb aquesta moció, que vull remarcar que afecta directament aquestes 376.000 lleidatanes i lleidatans, les sis comarques, perquè realment després suposo que a les esmenes algun grup hi farà referència... Podria ser una moció inacabable, perquè les connexions de mobilitat de Lleida amb el Pirineu i..., podrien ser inacabables. Però l'hem centrat, vull posar el focus en que ho hem centrat sobretot en recollir els greuges manifestos i proposar solucions pel que fa més concretament a les sis comarques, a la vegueria de Lleida; solucions que el Govern del senyor Illa –i, per tant, la consellera Paneque– pot implantar per garantir que totes les catalanes i catalans tinguem les mateixes oportunitats visquem on visquem.

Les Terres de Lleida són terra d'oportunitats, i la mobilitat és un instrument per generar dinamisme socioeconòmic, per facilitar l'accés a la formació, al treball, a la cultura..., en definitiva, per fer més lliures les persones. Avui exigim amb contundència el dret a la mobilitat, facilitant l'ús del transport públic com una prioritat de les administracions públiques i, per tant, també del Govern de Catalunya. I concretament el transport ferroviari Esquerra Republicana considerem que ha de ser prioritari per combinar la millora de la vida de la ciutadania amb una mobilitat saludable i sostenible que permeti la reducció d'emissions de CO2 i ens allunyi de la dependència dels combustibles fòssils.

Per aconseguir-ho, cal donar compliment a l'acord de traspàs de Rodalies per tal de revertir el pèssim funcionament del servei de rodalia i mitjana distància que patim, i des del Parlament hem de ser exigents. I amb aquesta moció exigim al Govern que es deixi d'excuses i exigeixi la posada en funcionament de les millores que ja estan acordades amb Renfe, com, per exemple, pel que fa a l'RL3, ampliant l'oferta amb una nova circulació al dia en cada sentit entre Lleida i Cervera; una opció que ja hi era, que ja estava signada i que el dia que es va posar en funcionament va desaparèixer.

També volem fer incís especial en aconseguir l'ampliació fins a quinze circulacions al dia en cada sentit entre Lleida, Camp de Tarragona i Barcelona. Perquè, consellera, no volem ser més que Barcelona, Girona o Tarragona, però tampoc volem ser menys. I aquí aprofito per dir-li que, si vol, podem acompanyar-la, juntament

amb les diferents institucions i agents socioeconòmics de Lleida, on s'ha aconseguit un consens molt ampli entre tots els agents socioeconòmics, els sindicats, a través d'aquest estudi que he comentat que va redactar Comissions Obreres, amb totes les administracions –la diputació, els ajuntaments, els consells comarcals, la Delegació del Govern de Lleida, el Fòrum Secore–, perquè també vull posar de manifest i posar en valor la manera de treballar de Lleida amb aquesta agenda compartida. Per tant, disposats a acompanyar-la per aconseguir aquesta ampliació.

La moció també incorpora punts sobre millores al servei ferroviari en infraestructures, com obres en estacions i nous baixadors, l'accessibilitat, etcètera.

Pel que fa al transport públic per carretera, tenint en compte que s'ha de fer la revisió de les concessions el 2028, sí que la moció incorpora punts que ja es poden aplicar, com és l'ampliació del Clic.cat, garantir les línies d'autobusos que permetin accedir els alumnes a estudis de formació professional singulars. Aquí estem parlant d'ajustos que poden ser molt fàcils i de pocs recursos econòmics. I també aprofitar el transport escolar perquè pugui ser compatible amb altres viatgers.

El darrer punt de la moció fa referència a les infraestructures, com és l'eix Transversal de les Garrigues, diferents variants i la conversió en autovia de la C-13 entre Lleida i Balaguer. I amb mirada llarga i de país, també hem incorporat una infraestructura de país com és la planificació de l'eix Transversal Ferroviari que uneix Lleida amb Girona.

Una moció amb un objectiu molt clar: garantir l'equitat territorial a través de la mobilitat i, per tant, garantir els drets dels lleidatans i lleidatanes, perquè només hi ha una Catalunya, i aquesta és sencera. Esquerra Republicana tenim ambició nacional i volem que el Govern demostrï que també en té. No valen les bones intencions i declaracions de voluntats. Creure en el país, en tot ell, implica materialitzar fets concrets que evitin la pèrdua d'oportunitats i facilitin la vida de les persones, visquin on visquin.

Després, al segon torn, acabaré de matisar algun punt de la moció.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada.

Quatre grups hi han presentat esmenes i, per defensar-les, en primera instància té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Primer de tot dir que en aquesta moció vam presentar deu esmenes, sempre amb la intenció, almenys des del nostre punt de vista, de millorar o incorporar temes al redactat inicial. Estem contents. Al final n'hem transaccionat dues, i tres, doncs, directes; per tant, bé, hem aconseguit el cinquanta per cent. Els altres temes, alguns són menors, tampoc no..., eren quasi ajustos; per tant, no modificaven massa res. Però sí que hi havien un parell o tres de propostes que nosaltres sí que pensàvem que podien millorar el text.

Per exemple, la proposta número 1, que el que dèiem..., més enllà de posar que el tren, en lloc de Cervera, arribés a Terrassa –que, de fet, ja és una realitat–, el que proposàvem era perllongar l'RL4 fins a Sabadell sud, amb l'objectiu que tingués intermodalitat a Sabadell nord amb la línia S2 del Metro del Vallès de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya i motivar les circulacions de l'R4 entre Manresa i el Vallès als fulls d'horaris de l'RL4. Aquesta proposta la justificàvem al final, doncs per millorar l'RL4 i que arribés fins a Sabadell, per facilitar la mobilitat dels estudiants de la UAB, ja que a Sabadell es podria fer transbords entre l'RL4 i l'S2 de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. I això tècnicament és factible. De fet, alguns trens d'aquests ja fan aquest recorregut perquè han d'anar a Sabadell. El que passa és que van buits, perquè bàsicament van a Sabadell per tenir una via per aparcar. Doncs ja

podríem aprofitar que aquest trajecte es fa igualment perquè els usuaris i les usuàries el poguessin aprofitar i arribar-hi, no? Però bé, ho deixarem per a una pròxima ocasió pròpia.

A l'esmena 3 fèiem una addició al punt 3.c. I amb aquesta esmena el que justificàvem..., perquè la intermodalitat no només és en la coordinació horària dels trens, sinó també en la tarifa. L'ideal per nosaltres seria incloure l'Avant al sistema tarifari integrat per, mentrestant, treballar per tenir uns bitllets combinats entre l'Avant i Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. Bé, són propostes que nosaltres pensem que són interessants en el mentrestant, però tampoc no s'ha acceptat.

I l'esmena 8 servia també, novament, per al mentrestant. Mentre aquest eix que es proposa, l'eix Transversal Ferroviari –que tots sabem que està molt bé, que nosaltres hi donarem suport, però que això trigarà molt de temps–, el que proposàvem era incrementar la freqüència de l'Eixbus Lleida-Girona, que realment té unes freqüències molt millorables, i això les persones que l'utilitzen ho saben perfectament –quatre en cada sentit diàries entre setmana, i dos el cap de setmana–, i així també com proposàvem la millora de la intermodalitat entre l'Eixbus i l'RL4 a Manresa. Tot propostes mirant d'optimitzar aquests serveis que ja existeixen i millorar-los de cara a la gent que els utilitza.

Dir-los que, igualment, nosaltres votarem «sí» a quasi tots els punts, perquè entenem que en compartim la direcció, que al final és un transport públic sostenible que millora la mobilitat de la ciutadania, en especial la gent que viu en el món rural, que realment durant molts anys són les zones que han patit més l'infrafinançament en mobilitat. I a Lleida, com a d'altres parts del país, en són un exemple. Per tant, donarem suport a la majoria de punts i, en tot cas, ens abstindrem en alguns que, com sempre, ja ho saben, la nostra aposta per noves carreteres o variants o així a vegades ens costa molt donar-hi suport; en alguns casos concrets sí, perquè entenem que és una necessitat real, però en d'altres no ho veiem tan clar, perquè la nostra aposta ferma i clara és únicament en el transport públic i no pas en ampliar les vies i fer 2+2 en un moment en que tota inversió per nosaltres ha d'anar destinada al transport públic col·lectiu, sigui el ferrocarril o l'autocar, i no pas en anar ampliant vies que al final el que genera és que hi hagi més circulació de cotxes. Però bé, en tot cas, ens abstindrem i en la majoria de punts votarem que sí.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I per defensar les esmenes presentades pel Grup del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Estem d'acord que la mobilitat, com les infraestructures, els serveis que l'articulen, són un factor determinant en aquella igualtat d'oportunitats per al desenvolupament social i econòmic d'un territori. Es promou entre la població l'ús del transport públic, però la realitat és que no sempre és possible: primer, davant d'una escassetat d'oferta, quan l'oferta és existent, però no acaba d'ajustar-se a les necessitats; o bé per un funcionament força deficitari i habitual. I això es fa evident a Lleida i província. Parlarem de província.

Hem presentat tres esmenes, les quals no ens n'han acceptat cap d'elles, tot i la seva importància que a continuació detallaré. Votarem a favor de la gran majoria dels punts; en algun altre punt no, que ja diré quin és, i en algun altre ens abstindrem. Però ens resulta una mica surrealista que, després de tants anys governant vostès aquí a la Generalitat, es despertin ara per fer alguna cosa, quan han tingut suficient temps per fer-ho i han optat per la inacció. Parlen de fer realitat, abans d'acabar el 2025, la integració tarifària a tot Catalunya. Doncs bé, nosaltres també ho volem. Tant de bo!

Quan vostès diuen d'ampliar fins a set circulacions al dia en cada sentit R43 entre Lleida i Montsó, els hi hem de dir que, des del Partit Popular, el Partit Popular de Lleida és qui ha creat mecanismes de diàleg, suport institucional, cooperació econòmica entre aquests territoris, veïns i amics: Osca, Montsó, Fraga, Binèfar, Tamarit de Llitera, entre d'altres. Fa més de sis anys que vivim a les espatlles d'Aragó i hem estat nosaltres qui –també a l'Ajuntament de Lleida, com a líders de l'oposició, segona força política– ens hem reunit i hem treballat des de l'inici per crear i impulsar aquestes sinèrgies, pels lligams històrics que ens uneixen des de fa segles, per potenciar la indústria, el sector agroramader i les relacions comercials entre ambdues províncies.

I ara ens sorprèn, senyors d'Esquerra, que nomenin i defensin la Comunitat Autònoma d'Aragó, quan per vostès els límits territorials haurien de quedar circumscrits pròpiament al territori català. De fet, durant el temps d'alcaldia d'Esquerra Republicana a la ciutat de Lleida, ni una sola trobada amb Aragó. Aquí tenim totes les trobades durant temps i temps des del Partit Popular. No trobarem cap fotografia d'Esquerra Republicana. No la trobarem perquè no s'hi han reunit mai.

Són moltes, les persones que viuen en un territori i treballen en un altre, i això requereix necessàriament coordinació. I és el que hem fet en aquesta esmena, ampliar fins a deu circulacions al dia en cada sentit l'R43 entre Lleida i Montsó. No l'han acceptat. La conseqüència és clara: usuaris ignorats, plataformes menystingudes i una mobilitat coixa. Donen l'esquena a dues-centes concentracions i més de sis anys de reivindicació històrica, i no accepten l'esmena.

Pel que fa a altres punts, com millorar les freqüències dels trens de mitja distància Avant a Camp de Tarragona, també els hi havíem dit que havíem fet una proposta de resolució en això –i, de fet, la tenim presentada i registrada en aquest Parlament– i, a més a més, hi afegíem moltes altres mesures: la modernització del seient, revisar i modificar les actuals penalitzacions per als usuaris d'Avant, retorns de diners per retards i incidències, etcètera.

I l'altra esmena que dèiem: sincronització horària entre autobusos urbans i interurbans, trens Avant, regionals i ferrocarrils; també ha estat rebutjada. És de sentit comú que cal fer una sincronització horària. I aquí rebutgen l'esmena? Com també és de sentit comú crear un nou pla de mobilitat entorn de la nova estació d'autobusos de Lleida. Vostès deuen saber el que fan, així els va anar a les darreres municipals.

Apostem per la seguretat, estem d'acord, de vianants i ciclistes. No veiem aquell punt que assenyalen de promoure i facilitar l'aprofitament del transport escolar per a transport de viatgers a les comarques rurals; és a dir, barrejar infants amb altres viatgers adults, fins i tot desconeguts, aquest és el punt que no votarem, no creiem que sigui adient aquesta barreja fins i tot amb desconeguts i comprometre l'interès superior de l'infant.

Pel que fa al polígon de Torreblanca, ja va ser també una proposta de resolució presentada de forma consensuada entre diferents grups polítics aquí presents i registrada el passat 24 de febrer.

I per anar acabant, fem esment d'instar el Govern d'Espanya a garantir el finançament necessari i un calendari d'execució, l'altra esmena que no ha estat acceptada. Doncs bé, sense finançament no anirem massa lluny; sense un calendari d'execució, menys. Les carreteres passaran a ser un viacrucis. Vaig acabant, president.

Des del Partit Popular, dir-los que hem estat propositius, rigorosos, compromesos amb el territori, amb Lleida i la província. Esmenes útils, correctes i aplicables. Rebutjar-les no ens perjudica, a aquest grup parlamentari, perjudica els usuaris i avui Esquerra Republicana ha decidit impulsar a mitges.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Neus Comes Pon.

Neus Comes Pon

Gràcies, president. Consellera, diputades, diputats... Esquerra ens presenta una moció de mobilitat a la vegueria de Lleida. Una moció que treballa punts clau de la mobilitat, tant del servei públic, ferroviari i terrestre, com d'infraestructures. En compartim la diagnosi. L'estat de les infraestructures és clau per al progrés econòmic, per la qual cosa és imprescindible desplegar infraestructures diverses a curt, mitjà i llarg termini. Això inclou assegurar, entre altres, la millora de les connexions del transport.

A diferència del ritme ràpid de l'economia global, les infraestructures responen a un ritme més lent. Els seus fruits s'acostumen a collir a llarg termini. I si tenim present que les xarxes de mobilitat i transport han de prioritzar els criteris d'eficiència i rendiment social i han de contribuir a la cohesió territorial i a la reducció de congestió i de l'impacte ambiental, és essencial impulsar la inversió en infraestructures de mobilitat per abordar els dèficits de la xarxa viària i ferroviària de la vegueria de Lleida. I cal potenciar, així, més l'ús del transport públic i enfortir les connexions intermodals i regionals.

Dit això, passo a desgranar els diferents punts de la moció. En general, estem d'acord en la major part d'actuacions que es requereixen en la moció, però, bé, topem en alguns punts pel que fa al tema de terminis, de calendarització o de competències. I per això en alguns punts ens abstindrem. Com a grup que dona suport al Govern, hem de ser curosos, hem de ser precisos i realistes en els temps.

En el punt 2, la nostra esmena anava encarada a ajustar la proposta de calendari real de les actuacions que s'estan duent a terme per assolir la integració tarifària de tot el territori. Primer de tot, tots els territoris han de disposar d'un sistema integrat tarifari per poder després materialitzar la integració tarifària de tot Catalunya.

En el punt 3, referent al transport ferroviari, hem transaccionat el 3.b i han acceptat l'esmena del 3.f, però en alguns altres punts no hem arribat a acords; però sí que ens podem abstenir, perquè compartim lo que és la diagnosi general.

Pel que fa a la línia Lleida-Cervera, que vostè anomenava abans, ja hem comentat que quan operi Ferrocarrils aquesta línia s'ampliarà el servei i es preveu l'estudi del canvi d'horari de cara a l'any vinent.

En el punt 3.c, no puc estar-hi més d'acord, perquè la línia de la Pobla de Segur - Lleida, justament, és la que a mi m'afecta més directament. I he de dir-li que el passat mes de març, que hi va haver la comissió de seguiment d'aquesta línia amb Ferrocarrils i les institucions del territori a Tremp, el president de Ferrocarrils es va comprometre a la possibilitat tècnica i econòmica –important, econòmica– d'intentar donar servei a aquesta línia que es demana per a la connexió amb l'Avant a Lleida. Així ho avalen..., les dades no ho avalen del tot, però, bé, és una reivindicació del territori i tant les alcaldesses com els alcaldes del territori del Pirineu ho reclamen. Per tant, s'ha de treballar, s'ha de mirar de poder algun dia fer-la possible.

Pel que fa a l'ampliació de la línia a Lleida - Camp de Tarragona amb Barcelona, és competència de l'Estat, no de la Generalitat, però sí que en diverses ocasions, i «diverses» vol dir *diverses*, s'ha demanat a Renfe la necessitat d'ampliar aquest servei.

Pel que fa al transport de carreteres, el departament està treballant en la concessió del nou sistema de transport interurbà per la carretera, atenent a les concessions anuals, que finalitzaran gairebé totes el 2028. I en aquest marc es determinaran les polítiques per donar resposta a la creixent demanda del transport públic.

Pel que fa a la resta d'infraestructures, el departament està treballant en l'última versió del conveni amb la Diputació de Lleida, que es signarà properament. I estem d'acord amb la variant de Tàrrrega, de Bellpuig, d'Arbeca, de Serós, de Castellsans, fins i tot de Lleida-Balaguer, amb una possible autovia de dos carrils. Amb l'execució del programa 2+1 també estem d'acord.

I finalment, amb la transacció de l'últim punt, que hem fet diversos grups, sobre el polígon de Torreblanca - Quatre Pilans, hi ha una moció presentada a la Comis-

sió de Territori. Compartim la majoria de grups el com i el què s'ha de fer; per tant, estem d'acord.

I només em queda que agrair a la diputada la seva predisposició que hem rebut. I hem debatut i hem arribat a acords, i això és positiu per al conjunt de Lleida i per al conjunt de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I finalment, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Bé; moltes gràcies, president. Consellera... Diputada, gràcies, perquè sempre és un bon moment per parlar de les Terres de Lleida. També li volem agrair el to i el debat per arribar a consensos. I li avanço que votarem a favor de tota la moció perquè compartim que la mobilitat a Lleida té molt marge de millora.

Ara bé, deixi'm dir-li que molts dels punts que estan recollits en aquesta moció ja havien estat debatuts i votats la legislatura passada quan vostès eren a govern. I d'altres punts també els vam votar al monogràfic de Rodalies que vam fer recentment, ja que Junts per Catalunya vam ser l'únic grup parlamentari que va presentar un punt dedicat exclusivament a la mobilitat de les Terres de Lleida.

Fent referència a l'R43, deixi'm dir-li també que ens agradava més el redactat inicial que vostès havien proposat, que no era ni més ni menys que ampliar a set circulacions al dia en ambdós sentits l'R3 entre Lleida i Montsó, i que, un cop ha passat pel sedàs del Govern espanyolista del PSC, ha acabat sent negociar amb el Govern espanyol i de l'Aragó un augment de freqüències. I més, com també li deia, quan ja estava aprovat aquí en seu parlamentària.

Celebrem que ens hagin acceptat l'esmena de que cal fer l'autovia fins a Balaguer amb dos carrils per sentit. És curiós, perquè vostès, quan fa un any estaven a govern, defensaven a capa i espasa el 2+1. El PSC defensava un 2+2, com ho feia Junts per Catalunya. I ara em pregunto, consellera, que s'han girat les tornes, què serà aquesta autovia? Un 2+2? Un 2+1? O si hurem de lamentar que d'aquí tres anys continuï sent una carretera comarcal.

I si ens centrem en l'estació intermodal de Torreblanca, doncs també hi estem d'acord. De fet, hi ha un gran consens en aquesta cambra per impulsar l'estació i el propi polígon de Torreblanca - Quatre Pilans, però anem tard.

No hem d'oblidar que Lleida és territori de frontera amb l'Aragó –sí, diputada Berenguer, per nosaltres és territori de frontera–; que tenim un excés de burocràcia; que l'Administració tarda molt a resoldre, víctima també d'aquesta espiral de democràcia; que la fiscalitat a Catalunya, degut a l'ofec econòmic que patim per part d'Espanya, és molt més elevada i això resta competitivitat a les nostres empreses. Què menys que nosaltres siguem ràpids i els hi posem fàcil per compensar certs greuges.

I permetin-me dir-los que amb el Govern d'Esquerra Republicana, doncs, Torreblanca va quedar aturat; dos anys perduts, quan des de Junts, quan era al Govern, vam lluitar molt per desencallar-lo. I ara creguin-me que desitgem de tot cor al Govern del PSC que ho impulsin, que ho tirin endavant i que Torreblanca sigui una realitat, perquè al final els èxits en aquest sentit seran els èxits de tota la demarcació de Lleida.

I, per acabar, deixi'm fer un apunt sobre el port de Comiols, una esmena que hem entrat des del meu grup parlamentari. Esquerra Republicana va decidir incomplir amb el mandat parlamentari no traient a concurs aquesta segona fase de Comiols. Tot i així, per activa i per passiva, la legislatura passada es va defensar que estava inclosa als pressupostos de la Generalitat de Catalunya. Junts, al considerar-ho una infraestructura essencial, va portar-ho a votació aquesta legislatura per renovar compromisos i donar l'oportunitat al Govern socialista de complir amb aquesta car-

retera. I, de fet, es va aprovar. Hi ha un mandat que diu que s'havia d'haver licitat abans del mes de febrer de 2025, cosa que no ha passat.

Per tant, el Govern Illa no només no ha complert, sinó que ho ha eliminat de la planificació d'obres. A la planificació no hi apareix Comiols. I quan Junts demanem explicacions, ens diuen que no està al pressupost. I jo em pregunto, si Esquerra Republicana ho tenia contemplat als pressupostos, i ara mateix el Govern illa està governant amb els pressupostos prorrogats, qui està mentint?

El que tenim molt clar és que ni uns ni altres han executat el mandat d'aquest Parlament, i que Lleida, el territori de Lleida va sumant incompliments. Primer per part d'Esquerra Republicana i ara sembla que també per part del Govern socialista.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes. I, en primer terme, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, el diputat senyor Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president. Consellera, diputats... Después de leer su moción, uno se pregunta qué modelo de movilidad queremos. Señores de Esquerra, especialmente, pero también señores de Junts, comunistas, socialistas, la movilidad debe estar al servicio de lo esencial, es decir, de la libertad, la cohesión territorial, la calidad de vida y la competitividad de nuestras empresas.

Pero resulta que esta moción no va de lo esencial. Al contrario, una vez más, nos traen iniciativas para colarnos el nacionalismo al servicio de la propaganda separatista, del despilfarro de su carnaval ideológico, de duplicidades y, por supuesto, de pedir más competencias.

En todas sus propuestas se les llena la boca con palabras grandilocuentes como «sostenibilidad», «intermodalidad». ¿De qué sirven estas palabras que quedan vacías de contenido si luego se deja atrás a más de la mitad de la población de la provincia de Lleida, simplemente por el hecho de vivir fuera de la gran ciudad?

De esta situación, los únicos responsables son los que han gobernado Catalunya en las últimas décadas. Son los que han abandonado el mundo rural desde hace mucho tiempo, la antigua Junts, socialistas y ahora Esquerra.

Todos sabemos dónde está el origen de una deficiente movilidad en Catalunya, aunque, evidentemente, ni querrán reconocerlo y menos asumirlo. El origen, es decir, la causa, no es otra que un sistema de competencias duplicadas, estructuras políticas sobredimensionadas, millones de euros tirados a la basura en gasto ideológico y subvenciones clientelares. Esta es la verdadera causa del problema, y, por tanto, es lo primero que hay que solucionar para que podamos hablar de una movilidad eficiente.

Entrando ya en el fondo de la moción, la provincia de Lleida es un claro ejemplo de la existencia de zonas en las cuales coger un autobús resulta ser una odisea; zonas donde no hay trenes o donde los horarios resultan absolutamente incompatibles con la vida cotidiana y laboral de las personas.

Como venimos haciendo, a diferencia de muchos de ustedes que aplican mordazas antidemocráticas, nosotros votamos a favor de aquellas iniciativas que consideramos que sirven para mejorar la calidad de vida de las personas, y por eso hoy también lo haremos. Como, por ejemplo, la implantación de la T-movilidad en toda Catalunya y adaptarla a la dispersión geográfica.

Es urgente y necesario un sistema tarifario justo. Es urgente que no se apliquen tarifas desproporcionadas en la provincia de Lleida y que, de una vez por todas, la provincia de Lleida deje de ser, *com en diem nosaltres*, «la Ventafocs de Catalunya», al quedar fuera de los planes que parece sí llegan a otras zonas, gran parte, no lo olvidemos, por culpa del centralismo de Barcelona.

En cuanto al transporte ferroviario, hay que ampliar frecuencias, hay que reabrir estaciones cerradas, habilitar apeaderos, garantizar la plena accesibilidad. Eso sí, esperando que no pase como siempre, que muchas de estas propuestas quedan simplemente sin ejecutarse o materializarse, o simplemente llegan tarde y mal.

Nos parece positivo recuperar la estación de Almacelles y Raimat, facilitar el uso de Avant des de primera hora o reprogramar horarios que afectan directamente a los usuarios. Esto son políticas útiles, concretas, de las que mejoran vidas. Por eso las apoyamos. También apoyaremos la extensión del servicio a demanda, la reorganización del transporte escolar, el ajuste de líneas de autobús para garantizar el acceso a la formación profesional.

Por tanto, reconocemos que en esta moción hay propuestas válidas para mejorar la movilidad. Pero, expuesto lo anterior, resulta que existen otras propuestas que no apoyaremos, pues o bien, son un brindis al sol, responden a razones ideológicas, resultan duplicadas, o propuestas por las cuales pretenden ustedes adjudicarse competencias que corresponden al Estado y no a la Generalitat.

Claros ejemplos de lo que acabo de decir son el AVE, la AP-2, el Corredor del Mediterráneo o el eje Transversal Ferroviario. Si constituyen una red de interés general, que lo haga el Estado, que es a quien le corresponde. Que cada administración haga lo que le toca. El Estado ha de ser quien planifique, construya y mantenga las infraestructuras de las cuales es competente.

Ni un euro más a encomiendas de gestión que solo sirven para desdibujar el marco constitucional, vaciar el estado de competencias y alimentar su relato separatista. Estaremos siempre vigilantes y atentos, y en contra de pasteos y cambalaches políticos entre el Gobierno de la nación y el Govern de la Generalitat. En contra del «tú apóyame en Madrid y haz lo que quieras en Barcelona», y, por supuesto, de la transferencia de competencias que van en contra del bien común y suponen un progresivo desguace de nuestro Estado.

En contra de cesiones con la falsa creencia de que así se bajará el suflé nacionalista y los tendremos a ustedes contentos. Pues si una cosa tenemos clara en VOX con relación al separatismo es que no se puede contentar a quien no quiere estar contento.

Por último, creemos en una Cataluña conectada, pero con sentido común, con inversiones que mejoren la vida de las personas y fuera de objetivos ideológicos que siempre acaban perjudicando a la población. Pues el nacionalismo es a los pueblos lo que el egoísmo a las personas. Si queremos una movilidad útil y eficaz y moderna, es necesario acabar con el despilfarro y anteponer el sentido común a la ideología.

Y acabo. El dinero público debe ir a las personas, a las familias y a los servicios. Muchas gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler i Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. I bon dia, de nou, a totes i a tots. Bé, des del Grup Parlamentari Comuns veiem molt positiva la presentació d'aquesta moció. Posa sobre la taula una qüestió cabdal per al futur de Catalunya: la necessitat urgent de transformar les polítiques de mobilitat a la vegueria de Lleida. I no parlem, doncs, només de transport. Parlem de drets, parlem d'equitat i parlem d'una idea de país que no deixi ningú enrere. Per nosaltres, garantir l'equitat territorial vol dir assegurar que tothom, visqui on visqui, pugui accedir en igualtat de condicions als serveis públics fonamentals.

Compartim plenament la visió de la moció quan subratlla la importància de la integració tarifària a tot el país. La T-mobilitat ha de vertebrar tot el territori, per això cal que l'ATM de Lleida participi també activament en la definició del model tarifari.

Pel que fa al servei ferroviari, donem suport, evidentment, a la millora de freqüències i horaris a les línies RL3 i RL4 i R43, com hem defensat també al Congrés. I compartim especialment la necessitat d'una intermodalitat entre les línies de ferrocarrils i els serveis Avant. I, en aquest punt, les propostes de la plataforma Avant són especialment rellevants: sinergies entre Avant i AVE, més capacitat en hores punta, preus accessibles. Tot plegat per fer que l'alta velocitat sigui realment útil i assequible per a la gent que la utilitza per obligació.

Aquestes reivindicacions són també de Comissions Obreres en el seu informe sobre l'Avant Lleida-Barcelona, que demana la consideració de servei públic i coincideix també amb una altra proposta fonamental: la creació del nucli de rodalies de Lleida. Lleida no pot continuar sent l'única capital de Catalunya sense un sistema propi de rodalies.

Respecte al transport per carretera, el 2028 no és només una data administrativa, tenim l'oportunitat, el Govern té l'oportunitat de repensar des de zero el model del servei interurbà posant les necessitats de la ciutadania al centre. Cal un nou pla de transport de viatgers que garanteixi la qualitat i l'accessibilitat a tot arreu amb governança pública reforçada, clàusules socials i ambientals exigents i una aposta clara per la innovació i la sostenibilitat.

Aquest nou pla, en el cas concret de la vegueria de Lleida, ha de garantir l'ampliació de rutes i freqüències per cobrir un territori que és, actualment, amb poques connexions ferroviàries, assegurant la connectivitat dels municipis petits i afavorint aquest equilibri territorial, econòmic i energètic, així com el desenvolupament de ciutats com Lleida. L'expansió del servei a demanda Clic.cat, l'ús del transport escolar per a viatgers, l'adaptació horària per a estudiants d'FP, el desplegament d'informació en temps real o les condicions laborals de les treballadores i treballadors del sector han de ser elements claus de la definició d'un nou model.

També volem deixar clar que, pel que fa a infraestructures, la nostra prioritat sempre serà la inversió en transport públic col·lectiu i en mobilitat activa. Mantenir la xarxa viària sí, és important, però la cohesió territorial es construeix amb trens, amb autobusos, amb bicicletes i a peu, no només amb cotxes. Per això subscrivim projectes com l'estació intermodal de Torreblanca o l'eix Transversal Ferroviari entre Lleida i Girona.

I, en aquest sentit, i més enllà del text de la moció, volem posar en valor les cinquanta propostes del Grup de Treball de Mobilitat Rural d'Arca. Són un full de ruta ambiciós i realista per transformar el sistema i demostren que el que cal no és només diagnòstic, sinó voluntat política.

Un altre aspecte fonamental: la mobilitat a la ciutat de Lleida. Parlem de setanta mil desplaçaments diaris de residents i setanta mil més de vianants, amb una tendència creixent des del 2009. L'evolució de les dades mostra que, quan hi ha alternatives, la gent deixa el cotxe. L'ús del transport públic ha crescut, però les millores han estat clarament insuficients. I en aquest sistema cal assegurar també la connexió amb l'Aragó. Les fronteres no poden convertir-se en barreres per a les persones. Lleida exerceix de capital també per a la Franja, i els debats entre administracions no poden acabar amb maltractament a la ciutadania.

Bé, votarem favorablement de forma majoritària, però aprofitem també per instar el Govern per actuar amb urgència i amb ambició, per garantir un país més connectat, més just i, per tant, més cohesionat.

Gràcies, i en aquest sentit comptaran sempre amb el suport dels Comuns. Gràcies.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies, president. Gran part dels punts recollits en aquesta moció arriben massa tard, no estan ben plantejats i segueixen depenent del model autonòmic, que no aju-

da ni a solucionar la greu situació que pateix la Catalunya interior ni, per descomptat, les comarques de Lleida.

Les comarques agràries i rurals fa temps que patim abandonament tant per part del Govern espanyol com per part del Govern de la Generalitat. Les polítiques actuals responen a una visió centrada en les grans àrees metropolitanes i deixen a banda la resta del país. Com sovint passa en aquest Parlament, es diagnostiquen els símptomes, però es defuig de la causa: la dependència política, l'espoli fiscal i el sotmetiment a un estat que té interès a frenar el desenvolupament de Catalunya.

Aquesta moció inclou propostes interessants, com l'establiment d'una tarifa única de transport públic per a tot el territori català o l'ampliació d'un títol intermodal per facilitar-ne la mobilitat. Són idees que compartim, però no es pot parlar de mobilitat ni de mobilitat integrada quan només a Lleida hi ha dotze títols diferents i quatre zones.

Pel que fa al transport per carretera, veiem amb bons ulls la idea de fer una xarxa que connecti les capitals de comarca amb els seus municipis i aquests entre ells. També ens sembla interessant oferir serveis a demanda de les zones menys poblades. Ara bé, aquestes mesures han d'anar acompanyades de garanties pressupostàries i de control sobre la planificació perquè es tradueixin en fets.

Estem d'acord en impulsar el transport ferroviari, augmentar les freqüències de la línia de Lleida a Manresa i de la Pobla de Segur, fer que tots els trens de gran velocitat s'aturin a l'estació de Lleida-Pirineus, reforçar els serveis Avant amb freqüències i preus accessibles, adaptar les estacions a persones amb dificultats de mobilitat i impulsar l'eix Transversal Ferroviari català que trenqui amb la centralitat. La seva reflexió posa el dit a la nafra d'aquesta qüestió. No n'hi ha prou amb bones idees o propostes si no tenim la capacitat per dur-les a terme.

Permeti'ns que Aliança Catalana posem en dubte sobre si l'Estat espanyol invertirà mai en zones com Lleida, com el Pirineu, les Garrigues, que històricament han estat sistemàticament infrafinançades i relegades a un segon pla. Quan es parla de carreteres, s'apunta concretament a greuges com la inacabada A-14, la insegura nacional 230 o el col·lapse de la nacional 240. Però ni una paraula sobre aquest fet de que aquestes vies depenen de l'Estat, que ens nega les inversions sistemàticament.

I el que és més greu és que la mateixa Generalitat acumula reiterats incompliments i abandonament de les seves responsabilitats a la demarcació de Lleida. Encara esperem l'impuls definitiu de l'aeroport Lleida-Alguaire, avui infrautilitzat i desaprofitat, i l'únic que és de titularitat de la Generalitat; la construcció de plataformes logístiques que connectin amb els grans corredors ferroviaris, i la millora del desdoblament de les vies com la C-12, la C-14, la C-26, la C-53 i la C-233 en estat precari i que limiten tant la competitivitat com la mobilitat diària dels catalans.

S'hi afegeixen reivindicacions com la incorporació de l'eix de les Garrigues altes a la xarxa viària, reclamació territorial àmpliament compartida i menystinguda sistemàticament. El Govern de la Generalitat prioritza invertir en l'àrea metropolitana, mentre les comarques de Ponent i el Pirineu segueixen patint abandonament. El barcelonacentrisme condiona les polítiques públiques i, com sovint recordem, Catalunya és molt més que Barcelona.

Aliança Catalana estem convençuts de que només amb el poder polític, sobirania fiscal i independència es podran revertir aquestes desigualtats. Mentrestant, la pressió social i política des del territori, la mobilització ciutadana i la denúncia constant són les eines per intentar forçar els canvis des de baix. Hi insistim: mentre el Govern català accepti ser una gestoria, les bones intencions no serviran per a res.

Per tot plegat, votarem a favor dels punts que milloren les condicions de vida de les comarques de Lleida, però deixarem constància que el veritable canvi només arribarà quan Catalunya sigui una nació lliure, amb recursos, amb sobirania, amb un govern disposat a defensar-la de veritat pel territori i des del territori.

Moltes gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies. En primer lloc, un agraïment als grups parlamentaris que han presentat esmenes. Unes esmenes que han permès enriquir una moció que, com he dit al començament, podria haver inclòs molts més punts; en alguns casos, perquè ja sobrepassava lo que són les sis comarques i, en altres casos, perquè consideràvem que ja estaven inclosos en alguns punts de la moció que presentàvem, com era la integració tarifària o altres aspectes.

Déu-n'hi-do! Déu-n'hi-do el que ha provocat, no?, de «què heu fet?», «què va fer?». Miri, senyora Berenguer, Esquerra Republicana va tenir la competència de la conselleria de Territori un any i mig en tota la història –un any i mig. En aquest any i mig, el conseller Juli Fernández i la consellera Ester Capella van aconseguir..., déu-n'hi-do el que van aconseguir; com, per exemple, l'ampliació de les freqüències, que ara una va quedar pendent, i moltes altres accions que han desencallat. O el traspàs de Rodalies, la construcció d'estacions... Sí, senyora Abella, després, si me queda un minut li contestaré, perquè vostès estaven..., van marxar del Govern, però mentre hi van ser i portaven Territori això tampoc ho van aconseguir. *(Aplaudiments.)*

Per tant, nosaltres hem posat el focus en millorar la mobilitat de tot el país, i sobretot –sobretot– del món rural. I no és només en infraestructures, sinó també amb un estatut dels municipis rurals i amb una agenda rural que ara permet que hi hagin cinquanta propostes damunt de la taula; una eina que permet que de baix a dalt surten les necessitats i que després nosaltres, amb l'ambició nacional i fent tot el possible perquè s'implantin. Si volen... Clar, és que déu-n'hi-do les coses que ens ha criticat. Negociïn pressupostos i votin-los, i llavors potser les accions també es podran dur a terme, no?

Per tant –i per acabar–, nosaltres tenim ambició nacional. Farem que el Govern també la tingui per aconseguir fer realitat aquestes necessitats del món rural i que Catalunya sencera tingui els mateixos drets per a totes les persones.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model de cooperació al desenvolupament

302-00098/15

I el punt vint-i-tresè de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model de cooperació al desenvolupament. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Cataluña i, per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, president. La setmana passada des de VOX vam interpel·lar el Govern sobre les polítiques de cooperació al desenvolupament. Una de les polítiques més injustificades, més opaques i més desconsiderades per als catalans de peu. Una política que s'endú 86 milions d'euros cada any; diners que se'n van i que no es destinen a millorar els hospitals, a reduir les llistes d'espera o a ajudar a aquelles famílies catalanes que necessiten un habitatge de protecció oficial.

Són diners que paguen els catalans i que s'envien fora sota l'excusa d'una pretesa justícia global per finançar projectes sense impacte, ONGs profundament ideologitza-

des i, en alguns casos, fins i tot finançar xarxes radicals islamistes, com és el cas de Hamàs a través de la UNRWA o Open Arms i les màfies del tràfic de persones.

Mirin, a la intervenció vam demostrar com aquest model tradicional de cooperació al desenvolupament, basat en la transferència de capital per part dels governs i gestionat per ONGs a través de projectes, ha fracassat estrepitosament en la seva missió. Després de dècades i de centenars de milers de milions d'euros transferits des d'Occident als països receptors, hem vist com no hi ha hagut un desenvolupament real, no hi han hagut millores reals, i l'únic que s'ha aconseguit és dependència, corrupció i molts casos de violència enquistada. En la cooperació d'aquest Govern no hi ha dades, no hi ha resultats, no hi ha justificació. Només hi ha, això sí, ideologia, hi ha propaganda i hi ha un negoci milionari per a alguns i molt concrets.

I per si fos poc, és que tampoc hi ha transparència. Perquè hem demanat les coses per escrit, les hem demanat verbalment la setmana passada en la interpellació i no ens han contestat absolutament en res. Cap diputat d'aquesta sala pot afirmar amb certesa quin impacte han tingut, per exemple, aquests setanta projectes que hem pagat aquest any. Però és que no pot contestar cap diputat ni tampoc pot contestar el Govern. No donen cap resposta simplement perquè no hi han informes. No hi han auditories independents. No hi ha mecanismes de control reals. Només hi ha titulars, en el millor dels casos, bones intencions i, això sí, molt de postureig internacional. (*Alguns aplaudiments.*)

Mirin, mentre el Govern socialista juga a ser el salvador de la humanitat, milers de catalans passen situacions realment complexes. Avui, aquí en el Parlament de Catalunya, hi han dos persones assegudes a la tribuna, persones que ens acompanyen i que ens interpeilen a tots i cada un dels diputats aquí presents. Vull donar la benvinguda a en Gerard i a la Iolanda, la seva mare. (*Aplaudiments.*) En Gerard i la Iolanda porten vuit anys esperant un habitatge de protecció oficial. En Gerard té feina, té contracte; fa tot el que li han demanat. Treballa, compleix, s'esforça, paga i cuida també la seva mare, que pateix una malaltia i té una discapacitat del cinquanta-sis per cent, necessitant també un respirador. Han acudit a la Generalitat de Catalunya, a Serveis Socials, i l'única resposta que els hi han donat... Perquè recordem que no tenen habitatge; estan actualment vivint en un cotxe. Els hi han dit que no se'ls pot ajudar perquè tenen arrelament; és a dir, perquè són del país. Una cosa que no se'ls hi demana a tantes persones que han entrat il·legalment. (*Aplaudiments.*) L'única solució que han donat Serveis Socials, que ha donat la Generalitat, és que ocupin il·legalment una casa. Aquesta és l'única solució que se'ls hi ha donat.

I mirin, s'acabarà aquesta sessió plenària, tots tornarem a casa, però hi han molts catalans que desgraciadament no tenen aquesta sort. I avui vull que recordem per què som aquí. No som aquí pels nostres partits. Som aquí pels catalans que representem. I som aquí per posar els catalans els primers de la llista. No per representar el Kurdistan, no per representar el Marroc, no per representar Hamàs, ni Open Arms, ni cap d'aquestes màfies. Som aquí pels catalans de peu, i aquesta és la nostra missió com a diputats. (*Aplaudiments.*) Per tant, no podem venir aquí a parlar de justícia global quan la justícia social a casa nostra ha «quebrat». No es pot ajudar ningú quan abans no tenim cura dels nostres. I això no és egoisme. És ordre moral; és responsabilitat política; és sentit comú. Doncs quina mena de justícia és aquesta que dona milions per a la lluita contra el canvi climàtic al Senegal i després no tenen un euro per a una mare i un fill que busquen una llar? Quina mena de cooperació és aquesta que finança el feminisme a Palestina mentre un de cada tres nens viuen en risc d'exclusió social?

Per tant, per acabar, senyor president, demanem en aquesta moció que la totalitat del pressupost de cooperació en desenvolupament vagi a atendre les necessitats reals dels catalans. El que demanem és posar els catalans els primers de la fila, que no hi hagi...

El president

Ha d'acabar, senyor diputat.

Alberto Tarradas Paneque

...cap espanyol sense feina i que no hi hagi ni un sol català sense llar.
Moltes gràcies.

El president

Open Arms és una organització condecorada per aquest Parlament, que ha rebut la medalla, i, evidentment, no és una màfia.

(Aplaudiments perllongats. Alberto Tarradas Paneque demana per parlar.)

Senyor diputat, no li donaré la paraula. *(Veus de fons.)* No li donaré la paraula. *(Remor de veus.)* No li donaré la paraula. He esmenat un element que és absolutament improcedent i inadequat.

A continuació, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Durant anys, els governs de la Generalitat han abocat recursos ingents a causes que no tenien cap repercussió ni transcendència per als catalans; és a dir, han agafat part dels diners que ens recapten per regalar-los a organitzacions estrangeres sota el marc de la cooperació internacional. Tal com ja hem denunciat mantes vegades, els nostres impostos han anat a espetegar a organitzacions amb vincles amb el terrorisme islàmic i han contribuït indirectament a l'expansió de l'islam a Occident. Per dir-ho suaument, cornuts i pagar el beure.

La veritat és que, veient la manca de transparència i de control en fundacions, organitzacions i entitats de casa, evidenciada arran de l'escàndol de la DGAIA, no em vull ni imaginar l'opacitat i el frau inherents a aquestes organitzacions internacionals a qui vostès ofrenen alegrement els nostres recursos. La mateixa Sindicatura de Comptes ha advertit i assenyalat, en diferents informes, les deficiències en el seguiment i en la justificació de les subvencions atorgades per la Generalitat en aquest àmbit. Segur que mirarien més prim si juguessin amb els diners particulars i no amb els del conjunt de la ciutadania.

Ahir parlàvem del sensellarisme i tots feien veure que estaven *molt* preocupats, però la realitat és que en dos anys han destinat 2 milions d'euros a finançar UNRWA, un organisme de les Nacions Unides que opera a Palestina i que s'ocupa, entre d'altres, de l'ensenyament a les aules, amb llibres de text que criminalitzen i deshumanitzen el poble jueu, contribuint a generar odi en les noves generacions. No van dedicar els 2 milions d'euros a en Ramon o a la Maria, que malviuen embolicats amb mantes al banc de fusta de la Ciutadella, no. Potser el sensellarisme no els amoïna tant com semblava fa vint-i-quatre hores. Gairebé 800.000 euros presupostats a Open Arms, aquella entitat sinistra, condecorada vergonyosament per alguns de vostès, que es dedica a transportar humans d'un continent a l'altre, remolcant pasteres i contribuint a la tercermundització d'Europa.

Mentre ens apugen els impostos, els nens catalans fan matemàtiques en barracons i els nostres avis es moren sense cobrar l'ajut a la dependència per manca d'administratius contractats que tramitin les sol·licituds, vostès regalen el fruit de la nostra suor a qui no comparteix ni els nostres valors ni el nostre codi ètic. D'això a casa meva no en diem cooperació internacional; en diem fer el ximple. Som plenament favorables a suprimir aquestes malversacions de fons públic, però ens abstindrem perquè, un cop més, VOX ha decidit presentar la moció en una llengua que no és natural ni pròpia de Catalunya. Els recursos dels catalans, per als catalans, i les mocions d'aquest Parlament, en llengua catalana.

El president

Li faig la mateixa observació que al diputat anterior.

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Francesc de Dalmaes i Thió.

Francesc de Dalmaes i Thió

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades. Com que tinc la sensació que en el terreny de les idees no ens entendrem, ho intentarem moure en el terreny dels fets. I els fets és que l'acció exterior de qualsevol govern, que inclou la cooperació al desenvolupament, és un índex de qualitat democràtica. Si busqueu els ciutadans europeus que se senten més orgullosos dels serveis que ofereix el seu Govern i de com viuen el benestar i el progrés de què gaudeixen, veureu que parlem de Suècia, Finlàndia, Dinamarca, Noruega, que són països que tenen una acció exterior forta, consolidada, que inclou la cooperació al desenvolupament.

A l'altra banda tenim aquelles forces que diuen: «No hem de treballar fora i hem de treballar per als de dins.» Però què ens trobem? Doncs ens trobem que quan estan en govern –i això els hi toca de prop, en el cas del País Valencià– no només posen incompetents al capdavant de serveis essencials, sinó que quan hi han emergències es nota que les seves retallades han fet malbé i tràgicament han posat fi també a moltes vides. Per tant, aquesta és la primera contradicció, que és extremadament factual.

La segona és que anar contra l'acció exterior de Catalunya, que inclou la cooperació al desenvolupament, és no entendre la personalitat de Catalunya. No és entendre el perfil nacional. Hi han nacions que són una mica tancades en elles mateixes, que no els importa el món. Catalunya, en aquella frase del president Pujol, diu allò de «el nostre món és el món.» Nosaltres volem participar amb veu pròpia en el món.

I finalment, la cooperació pública que es fa en aquest país és una part molt petita, molt petita, en un país en què té una llarguíssima tradició. Hi han centenars d'entitats, d'organitzacions empresarials, comercials, acadèmiques, evidentment també ONGs, que han treballat i continuaran treballant al món malgrat que el conseller Duch –que avui no ens pot acompanyar– i el president Illa facin això: de l'acció exterior, una eina espanyolitzadora i difuminadora de la personalitat nacional de Catalunya, amb els vots inestimables d'Esquerra i dels Comuns, val a dir.

I un tercer punt, per acabar. Jo crec que aquest els hi esclatarà, potser, una mica al cap, però els hi explicaré de la millor forma que sé. L'any 2024, l'ACNUR va considerar que 122 milions de persones s'havien vist obligades a fugir de casa seva. Els humans al final som mamífers. Quan es crema el cau, sortim i fugim. Bàsicament, fugim per quatre raons: no hi ha aigua, no hi ha menjar, hi ha guerra i hi ha persecució política. La millor manera que no es produeixin cap d'aquestes quatre casuístiques és que hi hagi un concert de nacions que consideri que el benestar, el progrés i la democràcia es poden internacionalitzar fins a fer possible que només –només– aquelles migracions voluntàries es produeixin. I, per tant, des d'aquesta perspectiva, fins i tot de forma egoista, vostès potser hi podrien estar a favor.

En tot cas, dir-los que a Catalunya continuem fent acció exterior, que inclou la cooperació al desenvolupament, perquè forma part de la nostra personalitat nacional i perquè ho tenim tot per fer-ho. Tenim la tradició, el talent, el coneixement, la voluntat i la determinació. Ens sobra una cosa, només una cosa. Ens sobra Espanya, i en això estem.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ruben Wagensberg i Ramon.

Ruben Wagensberg Ramon

Jo els voldria convidar, primer de tot..., els convidaré a dos coses, avui. La primera, al vaixell d'Open Arms, ja que l'han posat vostès al centre. Vagin un dia, pugin,

se'n van tres setmanes fins a les costes de Líbia i veuen el rescat d'una embarcació a bastants quilòmetres de terra. A veure si després també s'atreveixen a venir i fer aquest discurs. (*Aplaudiments.*)

Hi ha qui creu que la solidaritat internacional és un luxe, que és un negoci –com vostè ara deia aquí–, mentre que, pel que sigui, parlant d'aigües, no veuen el negoci de les explotacions de les aigües d'altres països, per posar només un exemple, i que deixa sense feina i, per tant, sense ofici a molts joves; molts joves que després han d'escapar i que després han d'emigrar. Hi ha qui creu que cooperar és llençar els diners, mentre no ho és, per exemple, rescatar bancs. Hi ha qui pensa que defensar els drets humans és adoctrinar, mentre que deixar morir milers de persones al mar cada any és control migratori. Que salvar vides és col·laborar amb màfies, mentre que enviar armes a dictadures es considera una cooperació internacional, això sí. Que callen quan ens gastem milions i milions d'euros en externalitzar fronteres a Turquia, on es tortura i s'abusa; a Líbia, on es tortura i s'abusa; a Marroc, on es tortura i s'abusa –milers de milions d'euros. Això és política d'Estat. Que denunciar un genocidi passa a ser terrorisme i defensar la pau és terrorisme –ho vam veure ahir amb el membre del grup Kneecap–, mentre matar cinquanta mil persones, un terç d'elles –quinze mil– criatures, infants, deu ser, no ho sé, autodefensa. Tot plegat, vestit amb una narrativa perversa, que és la que ho permet. Jo ja no sé si qui paga més a Aliança Catalana deu ser el CNI o ja passa a ser Israel.

Una narrativa que parla constantment, amb una pretesa defensa dels drets de les dones, sobre les dones que escapen de les guerres..., les obvia, les dones. Jo no els he vist mai a la frontera de l'Afganistan, recollint, acompanyant a totes les dones que escapen, sí, efectivament, dels talibans, d'Estat Islàmic. No els he vist en les xarxes ciutadanes que els acompanyen aquí a buscar asil o a començar una nova vida de casa. No us he vist mai, a ningú de vosaltres, acompanyant aquestes dones que arriben a un país com el vostre. Una narrativa, això sí, que passa per criminalitzar la cooperació al desenvolupament. Cooperació al desenvolupament a Catalunya: 40 milions d'euros. Inversió en armament de l'Estat espanyol: 33.000 milions d'euros; que serveix per fer armament, que serveix per fer guerres, però vostès posen al centre la preocupació –i, segons vostès, d'això depèn la salut i l'educació d'aquest país– de 40 milions d'euros que el que fan és, en principi, pal·liar una mica els efectes de tot plegat.

En fi, per sort, no ho sé, existeixen alternatives inspiradores també en aquest país. Gràcies també per regalar-nos aquest espai per poder-ho dir. D'aquí dues setmanes a Barcelona –aprofito també, segona invitació, per convidar-los– hi ha la primera cursa antiracista de Barcelona, organitzada per top manta, pel Sindicat de Venedors Ambulants. Jo els invito a venir. Crec que no faran una bona marca, perquè s'enganxa abans un mentider que un coix. De fet, els convido a tots a venir, eh?; també a vostè, Najat, perquè els antiracistes ens permeten venir amb vel o com es vulgui. (*Alguns aplaudiments.*) I, en tot cas, és una cursa especialment important i és especialment rellevant, perquè està organitzada per persones –en primera persona– que porten tota una vida corrent; una vida corrent, primer, per fugir de l'exploració de recursos dels seus països, del canvi climàtic, de les bombes, que, efectivament, els hi llancem, que porten una vida corrent escapant de l'esclavatge. Si vostès estan tan en contra de l'arribada d'aquestes persones migrades, potser serien vostès els primers interessats en defensar polítiques de cooperació al desenvolupament, que són les que intenten col·laborar, almenys en que no hagin de fugir.

Mil i una vegades no són vostès els que estan en contra de la migració forçada, és que som nosaltres. Vostès és que la fomenten, aquesta migració forçada. I quan aquestes persones escapen, a més, quan les obliguem a escapar, han de seguir corrent: han de seguir corrent per no morir al desert, per no morir al mar, com ara en parlàvem, per no morir a les concertines de Ceuta i Melilla, per aconseguir papers, per aconseguir un empadronament. Tot és córrer: córrer per evitar una iden-

tificació policial mentre no tenen papers, córrer per cuidar tots els vostres avis, per recollir la fruita que ara us menjareu en el bar d'aquest restaurant quan acabem de dinar, córrer per aconseguir una plaça gairebé impossible al Consorci de Normalització Lingüística per començar a aprendre la llengua del país on han arribat.

En fi, l'1 de juny diria que serem molts corrent per deixar tot aquest odi enrere. Correrem, diria, per una societat on totes les vides valguin la pena ser viscudes. Correrem per recordar que Catalunya és un país antiracista, un país de tradició antiracista. I correrem, sobretot, perquè darrere veniu vosaltres, per deixar-vos ben lluny.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Veig que en aquest Parlament hi ha moltes coses que estan prohibides de dir, però enaltir el traficant amb productes il·legals es pot fer perfectament i enaltir que hi hagi *manteros* i fer-ho per part d'un diputat és perfectament factible. (*Alguns aplaudiments.*)

Bien, el desagrado de la izquierda con escuchar verdades incómodas es cada día más evidente, verdades que durante años han sido silenciadas por lo políticamente correcto, por el buenismo irresponsable y por un Govern que se ha dedicado más a rescatar causas ideológicas en el extranjero que a proteger a los catalanes. Y desde el Partido Popular vamos a seguir estando donde se debe estar: del lado de nuestra gente, de nuestras fronteras, de nuestra cultura y de nuestra seguridad. Porque ya basta de financiar con dinero público a ONGs que colaboran con mafias que trafican con personas, basta de pagar millones de euros a entidades que han sido señaladas por su connivencia con el terrorismo y basta con poner por delante regalar millones al extranjero mientras en Cataluña hay niños que se quedan sin becas comedor, familias que no pueden pagar el alquiler y barrios convertidos en guetos donde impera una ley que no es la nuestra.

El modelo de cooperación ha fracasado. Aquí los servicios sociales han colapsado. Aquí las fuerzas del orden están desbordadas. Aquí, el setenta y ocho por ciento de los delitos en Barcelona están cometidos por extranjeros, el noventa y un por ciento de los hurtos, el ochenta y tres por ciento de los robos con violencia, el setenta y cuatro por ciento del tráfico de drogas y el setenta y tres por ciento de las agresiones sexuales están cometidas por extranjeros. Y esto son datos; datos, no opiniones. Y lo más grave es que estos datos los saben todos ustedes, y lo más grave es que lo saben, lo tapan y lo justifican. Nos llaman racistas por decir la verdad, por defender a nuestras familias y por defender a nuestros vecinos. Nos llaman ultras por querer seguridad. Pues, ¿saben qué? Que, si eso es ser ultra, también lo es el sentido común, el orden y la protección de nuestros barrios, y, por tanto, yo también soy ultra.

Hemos pasado de ser un país acogedor a ser un país desbordado, desbordado por un flujo migratorio que ni respeta nuestras leyes ni respeta nuestras costumbres ni respeta nuestros valores. La realidad, incómoda para algunos, es que hay culturas que no son compatibles con la nuestra, y una de ellas es un islamismo, una ideología política que niega –niega– la igualdad entre hombres y mujeres, que condena la homosexualidad, que justifica la violencia contra los infieles y que convierte a los niños en instrumentos de adoctrinamiento. Mientras aquí, en Cataluña, luchamos por la igualdad entre hombres y mujeres, por los derechos de todos, amen a quien amen, y por una libertad de pensamiento, hay imanes en Cataluña que predicán que la mujer vale la mitad que el hombre, que la homosexualidad es un pecado y que la violencia es legítima si es contra los infieles. ¿Y qué hacen ustedes? Callar, subvencionar y pedir que los que nos integremos seamos nosotros. (*Aplaudiments.*)

La inmigración ilegal, descontrolada y masiva no es una bendición, es un problema; lo es para nuestras ciudades, lo es para nuestras escuelas, lo es para nuestros

barrios y para nuestros servicios públicos, y lo es también para los propios inmigrantes que sí quieren integrarse, que trabajan, que respetan nuestras leyes y que también sufren la inseguridad generada por quienes no vienen a sumar, sino a romper. Por eso, es tan sencillo como hablar claro: quien delinque, fuera; quien no respeta la ley, fuera, y quien viene a predicar el odio desde una mezquita, fuera.

Y, cuidado, porque esto no es una anécdota, es una emergencia: Mataró, Sabadell, Terrassa, Salt, Hospitalet y muchas otras ciudades en las que cada semana vemos peleas, agresiones, actos vandálicos y acoso a mujeres. ¿De qué sirve tener el sistema de cooperación más solidario del mundo si nuestros mayores no pueden ir tranquilos por la calle? ¿De qué sirve salvar el mundo si no te puedes tomar un café tranquilo sin que te roben el móvil? ¿De qué sirve su perspectiva de género si permiten que en nuestra tierra se propague una ideología que dice que la mujer es inferior? Quien venga a nuestro país debe respetar nuestras leyes, normas y valores, y si no lo hace, se va. Porque aquí no sobra nadie que sume, pero sí sobran muchos que restan.

Vamos a seguir defendiendo nuestra postura porque es de sentido común. Vamos a defenderla porque estamos hartos de ser la excepción de Europa, donde los países están reforzando las fronteras, endureciendo políticas migratorias y protegiendo su identidad. Nosotros también vamos a luchar por ello. Y si a algunos les molesta, lo siento, pero toca aguantarse. Este debate no es de izquierdas o de derechas, es un debate sobre dignidad, de si queremos que nuestros hijos crezcan en un país con valores, con identidad y con libertad, o si queremos que crezcan en un país donde aceptemos que nos callen y que nos conviertan en extranjeros en nuestra propia tierra. Y yo, señores diputados, lo tengo claro.

Muchas gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats, diputades... Avui, vostè, senyor Escribano, ha dit una veritat molt gran, que és que aquest debat no és un debat de dretes o d'esquerres, és un debat de defensar la democràcia, els drets humans a tot el món. I això és el que farem. I vostès, amb el seu posicionament, que avui han deixat aquí molt clar, s'estan posicionant –almenys vostè, no sé si la resta de tot el grup parlamentari– en un lloc contrari a l'estat de dret, a la defensa dels drets humans i a la cooperació. I això és molt preocupant per al nostre país. *(Aplaudiments.)* I és que, mirin, el senyor Trump està fent que molts projectes a tot el món que estaven defensant la salut, la sanitat, l'educació amb USAID ja s'hagin deixat de fer. I això és molt greu i és el que volen implantar aquí a Catalunya i a tot l'Estat. I és que, mirin, no ho aconseguiran.

El proponent de la moció planteja, i faltant al respecte als centenars, milers de professionals que treballen a la cooperació catalana i a la cooperació de tot l'Estat, que se deixen la pell per millorar el món amb un percentatge molt petit dels nostres pressupostos i que és fonamental per a la pau, per a la seguretat de tot el món..., i vostè els falta al respecte completament, perquè si alguna cosa està clara és que estan els diners completament justificats, que hi han auditories i que l'Agència de Cooperació Catalana es un exemple per a tot Europa. Llavors, el que hem de fer és defensar el nostre model de cooperació. I vostès no se'l carregaran.

Perquè entre les seves prioritats –i entenem que no els hi agradi– esta la promoció de la salut global, un vint-i-set per cent de la despesa de l'any 2023. Clar, com que vostès volen que tothom sortim de l'Organització Mundial de la Salut, que tant ens ha fet avançar, doncs està molt bé. Defensa i promoció dels drets humans: un 19,6 per cent de tota la despesa. Clar, vostès hi estan en contra. Efectivament, es volen carregar aquest model d'acció exterior. Defensa de la justícia de gènere i dels

drets de les dones i les nenes: un 17,2 per cent. Vostès parlen molt d'aquests drets, però en realitat mai els defensen. No estan amb les violències masclistes, i el que volen és fer tot el contrari: quan s'estan fent projectes absolutament imprescindibles per a moltes persones a tot el món, vostès el que fan és venir a criticar-les.

També, prevenció de conflictes i prevenció de la pau, com tota la feina que s'està fent, que ha fet aquest Parlament, que ha fet la cooperació catalana, per exemple, amb el procés de pau a Colòmbia. A vostès els hi és igual. I crec que és molt greu tot el que estan plantejant, no només les extremes dretes, en aquest Parlament. I la protecció de defensores de drets humans. Clar, jo no sé si vostès es reuneixen amb alguna de les moltes persones que donen suport al programa de cooperació catalana, que molts diputats de la resta de grups parlamentaris sí que ho fem, quan venen a Catalunya i quan estan perseguïts per, a vegades, grups armats i diferents elements als seus països d'origen. Mai els veiem allà. I entenem que no els hi agrada perquè no saben el que fa la cooperació i el orgull cap a la cooperació catalana és clau.

I per això volem plantejar i manifestar que lo que hem de fer, la millor resposta que podem donar al que hem sentit avui és redoblar els esforços, caminar cap al 0,7 i seguir donant suport de manera clara i decidida a la cooperació, que és un dels elements claus del futur i del món que volem els demòcrates d'aquest país.

I, sí, ho diré també: una de les coses i els col·lectius dels que estic més orgullós de la feina que han fet els darrers anys a Catalunya es el top manta, el Sindicat de Venedors Ambulants de Barcelona. (*Aplaudiments.*) La feina que és..., és extraordinària. Quan a la pandèmia s'estava produint tot el que s'estava produint, van treballar per curar de la salut de tots i totes. Han fet moltíssima feina per tirar endavant i per transformar la nostra societat en un dels principals problemes que tenim a dia d'avui, que és el racisme. La cursa de l'1 de juny contra el racisme serà una cursa absolutament majoritària, amb moltíssima gent, i donarem una lliçó cap a tota aquella gent que vol que el seu món sigui molt petit, perquè l'antiracisme ha vingut per quedar-se i aquesta cursa ho demostrarà. Són un orgull totes les persones que formem part d'aquest sindicat. I, sincerament, són una institució d'aquest país i ens estan donant moltes lliçons com perquè d'alguna manera se'ls falti al respecte.

Nosaltres, amb el sindicat de manters i manteres, amb la resta de col·lectius i organitzacions de l'antiracisme. I el que calen són polítiques públiques antiracistes valentes per continuar avançant contra l'avenç de les extremes dretes, també en partits que fins ara semblava que no ho eren.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Primer de tot, moltes gràcies al president per haver fet els apunts necessaris davant de la ignorància que s'ha mostrat en aquest Ple.

Citant-ho: «Quien delinque, fuera; quien viene a predicar el odio, fuera.» Els hi faltaria país per córrer al partit més corrupte que hem tingut mai en democràcia en aquest Estat i en aquest Parlament. A veure on han d'anar a buscar-se la vida, que ja estaria bé. (*Aplaudiments.*)

Els hi explicaré un parell de coses. A part de la seva ignorància respecte d'Open Arms, que, per sort, ja ha solucionat el president, sembla que també tenen molta ignorància de lo que fa el sindicat ambulant popular, el top manta, en aquest país, perquè, basiquíssimament, són qui han regularitzat dos-centes persones que ara poden treballar de forma digna i, per tant, no deixar-se explotar per tots els que us financen a tots vosaltres des de que van començar –dues-centes persones. I durant la covid, a diferència de VOX, que es dedicava a dir que o no existia el virus o a fer marxar

amb cotxes, lentes, ells a lo que es van dedicar és a fer mascaretes. Així que, la veritat, són bastant més útils per al nostre país que tots vosaltres.

I, per tant, m'agradaria parlar d'aquesta cooperació internacional, perquè penso que sí que és un fet català, i no tot això que ens volen intentar integrar determinats partits. Perquè aquí hi ha catalans que creuen en Déu o que creuen en lo que vulguin, hi ha catalans que tenen religió i hi ha catalans que no, que som ateus, però el que sí que ha sigut un fet natural, molt propi de la nostra història, ha sigut la cooperació i la solidaritat; tant, que han sigut molts catalans els que fan de voluntaris dia rere dia perquè aquestes organitzacions puguin operar precisament perquè ningú hagi de marxar de casa seva, però que si han de marxar, sàpiguen que casa nostra és casa seva.

L'1 de juny celebrarem aquesta cursa antiracista organitzada pel sindicat popular de manters. I no és una cursa qualsevol, perquè els manters no corren per competir, corren per existir, corren perquè darrere seu hi ha moltíssimes persones com vosaltres que intenten atiar l'odi, corren precisament per deixar enrere aquest odi. I nosaltres, davant de tota aquesta colla de *pijos* de dretes, estiguin al partit que estiguin, que els hi agrada anar darrere dels que són més vulnerables, estem, obvíssimament, al costat correcte de la història, que és al costat dels manters.

Però com és una cursa per a tothom, volem convidar el Grup Parlamentari de VOX, perquè no cal experiència prèvia, només ganes de córrer. I tenint en compte que des de la primera multa al Tribunal de Comptes i la segona multa de 800.000 euros, ja porten quasi 1 milionet d'euros, sembla que necessitaran fer bastant fons per poder córrer davant de la justícia (*aplaudiments*.) Així que, si us plau, que vinguin. I li poden dir a Santiago Abascal, que és l'expert en «xiringuitos» i en acumular càrrecs, que vingui també i així pot seguir corrent, que és lo que va fent des de ben jovenet. De fet, us vindria bé al conjunt del partit aprendre que hi ha una cooperació i una solidaritat que sí que és legal, no com la cooperació i solidaritat de la Internacional Reaccionària amb els bancs d'Hongria vinculats a Orbán i que també s'estan investigant. Sembla que per córrer tindran temps, bastant, d'entrenar. I no patiu, que no cal passar per la perruqueria abans i, per tant, no us passaran dietes als vostres diputats com Ignacio Garriga (*remor de veus i aplaudiments*.)

Com que no voldríem pas que les altres extremes dretes se sentissin discriminades, també estenem aquesta invitació a Aliança, que poden fer el que ja fan al Parlament, que és enviar els seus assessors, o com van fer ahir en el faristol –lamentable–, en el que eren incapaços –perquè sempre ho seran– de condemnar un genocidi, com sí que ho ha fet el grup Kneecap, als qui esperem veure a Barcelona, perquè aquí Barcelona lo que no fa és rendir-se davant d'aquest tipus de xantatges i que defensen la llengua com defensen la solidaritat internacional.

Al PP li demanaríem que enviés a Mazón, però com segurament haurà de córrer davant de la justícia de Catarroja i no sabem amb quin VIP l'enganxarà, preferim que li enviïn la invitació al rei emèrit Juan Carlos, que sembla que lo de córrer davant de la justícia ho té bastant apamat.

I un advertiment: a tothom que pensi que els drets humans són un premi que s'ha de guanyar i no una cosa intrínseca al ser humà, també haurien de passar a saludar lluny per aquesta cursa, perquè sembla que hi ha unes quantes lliçons que s'han d'aprendre de totes bandes, per això no es perden els drets humans, tampoc, quan s'ha delinquit. I, si no, que l'hi diguin a Millet. Així que l'1 de juny ens podrem veure a les 10 a la plaça de Sants. Esperem que estiguin tots vostès, esperem que així aprenguin alguna cosa de lo que vol dir la dignitat de moltíssims catalans, que són els que estan organitzant aquesta cursa.

I acabo. I voldria acabar amb això, i ho dic molt honestament. Em voldria dirigir a Gerard i Iolanda, perquè he escoltat el cas i m'ha sabut greu. Dir-los que aquí lo que defensen tant VOX com PP i Aliança, per exemple, fa uns mesos, són impostos com l'impost de solidaritat de les grans fortunes que afecta 322 catalans, un 0,004 per cent

d'aquesta societat. No venen a defensar l'habitatge, ni el públic ni el privat. I que si necessiten ajuda poden acudir a VOX, però l'estructura de país que jo sí que conec que dona un cop de mà, és el Sindicat de Llogateres, són els sindicats d'habitatge i segur que el rebran amb els braços oberts.

Moltes gràcies.

El president

Finalment, per fixar la seva posició i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Alberto Bondesio Martínez.

Alberto Bondesio Martínez

Gràcies, president. Conselleres, conseller, diputades i diputats, el menyspreu als drets humans ha estat una constant en tota la història, i avui també ho és. I aquesta moció que avui ens presenta VOX és un altre exemple d'aquest menyspreu als drets humans. L'article 22 de la Declaració dels drets humans de Nacions Unides declara que tota persona, com a membre de la societat, té el dret a la seguretat social i a obtenir, mitjançant l'esforç nacional i la cooperació internacional –ho repeteixo: la cooperació internacional–, els recursos per exercir els seus drets econòmics, socials i culturals, indispensables per a la seva dignitat i el lliure desenvolupament de la seva personalitat. Senyors de VOX, vostès potser diran que aquesta declaració té més de setanta anys i que el seu partit només en té deu. Doncs saben què, senyors de VOX? Aquests drets humans són el mur de contenció contra el seu moviment polític i el seu discurs de l'odi. I aquests drets humans són la declaració i la resposta a la destrucció, l'odi i la mort que el feixisme ens va portar a aquest món fa noranta anys (*aplaudiments*.) Per contra, la política de cooperació al desenvolupament es tracta d'una política de consens a Catalunya i amb una trajectòria de més de vint-i-cinc anys. I ja els aviso que en tindran molts anys més, perquè avui els hi votarem, la majoria d'aquesta cambra, en contra d'aquesta moció.

El papa Francesc, l'any 2018, va fer una crida a aquelles persones amb responsabilitats institucionals. Ens demanava que col·loquéssim els drets humans al centre de totes les polítiques, incloses les de cooperació al desenvolupament. Vostès parlen sovint de l'Europa cristiana. De quina Europa cristiana parlen? La del papa Francesc, o la de la Inquisició i la de Torquemada? De quina Europa parlen? (*Aplaudiments*.)

Per això aquesta moció és indigna i moralment vomitiva. Criminalitzen els més dèbils, ridiculitzen el dret internacional, són vostès cruels amb els que més pateixen, frivolitzen i fan misèria dels que viuen en pitjors situacions, ara amb la cooperació al desenvolupament. Saben què no és cooperació al desenvolupament? Rebre fons d'Iran per pagar les campanyes electorals, com el vostre partit (*aplaudiments*) ha declarat, o que Netanyahu financés el grup terrorista Hamàs per crear divisions a l'Autoritat Palestina. Això no és cooperació al desenvolupament. No haurien de tenir... Se'ls hi hauria de caure la cara de vergonya. Perquè, saben què fan quan intenten ridiculitzar la cooperació al desenvolupament de Catalunya? Els en dono tres exemples: ridiculitzen que l'Asual pugui estudiar a Catalunya, un dret que el règim talibà del seu país natal, l'Afganistan, li nega; ridiculitzen donar suport a cercar 1.500 persones desaparegudes a Colòmbia, on la cooperació catalana ha estat molt a prop en els processos de negociació i d'implementació dels acords de pau; ridiculitzen programes al Senegal per evitar la mutilació genital femenina.

I mirin, no ridiculitzen, són cruels. Són cruels perquè criminalitzen que arribi l'ajuda humanitària, avui bloquejada pel Govern d'Israel, per salvar catorze mil infants de morir. I són cruels perquè criminalitzen que l'Open Arms salva vides, vides ofegades, nens ofegats. Vostès recorden l'Aylan? Recorden aquella foto d'aquell nen de tres anys mort, ofegat, tirat en una platja de Turquia? Doncs més de 1.500 Aylans han mort en els últims nou anys fugint dels seus països. Per això serveix la cooperació al desenvolupament, perquè milers d'Aylans no hagin de fugir dels seus països. No se'ls hi remou la consciència? Aquests són els seus enemics. No tenen cor?

Mirin, saben per què serveix la cooperació al desenvolupament? Per intentar humanitzar una mica més aquest món en el que vivim, i també per responsabilitat i per justícia social i històrica.

Saben d'on surt el compromís del 0,7 per cent a l'ajuda oficial de desenvolupament, que vostès diuen que és ideologitzant i que adoctrina? Doncs de la necessitat d'una justícia global, del compromís de Nacions Unides per reduir la bretxa entre els països més rics i els menys desenvolupats. I des de l'any 1972 molts països han executat aquest compromís. A Catalunya, l'any 2024 es va aprovar un pla amb el 0,24 per cent, que probablement amb l'execució final de l'exercici arribarà al 0,28. Però ja els aviso: tant el Govern de Catalunya com aquest Parlament tenen el compromís d'arribar al 0,7 per cent d'ajuda oficial al desenvolupament per a l'any 2030. Sí, passarem del 0,24 de l'any 2024 al 0,7 dels ingressos corrents no condicionats l'any 2030. I ho farem per donar compliment al que ha decidit aquesta cambra. Ho farem per donar compliment als acords d'investidura.

Vostès ens ofereixen una plantació d'odi contra els més febles; nosaltres oferim un compromís amb un món més just –acabo, president. I saben com ho farem? Amb el ferm convenciment, com deia la poetessa Gioconda Belli, de que la solidaritat és la tendresa dels pobles.

Moltes gràcies.

El president

Sí, la diputada García Fuster demana la paraula. Per què em demana la paraula, diputada?

María Elisa García Fuster

Por el artículo 83, por alusiones, y por el artículo 233 y 239, decoro e insultos. Ruego que la diputada...

El president

No, escolti, escolti...

María Elisa García Fuster

Ruego que la diputada de la CUP... (*Remor de veus.*)

El president

Em pot situar les al·lusions, si us plau?

María Elisa García Fuster

Sí, la diputada de la CUP ha acusado al diputado y presidente de este grupo parlamentario, Ignacio Garriga, de estar acusado. Quiero que retire esta acusación, más que nada porque la fiscalía...

El president

Té la paraula.

María Elisa García Fuster

...ha cerrado el caso (*remor de veus*) y, obviamente, es mentira, como tantas otras cosas que se han dicho; pero esto no lo vamos a tolerar. Ni esto ni la financiación ilegal de la que han hablado el resto..., también la CUP y Esquerra Republicana. Es total y absolutamente falso.

Gracias.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Bé; moltes gràcies, president. La veritat és que faltaria temps, faltaria temps per contestar totes les completes barbaritats que s'han arribat a dir en aquesta sala. Mirin... (*Remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau.

Alberto Tarradas Paneque

El debat d'arrel era triar entre justícia global i justícia social. Crec que ha quedat molt clara quina és la posició d'aquesta cambra i la veritat és que em fa molta pena. A més, entre la legalitat i la delinqüència, vostès trien reiteradament la delinqüència i ho hem vist quan feien aquest agraïment tan efusiu al top manta. Miri, poden anar tots vostès a la cursa del top manta, defensar-lo, i..., sí, sí, i espero que s'ho passin tots molt bé. Saben qui no serà en aquella cursa? Els comerciants. Perquè els comerciants són els primers afectats per aquesta venda il·legal. Tampoc hi seran els veïns, perquè els veïns pateixen la violència, en molts casos, d'aquest top manta. I, si no, parlin amb els veïns de Santa Margarita, de Roses i de tants altres llocs. (*Alguns aplaudiments.*)

El mateix amb la qüestió del Sindicat d'Habitatge. Ja hem vist com actua també Esquerra Republicana. Hi han persones que demanen un habitatge digne. De qui es posa al costat Esquerra Republicana a Salt, i el Sindicat d'Habitatge? Al costat d'un imam delinqüent que ha cremat els carrers de Salt durant tres dies. Aquesta és la seva idea de solidaritat. O sigui, que no ens vinguin aquí a donar-nos lliçons d'absolutament res. I si tan orgullosos estan d'aquest model de cooperació –que no és per ideologia, és que ho he demostrat amb dades–, defensin amb proves, diguin quantes persones han ajudat. Perquè diuen que jo ridiculitzo els exemples dels projectes que es financen, però és que aquests projectes que es financen són així de ridículs. I si ho traguéssim al carrer i preguntéssim als catalans on volen que es destinin aquests diners, estic segur que a cooperació al desenvolupament hi van zero, zero euros. No hi va ni un euro.

Agraeixo a Aliança Catalana que comparteixi, en aquest cas, amb VOX la visió (*Veus de fons.*), però sí que, per altra banda, he de dir, senyora Orriols, que em sap greu, perquè ha fet una bona intervenció, però quan arriba l'hora de la veritat, em sap greu que per una excusa...

El president

Ha d'acabar, senyor diputat.

Alberto Tarradas Paneque

Acabo ara mateix, president. Em sap greu que per una excusa lingüística, com han sigut les esmenes que han presentat, decideixin posar-se al costat de la CUP i d'Esquerra i no d'aquells que defensem la seguretat a Catalunya, que defensem que els diners vagin primer als catalans.

El president

Ha d'acabar, senyor diputat.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies.

El president

La diputada Laure Vega demana la paraula. Per què em demana la paraula, diputada?

Laura Fernández Vega

Per respondre a la petició de rectificació que s'ha fet. Dir que no hauria de rectificar, perquè el que he dit exactament és que el diputat Ignacio Garriga no hauria de

passar per la perruqueria i, per tant, no hauria de passar dietes, que és un fet. No l'he acusat de res. I, en canvi, el Tribunal de Garantia sí que els ha condemnat a pagar 800.000 euros. Per tant, em sap molt greu perquè sé que els hi encanta dur-me a comissions d'odi, però no serà el cas aquesta vegada.

El president

En queda constància en el diari de sessions.

Acabat el debat, procedirem a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts 18, 19, 20, 21, 22 i 23 de l'ordre del dia.

La diputada Mònica Sales demana la paraula?

Mònica Sales de la Cruz

Sí, president. És per demanar votació separada d'un punt. A la moció corresponent al punt 21 de l'ordre del dia sobre la política energètica, demanaríem votació separada del punt 1.

Gràcies.

El president

Molt bé, en prenem nota. Hi ha cap altra petició de votació separada? *(Pausa.)* Sí? *(Pausa.)* El Grup parlamentari del Partit Popular i posteriorment el Grup Parlamentari Comuns.

Juan Fernández Benítez

Sobre la moció número 20, amb relació a les millores de la seguretat del dret a la salut en l'àmbit del treball, volíem demanar votació separada del punt 3.

El president

Molt bé. I el Grup Comuns, senyor Cid?

David Cid Colomer

Sí; gràcies, president. A la moció número 22, sobre la interpellació al Govern sobre polítiques de mobilitat a la vegueria de Lleida, volíem demanar votació separada del punt 5.a.3.r.

El president

Molt bé, en prenem nota.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Iniciem ara les votacions a les mocions debatudes aquest matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'educació concertada (continuació)

302-00094/15

Començarem votant la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'educació concertada.

Iniciem votant els punts 0, 1 i 5.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 107 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció.

Continuem votant els punts 2 i 3 conjuntament.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 101 vots en contra, 30 vots a favor i 2 absències.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 103 vots en contra, 30 vots a favor i cap abstenció.
Votem el punt número 6.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 74 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.
Votem el punt número 7.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat rebutjat per 103 vots en contra, 10 vots a favor i 20 abstencions.
Votem el punt 7 bis.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat rebutjat per 102 vots en contra, 10 vots a favor i 20 abstencions.
Votem ara el punt número 8.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 24 vots en contra i 2 abstencions.
I, finalment, votarem el punt número 9.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 59 vots en contra i 2 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la qualitat del primer cycle d'educació infantil (continuació)

302-00095/15

Passem ara a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la qualitat del primer cycle d'educació infantil.
Comencem votant el punt número 1.
S'inicia la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat.
Votem el punt número 2.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 77 vots a favor, cap vot en contra i 56 abstencions.
Votem el punt número 3.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat rebutjat per 97 vots en contra, 20 vots a favor i 16 abstencions.
Votem el punt número 4.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 79 vots a favor, cap vot en contra i 54 abstencions.
Votem el punt número 5.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat rebutjat per 76 vots en contra, 57 vots a favor i cap abstenció.
Votem el punt número 6.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 81 vots a favor, cap vot en contra i 52 abstencions.
Votarem de manera conjunta els punts 7, 8 i 14.
Comença la votació.
Aquests punts han estat aprovats per 123 vots a favor, cap vot en contra i 10 abstencions.
Votem el punt número 9.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 81 vots a favor, 10 vots en contra i 42 abstencions.
Votem de manera conjunta els punts 9 bis i 10.
Comença la votació.
Aquests punts han estat aprovats per 90 vots a favor, 1 vot en contra i 42 abstencions.
Votem el punt número 11.
Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 46 vots a favor, 42 vots en contra i 45 abstencions.
Votem el punt número 12.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat rebutjat per 66 vots en contra, 65 vots a favor i 2 abstencions.
I, finalment, votarem el punt número 13.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, 24 vots en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació laboral i les millores en la seguretat en relació amb el dret a la salut en l'àmbit del treball (continuació)

302-00096/15

Procedim ara a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació laboral i les millores en la seguretat en relació amb el dret a la salut en l'àmbit del treball. Comencem votant el punt número 1.

S'inicia la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 24 vots en contra i 2 abstencions.
Votem els punts 2 i 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat... Aquests punts –perdonin– han estat aprovats per 72 vots a favor, 59 vots en contra i 2 abstencions.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 86 vots a favor, 12 vots en contra i 35 abstencions.
Votem de manera conjunta els punts 24 i 25.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 72 vots a favor, 26 vots en contra i 35 abstencions.

Votem el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 61 vots en contra i cap abstenció.
Votem de manera conjunta els punts 5, 7.c, 10, 11, 18.c i 21.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 103 vots en contra, 30 vots a favor i cap abstenció.

Votem els punts 6 i 26.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 106 vots a favor, 26 vots en contra i 1 abstenció.
Votem de manera conjunta els punts 7.a, 7.b i 20.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 66 vots en contra, 30 vots a favor i 37 abstencions.

Votem ara el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, 24 vots en contra i cap abstenció.
Votem el punt número 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 101 vots en contra, 10 vots a favor i 22 abstencions.
Votem el punt número 13.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 123 vots a favor, 10 vots en contra i cap abstenció.
Votem el punt número 14.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 24 vots en contra i 2 abstencions.
Votem el punt número 15.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 121 vots a favor, 10 vots en contra i 2 abstencions.
Votem el punt número 16.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 86 vots a favor, 10 vots en contra i 37 abstencions.
Votem el punt número 17.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 81 vots a favor, 52 vots en contra i cap abstenció.
Votem el punt 18.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 103 vots en contra, 30 vots a favor i cap abstenció.
Votem el punt 18.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 103 vots en contra, 10 vots a favor i 20 abstencions.
Votem el punt número 22.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 101 vots en contra, 30 vots a favor i 2 abstencions.
Votem el punt número 23.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 67 vots a favor, 24 vots en contra i 42 abstencions.
I finalment votarem el punt número 27.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 117 vots a favor, 16 vots en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política energètica (continuació)

302-00097/15

A continuació votarem la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política energètica.

Iniciem la votació amb el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 71 vots en contra, 61 vots a favor, cap abstenció.

Hi ha hagut un diputat o diputada que no ha votat.

Votem de manera conjunta els punts 4.a i 4.b.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 72 vots en contra, 26 vots a favor i 35 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 61 vots a favor i cap abstenció.
Votem el punt..., número 3? L'hem votat o...? No. Doncs votem el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 16 vots a favor i 45 abstencions.
De manera conjunta, votarem els punts 4.c, 4.d, 6.a, 6.b, 6.d, 8 i 10.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 71 vots en contra, 62 vots a favor i cap abstenció.

També de manera conjunta votarem els punts 4.e, 5.a, 5.b, 7.a, 7.b i 7.c.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 72 vots en contra, 51 vots a favor i 10 abstencions.

Votem el punt 5.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 82 vots en contra, 49 vots a favor i 2 abstencions.

Votem el punt 5.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 14 vots a favor i 47 abstencions.

Votem el punt 6.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 107 vots en contra, 24 vots a favor i 2 abstencions.

Finalment, votarem el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 82 vots en contra, 51 vots a favor i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de mobilitat a la vegueria de Lleida (continuació)

302-00099/15

Votem tot seguit la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de mobilitat a la vegueria de Lleida.

Iniciarem la votació votant conjuntament els punts 1, 3.b, 3.g, 5.a i 6.e.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 123 vots a favor, cap vot en contra i 10 abstencions.

Votem ara, de manera conjunta també, els punts 2, 3.c, 3.e, 4.b, 4.d i 4.e.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 91 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

Votem els punts 3.a i 3.d.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 81 vots a favor, cap vot en contra i 52 abstencions.

Votem de manera conjunta els punts 3.f, 4.a i 5.a segon.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem el punt 4.c.

Aquest punt ha estat aprovat per 77 vots a favor, 14 vots en contra i 42 abstencions.

Votem ara el punt 5.a tercer.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, cap vot en contra i 10 abstencions.

Votem de manera conjunta els punts 5.a primer i 5.a cinquè.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 129 vots a favor, cap vot en contra i 4 abstencions.

Votem el punt 5.a quart

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 77 vots a favor, cap vot en contra i 56 abstencions.

Votem de manera conjunta els punts 5.a setè i 5.a vuitè.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 118 vots a favor, cap vot en contra i 14 abstencions.

Votem el punt 5.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 64 vots a favor, 13 vots en contra i 56 abstencions.
I finalment votarem el punt 5.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, cap vot en contra i 24 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model de cooperació al desenvolupament (continuació)

302-00098/15

Finalment, votarem la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model de cooperació al desenvolupament.

El senyor Joan Garriga demana la paraula.

Joan Garriga Doménech

Per demanar lectura del punt número 2.

Gràcies.

El president

Molt bé. És el secretari... Ara li correspon al secretari segon, el senyor Juli Fernández.

El secretari segon

«Que la llamada justicia global promovida por el Govern ha supuesto una renuncia a la justicia social en Cataluña, priorizando causas ideológicas en el extranjero mientras se abandonan las necesidades básicas de los catalanes, tales como el acceso a una vivienda digna.»

El president

Entenc que no demanen votació separada. O sí que demanen votació separada? No. No. Simplement la lectura. Molt bé.

Doncs començarem votant els punts 1, 2, 5 i 7.

S'inicia la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 107 vots en contra, 24 vots a favor i 2 abstencions.

I votarem a continuació i finalment els punts 3, 4 i 6.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 106 vots en contra, 10 vots a favor i 17 abstencions.

Se suspèn la sessió –atenció–, que reprendrem a tres quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i dos minuts i es reprèn a tres quarts de quatre. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació i el conseller d'Esports.

El president

Bona tarda. Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ús del vel islàmic als espais públics

302-00100/15

El vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ús del vel islàmic als espais públics. És presentada pel Grup Mixt i, per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

El vel islàmic no és un element merament religió ni una peça de roba ni una mostra cultural. És la bandera del fonamentalisme i de la misogínia. És la prova que certifica que la dona és impura, pecaminosa, provocadora, indigna, i no deixa de ser el baròmetre que indica el grau d'honor del seu pare, marit, germà o fill. Com més tapada va ella, més bon musulmà és considerat ell. Perquè sí, aquesta ideologia política retrògrada i totalitària que s'estén perillosament per Europa, a recer del dret religiós i amb la connivència de formacions polítiques ambigües i covardes, considera la dona com a font de pecat, com un simple objecte sexual que cal tapar i preservar de la mirada dels homes per evitar que aquests se sentin temptats o seduïts.

A través del cercle familiar i de les comunitats religioses establertes i legalitzades a casa nostra, les nenes són instruïdes en una visió arcaica i masclista que les assenyala, estigmatitza i condemna. Moltes d'elles són obligades, ja des de petites, a tapar-se els cabells i a no mostrar ni els canells ni els turmells, en un missatge pederàstic del tot inadmissible al nostre país i a ple segle XXI. Si Occident vol preservar el grau de civilització assolit, si vol blindar els drets i llibertats dels que gaudim i fer prevaldre les lleis civils i la democràcia, ha de posar fre a l'expansió d'una ideologia que predica, defensa i vol imposar lleis religioses de fa 1.400 anys.

La vulneració flagrant de la llei d'estrangeria, la irresponsabilitat política i la subvenció permanent de la immigració han permès i finançat l'avenç demogràfic de qui pregona la xaria i pretén implantar-la a la nostra societat. Molts països europeus han iniciat debats i començat a legislar, conscients del risc i de l'amenaça que suposa la islamització del continent. El vel islàmic és el preludi de la barbàrie, l'avís que tot allò que hem construït amb segles de lluites, sacrificis i progrés pot ser fet miques en qüestió de dècades. L'islam és incompatible amb Catalunya i, per extensió, amb Occident.

Ja n'hi ha prou de fer concessions i atorgar privilegis i tractes de favor a una ideologia politicoreligiosa que no respecta la nostra visió del món ni la nostra forma de vida. El vel islàmic, en totes les seves formes, atempta contra els drets de les nenes i de les dones i fa apologia d'una ideologia totalitària i invasiva. De la mateixa manera que Alemanya ha prohibit i penalitzat l'exhibició de simbologia nazi, a Catalunya no s'haurien de poder lluir amb impunitat símbols de qui arreu del món assassina, per inferiors i blasfems, jueus, cristians, dones, homosexuals, dissidents i humoristes.

És necessari que prenguem mesures i ens dotem d'eines i recursos per blindar Catalunya i Europa d'això que ve i que amenaça de destruir-la. El perill és real i latent. Cal protegir les futures generacions d'aquesta xacra. I el cinisme polític no hi ajuda. Ho dic per aquelles formacions que, embolcallades de lila, ens diuen que regalar nines o jerseis roses a les nenes per reis és masclisme i que, en canvi, neguen el masclisme inherent i implícit en el vel islàmic.

Però també ho dic per aquelles formacions que fins ara acusaven de racista i d'extrema dreta a tothom que s'oposava al vel i que, en un gir inesperat de guió i després d'unes quantes enquestes electorals desfavorables, han decidit virar cap a les posicions d'Aliança. No perquè siguin conscients del perill i vulguin combatre'l, sinó perquè són conscients que els hi va la cadira. N'han tingut d'anys per posicionar-se contra aquest element misogin i discriminatori i mai no n'havien dit res. Què passa? Que dormien a la palla?

Vostès van contribuir a assenyalar-nos i a estigmatitzar-nos, a Ripoll i aquí, pel nostre discurs. I ara el plagien sense recança i sense vergonya? Es pensen que els catalans són ximplets? Que tenint a mà l'original compraran la còpia? Ara que s'han convertit en la marca blanca d'Aliança Catalana, què faran el senyor Colomines i la resta de cupaires que tenen infiltrats dins? Plegar? O la pagueta ho aguanta tot? Benvinguts a l'extrema dreta.

El president

Hi ha un grup parlamentari que hi ha presentat esmenes. És el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. I per defensar-les, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bien; gracias, presidente. El velo islámico es una cárcel de tela en la que una ideología politicorreligiosa como es el islam encierra a las mujeres. (*Alguns aplaudiments.*) El velo islámico no es simplemente una prenda de vestir. Es un símbolo que representa la sumisión de la mujer al hombre y que choca frontalmente con la libertad, la igualdad, la dignidad de la mujer y la defensa de nuestra identidad cultural.

El velo islámico es dominación sobre la mujer. Muchas mujeres han tenido que huir de sus casas, han tenido que ser repudiadas por sus familias, rechazadas por su comunidad, encarceladas, vejadas o castigadas por no querer llevar el velo islámico. Y vemos cómo proliferan en Cataluña de forma alarmante en los colegios las niñas de apenas diez o doce años que acuden a clase con el hiyab. ¿De verdad alguien se cree que una niña de esa edad elige libremente cubrirse el cabello por convicción religiosa? ¿Alguien de verdad en este Parlamento se lo cree? (*Alguns aplaudiments.*)

El velo islámico es imposición, no elección. Por eso resulta tan odiosa y desafortunada la comparación que hizo el otro día el *conseller* Espadaler del hiyab con el crucifijo. No se puede comparar una prenda misógina que se impone solo a las mujeres bajo amenaza o castigo con el crucifijo que hombres y mujeres pueden decidir llevar o no libremente.

Y el velo islámico también nos pone en alerta sobre otra realidad palmaria, que es la pérdida de identidad de nuestra tierra. Las ciudades y barrios de Cataluña son hoy irreconocibles por culpa de las políticas suicidas de Esquerra, de Junts y del PSC. En Tarragona, hace diez días se ha celebrado el primer festival Marruecos, promovido por el PSC, por el alcalde señor Viñuales. Un acto de blanqueamiento de la política expansionista de Marruecos, con un gran retrato de Mohammed VI, con una multitud celebrando la Marcha Verde –es decir, la invasión ilegal del Sáhara Occidental– o haciendo proclamas a favor de la anexión a Marruecos de Ceuta y Melilla.

Eso no es integrar. Sus políticas no integran a nadie. Han creado enormes contracomunidades que, tarde o temprano, se volverán contra nosotros. Y en apenas unas décadas han transformado la Barcelona olímpica en la Cataluña del velo. ¿Esa es la Cataluña que quiere, señor Espadaler? ¿Una Cataluña donde la mujer sea invisible, sumisa y controlada por normas islámicas, donde las mujeres no puedan pasear solas, como ocurre, por ejemplo, en el Raval? La verdad es que parece mentira, y se lo digo desde el respeto, que usted provenga del mismo partido, del mismo espectro ideológico que Duran i Lleida, que a lo largo de su vida ha tenido más coraje y más agallas que usted a la hora de defender nuestra identidad cultural.

Y lo demostró en 2007, en un programa de televisión, enfrentándose a una musulmana que le reclamaba el uso del velo islámico. Fíjese, le dijo cosas como estas: que no todas las culturas son iguales ni tienen el mismo valor, porque la nuestra respeta la igualdad entre hombres y mujeres, o que la nuestra, nuestra cultura, no puede ser sustituida por la suya. (*Alguns aplaudiments.*) Hoy, hoy el señor Duran i Lleida sería otro peligroso fascista islamófobo. Pero en realidad estas afirmaciones son las que esperaríamos de un consejero de Justicia como usted. Usted, en cambio,

ha abandonado sus principios en un cajón y pronto Units per Avançar lleva camino de convertirse en «Units per Islamitzar». (*Alguns aplaudiments.*)

Señora Orriols, le hemos le hemos hecho varias enmiendas. Le agradecemos que nos hayan aceptado muchas de ellas, sobre todo casi todas ellas referentes a una cuestión: hay una enorme diferencia entre estado laico y estado aconfesional, que ustedes confunden. España es un estado aconfesional, no laico, que reconoce la importancia de la religión cristiana por su arraigo en nuestro pueblo. Con la excusa de combatir el islamismo no se pueden criminalizar otras expresiones religiosas cristianas propias de nuestra tradición. (*Alguns aplaudiments.*)

Por cierto, que votaremos en contra del punto sexto, en el que habla usted de España como un estado artificial, porque España es la nación más antigua de Europa. (*Alguns aplaudiments.*) Debería saberlo.

Acabo –acabo. En VOX tenemos claro que no vamos a tolerar la expansión del islamismo, que muchas veces se esconde bajo la apariencia de una costumbre religiosa, y nos oponemos rotundamente al uso del velo en España por respeto a la dignidad de las mujeres frente a una cultura que las denigra y ante la que, por cierto, las feministas progres siempre se callan. Y por sentido de responsabilidad con nuestra nación y también con nuestros antepasados, por ejemplo, con Jaume I, con Ramon Llull, con Pere Nolasca, con Raimon de Penyafort y tantos otros a los que les costó siete siglos expulsar al islam de nuestra tierra para proteger la identidad cultural y espiritual no solo de Cataluña, sino de España y de Europa.

Muchas gracias.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal de fixar la seva posició. I, en primer terme, per fer-ho, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor David Saldoni i de Tena.

David Saldoni i de Tena

Benvolgut president... Conseller, il·lustres diputats i diputades... Miri, senyora Orriols, en democràcia es poden defensar idees impopulars, radicals, crítiques al sistema, a les institucions, a les religions i a tantes d'altres coses emparades per la llibertat d'expressió. I vostè, en aquest Parlament, en té una bona mostra perquè pot defensar les seves idees democràticament. Però també hi han límits. I els límits són la dignitat, els drets dels altres, no es pot incitar a promoure la violència o l'enderrocament de drets fonamentals.

Però sobretot, vostè per mi, creua una línia molt més greu: el foment de l'odi. Perquè vostè posa el focus en un col·lectiu concret i això posa en risc la cohesió d'un país. Senyora Orriols, vostè parla molt bé, fa servir un català molt correcte, posa un to de transcendència en tot el que diu, però vostè odia. Les seves intervencions i els seus posicionaments es basen en l'odi cap a altres cultures, altres persones. I així, senyora Orriols, no es pot construir res.

Catalunya no s'ha construït així. Cap projecte col·lectiu exitós s'ha pogut construir des de l'odi o l'exclusió. (*Aplaudiments.*) Vostè ha repetit una i altra vegada que ha vingut a aquest Parlament a esvalotar el sistema. Però vostè també ha de saber que esvalotant les coses no se solucionen, generant exclusió, divisió i odi no es millora una societat.

Per això, una vegada i una altra, li direm que nosaltres no col·laborarem, en cap cas, en el seu esvalotament, sinó que nosaltres serem els de les solucions, perquè Catalunya segueixi sent un sol poble, per garantir els drets humans, les oportunitats, l'ascensor social i que la gent que arriba i els que som aquí puguem viure en un país de qualitat, d'oportunitats i just.

I per fer això, des de Junts per Catalunya afrontem els debats amb responsabilitat, amb ganes de sumar, de respectar els drets i les llibertats de les persones i amb

voluntat de defensar el nostre país, la nostra llengua, els nostres costums i tradicions. Allà on vostè aporta problemes i odi, nosaltres hi aportarem solucions i progrés.

Junts per Catalunya volem un país que integri les persones, les que venen i les que hi hem nascut. Volem que a l'escola i a la plaça, a l'espai públic, als equipaments públics es parli català, es visquin les nostres tradicions i la nostra cultura, però es respectin les altres cultures, les vulguem conèixer i compartir des de la catalanitat, perquè això representa viure i treballar a Catalunya.

I vostè això no ho tolera. Vostè vol expulsar. Vostè aparta una gran part de la gent que viu a Catalunya. Nosaltres som els que volem més Lamine Yamals, més creadors de contingut com Ayoub Borbata, més escriptors com Laila Karrouch o un referent d'aquesta comunitat al nostre país com Míriam Hatibi. Perquè volem que la gent, independentment de la seva religió, facin de Catalunya el seu país.

Nosaltres volem i treballarem perquè els musulmans, els jueus, els ateus, els cristians, tothom pugui sentir-se català. I ens agradaria que a més fossin independentistes, perquè creguessin que Catalunya és una oportunitat. I, en canvi, vostè, amb el seu discurs, diu als musulmans que els catalans no els estimem. Això, senyora Oriols, exclou i els fa sentir exclosos a Catalunya. Això genera catalanofòbia. Això porta a un sentiment de rebuig, d'odi i porta a la confrontació social. I nosaltres això ho combatrem. *(Alguns aplaudiments.)*

El nostre model és la defensa dels drets dels infants que hem consensuat entre tots, la defensa de la igualtat de gènere i l'emancipació de la dona. I per això no volem que les nenes hagin de portar el vel a les escoles. No volem que pateixin imposicions. I com que no poden decidir lliurement, considerem que el millor és prohibir-lo; però per fomentar drets, no per excloure ningú, com també es fa a Kosovo, on hi ha una majoria de població musulmana, o també a Bèlgica, França, Canadà o Andorra.

I també defensem la prohibició del burca i el nicab, perquè són el sùmmum de l'anul·lació contra la identitat d'una dona, per seguretat i no discriminació. No podem tenir dones amagant el rostre al carrer, no deixen identificar una persona. Però tampoc no està permès ni a Egipte ni a Turquia.

Hem de tancar un debat que ja el 2010 es va obrir a Lleida i a Barcelona. I a les piscines, nosaltres no ens posarem en si es porta el cap tapat, els braços o les cames, perquè de motius n'hi ha molts. Però tenim una cosa clara: a la piscina hi hem d'anar amb roba de bany, amb roba tècnica de bany, no amb vestimenta que puguis utilitzar pel carrer.

La convivència l'hem de tenir clara, i a l'espai públic hem de fomentar el respecte als principis amb els quals ens regim en la nostra societat, els drets i els deures que hem convingut entre tots, que no són altres que la seguretat, la igualtat entre homes i dones, els drets de la infància i la dignitat humana.

Moltes gràcies.

El president

Tot seguit, per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

President, conseller, diputades, diputats, em vaig quedar amb ganes, a la darrera moció, que em contestés si encara s'afirmava com una persona fanàtica, si encara considerava que la sang i la descendència i els costums eren l'única manera d'adquirir la condició de català, si encara considerava horrorosos els cognoms castellans. Jo crec que això ja no, perquè ara malda pels seus vots, oi? Si fos vostè, ara diria: «Per la cadireta, potser –per la cadireta.»

Miri, jo crec que el seu discurs –i per això demano que contesti això– és fals, perquè és senzillament xenofòbia. Vots, vots i més vots. D'això va aquesta moció: de moure odi a canvi de vots.

Miri, hi ha integrisme islàmic? Sí, i tant si n'hi ha! Ja sé que li sap greu que ho diguem nosaltres. I s'ha de combatre? Sí. Com li agradaria que no ho diguéssim! Com es passa el dia dient que no ho diem! Clar que sí, s'ha de combatre. Estat de dret per a tothom –per a tothom. Per a tothom que anul·la la persona i que no vol admetre la diferència, per a tothom que es sotmet.

Hi ha integrisme a altres religions? També a la nostra terra? Sí. O és que les cures de l'homosexualitat és un invent només d'una religió? O no passa en d'altres també, com a l'Església catòlica, per exemple, i altres esglésies cristianes que també hi han aquestes pràctiques? Que fins i tot –fins i tot– el papa Francesc va acusar tota aquesta gent que practica aquests mètodes d'*infiltrados*, que és el que efectivament són.

Aquesta opressió s'expressa en ocasions a través del vel? Sí. Sí, sí. Per cert, no és un parrac, és el vel. O és un parrac també el que porten les religioses? O és un parrac també el que porten les persones jueves? Si vostè digués això, m'indignaria tant com quan diu «parrac» amb referència al vel, perquè és una falta de respecte.

I hi ha altres dones que el porten perquè els dona la gana, perquè estem a la Unió Europea, sí, i hi han coses que la constitueixen –aquests valors occidentals dels quals vostè parla–, que és la llibertat religiosa, que és nuclear en la construcció de la Unió Europea.

I les dones que pateixen submissió o se'ls vulneren els seus drets han de tenir suport, han de tenir dret a l'educació, han de tenir dret a l'educació sexoafectiva a l'escola, han de tenir alternatives, han de tenir oportunitats, han de tenir espais de socialització, han de tenir esperança i han de tenir futur. Naturalment, quan són víctimes de delictes, a més a més ha d'actuar l'estat de dret amb contundència.

Però a vostè, totes aquestes dones –l'hi diré molt clar– li importen un «bledo». Perquè si no fos així, vostè no hauria cancel·lat tots els serveis d'atenció a la dona en el seu municipi. Si no fos així, vostè no hauria cancel·lat qualsevol acció des del seu municipi en contra de les violències masclistes perquè no són competència seva, segons vostè. O no estaria confrontada, com ho està, amb el Consell de Dones. Li importen molt poc.

I quina és l'alternativa que vostè proposa? Expulsar-les de l'escola, recloure-les a casa? A França ho van fer. I sap com va acabar? Amb abandonament escolar massiu. Per cert, ho va fer Chirac, va acabar amb el seu partit i va aconseguir, entre d'altres coses, que l'extrema dreta pugés com ha pujat. Segurament per això vostè hi està tan d'acord.

I miri, aquests dies, ahir, va sortir la notícia de que Junts feia algunes propostes. Jo sé que està absolutament a les antípodes –no els vulgui sumar perquè està a les antípodes de vostè, afortunadament, com la majoria del país–, però des del meu punt de vista, des del nostre punt de vista, un partit d'estat aquests temes els aborda des de la centralitat; un partit d'estat els aborda des de grans acords; un partit d'estat busca majories, no ocurrencies conjunturals per tapar un debat que, malauradament, sempre vostè, Aliança Catalana, porta sobre la taula.

Un partit d'estat crec que no copia una miqueta les propostes que vostè fa. I, sobretot, crec que ni un partit d'estat, cap dels partits democràtics, ha de mostrar por, perquè la por la detecten els qui mosseguen fort, els qui mosseguen dur, la detecten i molt; detecten la por i mosseguen amb verí. I quan tenen la por controlada, quan saben que existeix, vol dir que ens tenen la mida presa. I quan ens tenen la mida presa, estem morts. Per això tots els demòcrates d'aquí la combatrem, a vostè i als seus aliats, tinguin la bandera que tinguin.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Bona tarda a tothom. En los últimos tiempos, años y décadas, hemos visto a la izquierda apropiarse recurrentemente de la defensa de los derechos de las mujeres. Nadie es más feminista que el Partido Socialista o que los Comunes o los de Podemos, todos los demás somos machistas y miembros activos del estado patriarcal, eso dicen.

En todos estos años ha dado igual la aplicación práctica de la defensa de los derechos de la mujer, siempre ganaba quien más pancartas encabezaba o quien más gritaba en las manifestaciones. Un buen ejemplo lo hemos visto hace dos horas: cuántas lecciones nos han dado ustedes, ¿verdad? Y qué pronto se les van a olvidar cuando salgan aquí a defender según qué cuestiones.

¿Pero dónde está la izquierda cuando se trata de defender la dignidad de la mujer frente a quien las tapa de cabeza a pies o frente a quien las mutila arguyendo tradiciones del medievo? En Cataluña se han producido decenas de mutilaciones a niñas, doce en el año 2024, y centenares de tentativas en la última década. ¿Dónde están las manifestaciones de la izquierda defendiendo a esas niñas? (*Alguns aplaudiments.*) Ni están ni se las espera –ni están ni se las espera.

Miren, esta foto que les muestro es de dos mujeres tapadas completamente. No es una foto hecha en remotas montañas de Afganistán ni en ningún desierto de Oriente, esto son las calles de Lleida. ¿Hasta qué punto la libertad de culto puede amparar el trato indigno hacia la mujer? La realidad es que mientras la izquierda se rasga las vestiduras en los parlamentos defendiendo los derechos de la mujer, en las calles catalanas proliferan burcas y niqabs. Y criticar y alzar la voz sobre esto no es odio ni racismo, es nuestro deber de defender la dignidad de todas las mujeres –de todas las mujeres.

Proteger a las niñas y las mujeres en general es nuestro deber. Hacer lo contrario es traicionar los principios elementales del servicio público. Y debemos también proteger a la sociedad, al común de los ciudadanos, de las amenazas de seguridad pública que puedan aparecer. Y dos mujeres tapadas completamente son un peligro para los ciudadanos.

Nosotros no estamos para confrontar ni nos vamos a oponer a que una mujer adulta se ponga hiyab si así lo desea y lo decide libremente. Es su libertad, más allá de que no nos guste lo que representa y, además, como españolas tienen el derecho y están amparadas por la Constitución española. Pero deben existir unos límites.

Una pregunta, si mañana obtuviese representación una mujer que llevase burca o niqab ¿qué harían ustedes en este Parlamento? Ya sé que es surrealista porque normalmente la mujer que lleva burca o niqab tiene prohibido ni siquiera hablar de política, bueno, ni siquiera hablar de nada. ¿Pero qué harían ustedes? ¿La ovacionarían en pie y le profesarían admiración? Y si no la ovacionan en el Parlament y le profesan admiración, ¿por qué permitir que en nuestra sociedad libre e igualitaria haya mujeres tapadas, silenciadas y maltratadas? ¿Por qué?

España es un estado aconfesional, pero eso no impide reivindicar que somos una nación con raíces cristianas, con profundas raíces cristianas. Y nuestra sociedad ha avanzado y hemos sabido sustituir tradiciones del pasado por un humanismo cristiano que respeta, defiende la igualdad, la libertad y la integración. El humanismo cristiano es la esencia de Europa.

Antes se hacía referencia a la Europa de Torquemada de hace seis siglos y a la Europa de hoy en día. Pero no me queda claro con quién están ahora ustedes, señores del Partido Socialista, dos horas después, ¿con la Europa abierta y cristiana o con la Europa de las mujeres silenciadas y tapadas completamente?

Señores y señoras de la izquierda, y también de Junts, ya que están inmersos en su indefinición, tengan valentía de afrontar estos debates. No se trata de odio –no entren en ese juego–, no se trata de cerrar la puerta a nadie, tampoco a Lamine Yamal, se trata de la dignidad de la mujer. El odio es dedicar tiempo a atacar a

la escola concertada cristiana, com ho feien esta matínia los Comunes. Dediquen menys temps a acabar com la llibertat de los pares a escóger la escola que quieren para sus hijos y dediquen el temps a lluchar por los derechos, la dignidad y la llibertat de las niñas españolas silenciadas y obligadas a vivir en España bajo el yugo de tradiciones del medievo.

Què vergüenza, de veritat, tan valientes contra la escola concertada cristiana y tan cobardes (*alguns aplaudiments*) com quien tapa y silencia a las mujeres. Repito –y ya acabo–, todo esto tiene un límite, y el límite es la dignidad de todos. Y no es ningún ataque a nadie decir que el integrismo religioso de determinados sectores del islam atenta contra los valores europeos de la llibertat y la igualdad. Y mientras haya mujeres en el mundo que, por no ponerse un velo, sean lapidadas o asesinadas, o porque no pueden estudiar o salir ni siquiera a la calle, el Partido Popular las seguirá defendiendo.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Bona tarda, conseller, diputades, diputats. En primer lloc, voldria fer un aclariment. Aquest país, aquest Parlament, el seu Grup Parlamentari Popular no ha d'obrir les portes a Lamine Yamal, perquè Lamine Yamal és tan català com vostè, com jo, com també els venedors del top manta. (*Aplaudiments.*) Perquè, abans, també un altre grup ha plantejat que és que, clar, el top manta molesta els veïns, i és que són tan veïns i veïnes com qualsevol de nosaltres. Canviem el marc. (*Alguns aplaudiments.*)

Mirin, vagi a la moció. El Grup Parlamentari d'Aliança Catalana ha presentat una moció carregada d'odi i discriminació, un cop més, contra tota una part de la societat catalana. Vostès es situen un cop més fora dels plantejaments del dret internacional, dels drets humans i fora del constitucionalisme democràtic, consolidat a molts països del món després de la Segona Guerra Mundial. I és que diuen a la seva moció que la concentració de persones musulmanes a Catalunya posa en risc la convivència i també que l'islam, de manera generalitzada, és incompatible amb els valors occidentals. Vostè, quan parla de valors occidentals, a què es refereix? Al suport explícit que vostè fa del genocidi que s'està produint a Gaza? Per vostè forma part de la defensa dels valors occidentals això, oi?, assassinar més de quinze mil nens i nenes, més de cinquanta mil persones, fam, periodistes assassinats, metges, treballadores humanitàries.

O, quan parla dels seus valors occidentals, es refereix a propiciar un cop més a Europa les polítiques de deportació massiva de conjunts de població pel que són? Campanyes com les que van fer dels tiquets per deportar il·legals fa unes setmanes s'assemblen massa a la que va fer el règim nazi per promoure trens gratuïts per a la població jueva. Vostè dona lliçons de valors a ningú? Vostè no respecta la llei, no respecta els drets humans, no respecta la jurisprudència, ni els tribunals catalans ni els tribunals estatals ni tampoc els internacionals en relació amb els drets fonamentals. Contra les extremes dretes, més drets humans. (*Alguns aplaudiments.*)

Mirin, l'organització de drets humans Gentium ha establert en un recent informe que el Comitè de Drets Humans de Nacions Unides ha sostingut consistentment que les prohibicions del vel no superen l'examen de necessitat i proporcionalitat en molts casos. Ha establert que la simple invocació de valors com la igualtat de la dona o el caràcter aconfessional de l'Estat en cap cas és suficient. Més aviat al contrari, el comitè tendeix a veure en aquestes prohibicions una violació del dret a la llibertat religiosa i, sovint, una forma de discriminació de gènere i religió. El comitè ha manifestat, davant la prohibició a les escoles, la seva preocupació sobre l'efecte d'exclusió que

podria tenir en aquestes, cridant a la necessitat de revisar l'aplicació de les mesures conforme al principi d'interès superior del menor.

Amnistia Internacional s'ha posicionat en nombroses ocasions respecte a la qüestió. La prohibició del hijab viola diversos drets de les dones –així ho diuen–: vulnera la seva llibertat d'expressió i de religió i el seu dret a la salut, afecta la llibertat de les dones musulmanes per prendre decisions sobre la seva pròpia vida. Planteja també, aquesta organització, que totes les dones han de tenir la llibertat per vestir com vulguin i per portar peces que expressin la seva identitat o les seves creences. Organitzacions de drets de dones antiracistes i feministes porten molt de temps plantejant tesis semblants. És molt important tenir en compte el posicionament dels organismes i les organitzacions de drets humans en tots els casos, no només en els que ens interessa. Ho dic també respecte a propostes que estem escoltant aquests dies d'altres partits.

I, mirin, encara que vostès, les extremes dretes, intenten creure el contrari i fer creure el contrari a la nostra societat, davant qualsevol situació de discriminació o violència masclista que visqui qualsevol dona o nena a Catalunya, amb independència de la ciutat o barri en el qual visqui, amb independència de la religió que professi, amb independència del seu origen, el que opera és la legislació contra les violències masclistes i contra la discriminació i el treball del sistema públic de salut, educació, seguretat pública o drets socials, entre molts d'altres. Sempre calen millores, però en direcció oposada al que vostès plantegen. Deixin d'atemptar contra la convivència, la cohesió social i els valors democràtics.

El president

A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies, president. Gràcies, diputats, diputades, conseller. Nosaltres som al costat de les dones afganeses, a qui el règim talibà ha robat l'escola, la feina, la llibertat. Som al costat de les dones iranianes que desafien la dictadura cridant ben alt: «Dona, vida, llibertat.» Som al costat de totes les dones arreu del món que pateixen qualsevol tipus d'opressió.

Senyora Orriols, a vostè la sentim ara aquí protestar contra el vel islàmic, però no l'hem sentida mai dir res de la comunitat jueva haredí, que ordena la cobertura del cos de la dona, del cos, de la cara i fins i tot dels ulls. Ni l'hem sentida dir res en contra dels jueus ortodoxos, que no porten vel, però porten perruca, les seves dones, perquè les obliguen a rasurar-se el cap. No l'hem sentida mai cridar «dona, vida i llibertat», però sí que fa visques a Israel. Quina doble vara, no?, de mesurar! (*Aplaudiments.*)

Ho repeteixo: nosaltres estem en contra de totes les formes d'opressió contra els cossos de les dones, tant si venen del fonamentalisme com de la misogínia religiosa, islamista, catòlica o qualsevol altre dogma; tant si venen de la pressió estètica que es menja l'autoestima, del control dels nostres drets sexuals i reproductius o de l'opressió capitalista, que la pobresa té nom de dona.

Avui estem veient un exemple claríssim de la instrumentalització dels drets de les dones i del feminisme. Estem cansades que defenseu que la principal amenaça de la violència masclista és un tros de roba; que, després de reivindicar-vos com a defensores dels drets de les dones, sempre acabeu assenyalant un enemic que ve de fora i que, segons vosaltres, ens porta tots els mals. Estem fartes que ens intenteu vendre que la principal amenaça per als nostres drets és aquesta amenaça exterior i no precisament el que representeu vosaltres. Perquè sou vosaltres qui banalitzeu i feu servir la violència de gènere com a arma política; vosaltres, que us financeu amb partits antiavortistes; vosaltres, l'extrema dreta que quan té poder retalla drets i retalla llibertats. Ho veiem en Trump, que ha suprimit el finançament públic per

accedir a l'avortament, afectant dones amb menys recursos, racialitzades o en exclusió social. No ho oblidem, perquè les més afectades per la violència masclista sempre són les dones amb menys privilegis. I si no ho veiem així, només estem maquillant la realitat. El feminisme són drets, no més control ni imposicions sobre els nostres cossos.

I Junts no deixa de donar-nos exemples que està encantat d'ocupar el marc ideològic que beneficia aquesta extrema dreta. Volent no semblar tous en la comparació amb Aliança Catalana estan alimentant el monstre, i creiem que ho acabaran pagant. Senyora Orriols, ahir aquest Ple, ens deia que no aplicaria cap política de sensellarisme sense veure el país d'origen de la persona. I ara venen aquí a fer-nos creure que estan defensant les dones musulmanes? Va, home, va! Menys hipocresia!

El president

I finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Elena Díaz Torrevejano.

Elena Díaz Torrevejano

Gràcies, president. Bona tarda, conseller, diputats, diputades. És sorprenent, o potser no tant, que, de les dues oportunitats que Aliança Catalana ha tingut per portar iniciatives en aquest Parlament, les dues escollides hagin estat per assenyalar el vel islàmic o parlar dels centres de culte. Aquesta selecció no sembla fruit de la casualitat, sinó d'una estratègia clara per estigmatitzar una part concreta de la ciutadania. Que Aliança Catalana defensa les dones és una cosa que no es creuen ni vostès mateixos. L'únic que busquen és trencar la convivència a Catalunya només en benefici propi. Aquestes qüestions demanen rigor, coneixement i sensibilitat, no pas presses, urgències ni interessos més partidistes que no pas generals. Amb tantes lluites pendents en matèria de drets de les dones i de les nenes, resulta significatiu que es decideixi focalitzar l'atenció justament en aquest tema. La raó és que, com ja ens hi tenen acostumats, el seu objectiu no és defensar els drets de les dones, sinó utilitzar-les com a excusa per sostenir un discurs racista i islamofòbic. *(Aplaudiments.)*

El masclisme no és exclusiu de cap cultura ni de cap religió; és un sistema estructural arrelat a la construcció social i cultural que, en major o menor mesura, afecta tant aquí com arreu. Pensar que el masclisme només ve de fora és perillós i una manera de rentar-nos les mans com a societat. Davant d'aquesta realitat, cal combatre aquesta forma de violència masclista de manera transversal, incidint especialment en l'educació i fomentant una consciència col·lectiva crítica que qüestionï les imposicions socials i doti les dones de les eines necessàries per prendre decisions més lliures i menys condicionades. Hem de tenir en compte les diferències culturals, polítiques i socials, no com una justificació de pràctiques opressives, sinó com un marc que ens ajuda a no caure en generalitzacions ni simplismes. La sensibilitat cultural ha de servir per escoltar i comprendre millor, no per tolerar dinàmiques que continuen generant dolor, silenci i desigualtat.

Per això, és imprescindible establir mecanismes de protecció efectius per a totes aquelles dones que dins les seves comunitats son sotmeses a coaccions, pressions o amenaces que limiten la seva llibertat individual. Aquestes situacions, sovint invisibilitzades o normalitzades, poden impedir que les dones exerceixin lliurement la seva identitat, expressin les seves conviccions o prenguin decisions sobre el seu propi cos i la seva manera de viure. En una societat que es vol realment democràtica i igualitària, no podem tolerar que cap dona sigui silenciada, controlada o forçada a assumir rols o pràctiques amb les quals no s'identifica. La defensa de la llibertat passa precisament per escoltar-les, protegir-les i garantir que puguin viure sense por ni dependència.

Ara bé, aquests objectius s'han d'assolir mitjançant polítiques públiques que no generin encara més violència sobre elles. No es pot estigmatitzar ni marginar aquelles

que, ja sigui per convicció personal o per la dificultat de trencar amb el seu entorn, segueixin determinades normes socials. Mesures radicals, com ara la prohibició del vel, transmeten un missatge d'exclusió i de rebuig i contribueixen a fer que se sentin alienes a l'espai públic i educatiu. Lluny de fomentar la integració o l'empoderament, aquest tipus d'accions reforcen l'estigmatització i poden acabar fomentant encara més l'expulsió de les dones que porten vel de la vida pública. La clau està en crear condicions perquè totes les dones se sentin segures i lliures per prendre les seves pròpies decisions, tant si volen portar el hijab com si volen denunciar la seva imposició. Aquesta llibertat només és possible si les polítiques públiques s'enfoquen en garantir drets i oportunitats reals i no en exercir el control sobre els cossos de les dones.

Per això cal actuar sobre les causes profundes de la desigualtat, assegurar l'accés a l'educació, a l'ocupació i a l'autonomia econòmica. És a través d'aquests instruments que les nenes i adolescents podran construir una llibertat real.

No es tracta de banalitzar les coaccions ni idealitzar cap pràctica cultural, sinó d'afirmar una cosa bàsica: la llibertat no s'imposa, es garanteix. Si realment volem defensar els drets de les dones musulmanes, deixem de parlar per elles i comencem a escoltar-les. Centrem els esforços en combatre les desigualtats estructurals, en garantir drets efectius i en promoure l'autonomia personal. Perquè una societat que cregui en la igualtat no és aquella que decideix per les dones, sinó la que crea les condicions perquè elles decideixin per si mateixes.

Gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, senyor Macián, Espanya no és la nació més antiga del món, perquè de fet no és ni nació. La nació és Castella. Espanya és simplement l'estat artificial que va crear la nació castellana per empresonar les nacions perifèriques, d'aquí la terminologia de la nostra moció.

Diuen els barons del PSOE que el racisme..., que racisme i que masclisme. Racisme: a veure, l'islam no és cap raça fins a dia d'avui, però no sé si vostè el considera una raça; nosaltres no. Per tant, de racisme poc.

I de masclisme em sembla que ho és bastant més l'islam que no pas la cultura occidental. Perquè vostès diuen: «Hi ha masclisme a totes les societats.» Certament, però la diferència és el grau. Estic convençuda que qualsevol senyora de l'Afganistan o de l'Iran ja hi firmaria, eh?, a tenir el masclisme que tenim a Catalunya i no el que pateixen elles. Jo crec que ja hi signaria. Per tant, hi ha lleugeres diferències que realment són bastant cabdals.

M'acusen d'odi, els senyors de Junts, però resulta que qui fa els atemptats sempre són els altres. És estrany, no? Volen dir que el saben identificar, vostès, l'odi? No sé, jo m'ho repensaria.

Resulta que quan ho dic jo és extrema dreita i quan ho diuen vostès és la defensa dels drets. Que és que són més guapos, que ho saben dir amb més gràcia, vostès?

Després del titular, arriba la prova de foc, que és Ripoll. Presentaré, en aquest plenari, no, al següent, una modificació de les ordenances per prohibir el vel islàmic a les aules públiques. I espero i estic convençuda que el seu grup municipal m'hi votarà a favor. O només era el titular i el fum? Perquè ja n'estem una mica tips, de fumarades, ja en vam tenir una en el procés independentista. Esperem que aquest cop vagin de debò.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-setè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de joventut

302-00101/15

El vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de joventut. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Mar Besses Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Bé; gràcies, president. Bona tarda, diputats i diputades. Lamento que aquesta moció no tingui el mateix interès que la moció anterior, però, en tot cas, donar les gràcies als diputats i diputades que sí que els hi interessin les polítiques de joventut i que els interessa parlar del que els hi preocupa als joves del nostre país.

En tot cas, avui portem aquesta moció sobre polítiques de joventut, fruit de la inacció i la deixadesa de funcions del Govern del Partit Socialistes en aquest àmbit. I ho fem des del convenciment i des del compromís per treballar al servei del jovent d'aquest país i per poder-li proporcionar oportunitats de present i de futur. Per tant, davant d'un govern que es dedica a gestionar només l'herència rebuda, sense cap tipus d'ambició, i davant d'una consellera absent en les seves responsabilitats en l'àmbit de joventut, el jovent republicà posem un full de ruta clar sobre la taula, posant al centre les persones joves i les seves necessitats. Una consellera que avui tampoc és present a l'hemicicle i que, per tant, esperem poder-li fer arribar en algun altre moment aquestes propostes, si és que ve algun dia a la comissió.

En tot cas, el repte és majúscul: a Catalunya la taxa d'emancipació juvenil és inferior al vint per cent; un de cada set joves catalans pateixen problemes de salut mental, i els joves d'entre setze i vint-i-nou anys tenen uns salaris un trenta-cinc per cent inferiors als de la mitjana. I, per tant, davant d'aquesta realitat no podem perdre el temps i cal que continuem avançant perquè ser jove a Catalunya no sigui sinònim de precarietat, sinó d'oportunitats.

I començo pel que és més bàsic en una democràcia, que és el dret a vot. Per tant, defensem, doncs, un cop més aquesta necessitat de rebaixar l'edat de vot als setze anys. Una reivindicació històrica de moltes entitats del nostre país, però especialment liderada per Jovent Republicà. Perquè si els joves tenen obligacions a partir dels setze anys, també han de tenir drets, com el dret d'escollir els seus representants.

Insistim, un cop més, també en la urgència d'aprovar ja el pla nacional de joventut de Catalunya, que el Govern, doncs, en aquests nou mesos ha estat incapaç de fer la tramitació final, incomplint els seus propis acords, així com el pla d'actuacions que ha de comptar, ens ha de dotar d'aquesta planificació i dels recursos necessaris per desplegar aquesta estratègia de país al servei del jovent.

I, per tant, evidentment, doncs, en aquesta moció també posem sobre la taula dues de les principals prioritats o més aviat dos dels principals greuges que pateixen els joves al nostre país de forma accentuada. El primer, en l'àmbit de l'habitatge: més habitatge públic per a les persones joves. Proposem assimilar-nos als estàndards europeus d'habitatge públic i complir amb aquest quinze per cent d'habitatge social, i també garantir que, abans del 2027, un trenta per cent del parc públic d'habitatge de nova construcció es destini a persones joves d'entre divuit i trenta anys.

I la segona prioritat o el segon greuge, en l'àmbit de la mobilitat, perquè anar a la universitat en transport públic deixi de ser una odissea per a les persones que estudien. I, per tant, en aquest sentit, proposem que s'elabori un estudi a tot el país, amb mirada de país sencer, per tal d'identificar aquestes línies que cal reforçar, les mancances en les connexions existents i detectar les necessitats de transport que tenen les estudiants. I, per tant, que, en base a aquest estudi i a aquestes conclusions, el Govern, doncs, pugui actuar en conseqüència.

Com deia a l'inici, un de cada set joves catalans pateix problemes de salut mental i el suïcidi s'ha convertit en la primera causa de mort no natural entre les persones joves. I a aquesta crua realitat, cal sumar-hi també les xifres alarmants en relació amb els problemes del joc patològic, l'addicció a les pantalles, els trastorns alimentaris i les drogoaddiccions. Per això creiem que és important que es desplegui i es reforci el pacte nacional per a la salut mental, amb especial atenció a les problemàtiques que afecten les persones joves.

Un altre àmbit que posem sobre la taula, el Carnet Jove. Ens ho han sentit dir molts cops, però creiem que estem davant d'una oportunitat de futur, amb la finalització de l'actual contracte, per tal d'avançar cap a un nou model; un nou model gratuït i desvinculat de les entitats financeres i que sigui, doncs, l'eina de relació entre les persones joves i l'Administració i fer-lo més útil per garantir l'accés de les persones joves a serveis essencials com són la cultura o la mobilitat. I, per tant, evidentment, també vinculats a aquests carnets joves que ja existeixen en l'àmbit local i comarcal, una dimensió local, doncs, que creiem que és molt important tenir en compte també a l'hora de tenir polítiques, en l'àmbit de joventut, pròpies dels municipis a través de plans locals de joventut, però que també hi hagin aquells espais on els joves puguin tenir una veu activa, com són els consells locals de joventut.

I per últim –acabo molt breument–, una menció especial al lleure educatiu, una eina fonamental per al desenvolupament dels infants i dels joves del nostre país; un lleure crític amb el món i solidari entre iguals. Aquí, a les portes de l'estiu, on s'intensifiquen molt les seves activitats, aprofito per fer un agraïment i un reconeixement a la seva tasca, però som conscients que amb això no n'hi ha prou i per això també en aquesta moció presentem una bateria de propostes per facilitar la seva tasca i garantir l'accés al lleure educatiu a tots els infants i joves del nostre país.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Hi ha tres grups parlamentaris que han presentat esmenes en aquesta moció. I, en primer terme, per defensar-les, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Pau Ferran Navarro.

Pau Ferran Navarro

Gràcies, president. Senyors d'Esquerra Republicana, els hi dic sense cap mena de voluntat d'entrar en conflicte, però sort que quan vostès governaven no van fer res de tot això. De totes les mesures que porten en aquesta moció, no n'hi ha pràcticament cap que vagi enfocada a resoldre els problemes reals dels joves catalans.

Si vostès parlen amb un jove, ja sigui de Vic, de Barcelona, de Girona o de la Seu d'Urgell, veuran que hi han molts problemes comuns que afecten independentment d'on visquin, però cap d'ells està recollit en la seva moció. Només en un dels punts parlen d'habitatge, quan és el principal problema dels joves, l'accés a l'habitatge. Entenc que no en parlin molt, perquè quan vostès van estar a govern no van fer absolutament res i van agreujar el problema amb les seves polítiques intervencionistes.

I en la moció que ens presenten avui tampoc ens presenten res de nou. Tot el que demanen és que un cinc per cent del parc públic d'habitatge estigui destinat als joves, tenint en compte que actualment s'estima que hi ha 116.000 habitatges protegits i que el cinc per cent de 116.000 són 5.800, creuen vostès que amb 5.800 pisos arreglarem alguna cosa?

El que necessitem els joves catalans no són més promeses ni pedaços; necessitem que es construeixin més habitatge, que s'activi el mercat, que es posi fi a les traves burocràtiques, que s'abaixin els impostos a la compra i al lloguer i que es faciliti l'accés tant al parc públic com privat.

Els joves no volem ni necessitem la caritat de l'Administració. Volem tenir les eines necessàries per poder construir el projecte de vida que vulguem amb llibertat,

tenir una feina que ens permeti viure al pis que millor s'adapta a la nostra vida, amb qui vulguem i sense dependre d'una ajuda, d'una subvenció o del sorteig d'un pis per part de l'Administració, que sempre acaba en mans dels mateixos i no són precisament els joves catalans.

Però saben què no surt tampoc en la seva moció? L'ocupació. Però em refereixo a l'ocupació amb ce, no pas amb ka, que és la que a vostès els agrada, perquè és la que emparen, justifiquen i han tolerat mentre governaven. Doncs respecte a l'ocupació amb ce, Espanya i Catalunya liderem tots els rànquings d'atur juvenil a Europa. Però Esquerra Republicana ens parla en aquesta moció d'un pla infal·lible perquè els joves trobin feina, un pla sense fissures. No sé com no se li havia ocorregut a ningú abans. Demanen vostès més projectes de cooperació entre joves dels Països Catalans. Així que, joves, tranquils, potser no trobareu feina ni podreu pagar un lloguer ni molt menys comprar un pis, però podreu col·laborar amb joves d'un país imaginari que no existeix. Un pla perfecte, sense fissures, com deia.

Un altre gran absent de la seva moció és la seguretat. No hi fa ni una sola referència, i la seguretat és una de les principals preocupacions dels joves: robatoris a les universitats, agressions al transport públic, inseguretat tornant de nit a casa o directament a plena llum del dia. Parlin amb joves de Barcelona, de Vic, de Salou o de qualsevol indret de Catalunya i veuran com de preocupats estan amb la inseguretat que pateixen dia rere dia als carrers i places. Però què han de dir vostès que són els promotors del bonisme i l'empatia amb el delinqüent!

Però el seu sectarisme no queda aquí. Hem presentat algunes esmenes per intentar salvar algun punt, però no han estat acceptades. No hem pogut treure cap referència ideològica, ni tan sols per demanar la compareixença de la consellera, una consellera que fa mesos que hauria d'haver hagut de comparèixer a la Comissió de Joventut i que encara no ho ha fet.

Tampoc han acceptat la nostra esmena per incloure el castellà i l'aranès com a llengües pròpies a promocionar entre els joves. Segueixen aplicant el negacionisme lingüístic.

En definitiva, com deia, senyors d'Esquerra Republicana, aquesta moció no aporta cap proposta per millorar la vida dels joves, és un pamflet ideològic ple de tòpics i allunyat de les prioritats reals dels joves catalans.

Moltes gràcies.

El president

Tot seguit, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Sabrin Araïbi Marachi.

Sabrin Araïbi Marachi

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, avui parlem d'un tema que no només preocupa sinó que ocupa activament el nostre grup parlamentari i el Govern. Un govern que des del primer dia ha demostrat tenir una visió clara i transversal de les polítiques de joventut, entenent-les com una prioritat que travessa tots els departaments.

I aquesta voluntat no ha quedat només en paraules. En els mesos que portem de legislatura hem vist l'impuls de mesures concretes i valentes que afecten àmbits tan diversos com l'economia, l'habitatge, l'educació o la salut. Parlem, per exemple, de l'increment significatiu de places de formació professional per adaptar l'oferta a la demanda perquè cap jove que vulgui estudiar es quedi sense la seva plaça. Parlem també de la posada en marxa de noves promocions d'habitatge públic amb un vint-i-cinc per cent de reserva per a la gent jove, o de mesures fiscals orientades a facilitar l'emancipació, com la rebaixa de l'IRPF per a rendes mitjanes i baixes, les deduccions en el lloguer fins als trenta-cinc anys o el tipus reduït en la compra d'habitatge habitual per a joves.

És aquesta acció coordinada i transversal la que comença a donar resposta als reptes reals que afronta el jovent del nostre país. Com podem parlar de futur si

deixem de banda la joventut? No podem i no ho farem. Aquest Govern i el nostre grup parlamentari ho tenim clar: els i les joves han d'estar al centre de totes les decisions. Apostar per la joventut no és una opció, és una responsabilitat. Per això impulsem i impulsarem mesures reals, pensades per transformar el present i garantir les oportunitats del demà.

Volem agrair al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana la presentació d'aquesta moció, que aborda diversos àmbits de les polítiques de joventut. Des del nostre grup parlamentari vam registrar nou esmenes de les quals se'ns han acceptat dues i hem pogut arribar a una transacció conjunta amb el Grup Parlamentari de Junts sobre el pacte nacional de salut mental.

Agraïm al Grup Parlamentari d'Esquerra la seva disposició al diàleg i la voluntat d'incorporar aportacions que, al nostre entendre, enriqueixen el text i el fan més compartit. Tot i coincidir en el plantejament general de molts dels punts, vam presentar algunes esmenes que volien aportar realisme i claredat a algunes de les propostes, adaptant-les així al context actual i al desplegament efectiu de les polítiques públiques. Considerem important garantir que els compromisos que s'hi recullen siguin realment aplicables i que puguin esdevenir en mesures efectives i no només en declaracions d'intencions.

En aquest sentit, valorem i agraïm l'acceptació, per exemple, de l'esmena número 3, sobre l'aprovació del pla nacional de joventut. Tal com va indicar la directora general de Joventut en la seva compareixença a la comissió el passat 19 de març, el Govern es compromet a aprovar el pla nacional de polítiques de joventut durant el mes de juny.

També, per una altra banda, ens hagués agradat que s'hagués acceptat la nostra esmena al punt 8. Per nosaltres, fomentar la participació juvenil arreu del territori és imprescindible. Els consells locals de joventut són una eina útil, però no són l'única via. Avui, els i les joves participen d'una manera molt diferent de com ho feien fa uns anys, i això ens obliga a adaptar-nos a les noves realitats. Per això proposàvem que, més enllà dels consells, s'obrin també altres espais més flexibles i menys formals, que connectin amb la manera actual de fer del jovent i facilitin la seva implicació i fer sentir la seva veu.

Per altra banda, donarem suport a molts punts d'aquesta moció. Un exemple és el punt 10, perquè compartim la importància de continuar promovent l'ús del català entre la joventut. És un repte de país que ens interpella a tots i totes i que necessita accions decidides. En aquest sentit, volem posar en valor que des del Govern ja s'estan duent a terme iniciatives en aquesta línia.

A més, cal recordar que aquest Govern ha impulsat un pacte nacional per la llengua, una eina estratègica que inclou també accions dirigides per fomentar l'ús del català també entre els joves en l'àmbit social. Per això estem convençudes de que aquest punt va en la bona direcció i que cal continuar sumant esforços.

I tot i que no coincidim plenament, valorem que la joventut sigui objecte de debat i propostes en aquesta cambra. És així com avancem, contrastant, millorant i construint plegats i plegades. Des del nostre grup parlamentari, seguirem treballant per impulsar polítiques valentes, útils i realistes que millorin les condicions de vida del jovent arreu del territori. Perquè si volem un país amb més oportunitats, més igualtat i més justícia social, hem de continuar situant la joventut al centre de l'acció política.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, finalment, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Judith Toronjo Nofuentes.

Judith Toronjo i Nofuentes

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, alcaldessa i regidor de Torredra... Deia l'enyorat president Rigol que un país és un relleu generacional ben fet.

Unes paraules que justament ahir, al sortir d'aquest Ple, recordava assistint a un acte de la Joventut Nacionalista de Catalunya, amb un debat distès que permetia a uns joves inconformistes, formats, però alhora molt compromesos amb el país, amb la llibertat, amb el progrés, amb la llengua, poder parlar sobre aquelles inquietuds que tenen i sobre el seu futur.

Un futur que molts deien que veien molt incert, molt complex, replet d'ombres, malgrat ser la generació més ben preparada de la història. I compartien, a més, la necessitat de donar resposta a emergències, emergències que van des de l'habitatge, des de rodalies, des de la precarietat, des dels salaris, des de, evidentment, la llengua i un llarg etcètera. En definitiva, la necessitat de teixir una alternativa clara d'esperança i d'oportunitats i del repte majúscul que teníem tots els electes.

De fet, un any després de les eleccions al Parlament de Catalunya, sembla que la joventut no és una prioritat per a aquest Govern. No ho és compareixent a la nostra comissió de polítiques en matèria de joventut, però tampoc ho és assistint al Ple del Parlament quan es tracten aquestes qüestions o quan s'han de fer algunes reunions amb els portaveus d'aquesta matèria. Un govern que, a dia d'avui, tampoc té pressupostos i que funciona a base de decrets, sense destinar cap euro per abordar les principals problemàtiques dels nostres joves. Però recordar que no ho fan sols. Recordem que també tenen aquesta crossa d'aquest nou tripartit que va més enllà d'un sí crític a la investidura.

Però mirin, avui no em centraré en aquesta qüestió, perquè precisament requereix generositat, requereix diàleg, requereix consensos, parlar en matèria de joventut. I voldria parlar d'aquesta moció que, encertadament, situa molts d'aquests problemes, moltes d'aquestes qüestions que ens han de permetre donar una solució, però a més a més, també, amb algunes esmenes que a través del Grup d'Esquerra Republicana hem pogut negociar i hem pogut incorporar en el text i que el milloren i que em permeten situar els temes més rellevants.

En primer lloc, per parlar de participació, perquè cal combatre aquesta desafecció, aquesta llunyania que tot sovint alguns joves ens comenten que hi ha cap a la política. I, de fet, a Junts per Catalunya ens hi trobaran. Ens hi trobaran sempre, avançant cap a aquest reconeixement del dret a vot als setze anys. Però, compte, mai a canvi de la invasió de competències del Govern de la Generalitat, tal com hem repetit sempre a través de la creació del nou ministeri, però a més a més, també, a través dels nostres companys a Madrid, mai els nostres vots seran a canvi de res i seran sempre per defensar els interessos dels catalans i les catalanes.

Però, alhora, també per poder parlar del pla nacional de polítiques de joventut del 2020-2030, que arriba tard i malament, o de la llei de foment de l'associacionisme, que cal dotar de més recursos, de facilitació d'espais, però evidentment de menys burocràcia per a les nostres entitats i també per al lleure educatiu.

I no menys important, un segon element fonamental: parlar d'emancipació. Les dades són molt clares. Els joves catalans no s'emancipen fins als trenta, quan la mitjana europea se situa als vint-i-sis. L'Estat espanyol es troba a la cua de l'atur juvenil, però també es troba a la cua pel que fa al parc públic d'habitatge, amb només un 1,7 per cent, mentre a Europa la mitjana es situa en el nou.

Des de Junts per Catalunya volem, per tant, reconèixer, volem facilitar aquest accés a l'habitatge com a nou pilar de l'estat del benestar i fer-ho amb mesures concretes; mesures que també abordin aquesta emergència habitacional per als nostres joves. I fer-ho de forma clara i contundent amb la creació dels crèdits avals, amb l'entrada i l'accés a la compra del lloguer del primer habitatge, amb més parc públic de protecció oficial, incrementant, sí, la reserva de pisos per a joves, sense renunciar que sigui de divuit a trenta-cinc, com a mínim, i posant a disposició també els pisos de la Sareb. O bé amb la renda nacional d'emancipació, que pugui unificar-se en un sol ajut de lloguer que millori l'actual del bo jove i del que queden actualment exempts milers i milers de joves per aquest mínim salarial de 25.000 euros. O, sense

anar més lluny, també per la diversitat territorial. Perquè no és el mateix viure a Barcelona, quan el lloguer de mitjana està a 1.131 euros, que viure a Tarragona, quan es troba amb 669.

I per acabar, de més seguretat jurídica, sí, tant per al propietari com per al llogater, però, alhora, també tenint en compte les classes mitjanes, que tot sovint queden excloses de les polítiques que porta a terme aquest Govern de la Generalitat.

En definitiva, des de Junts per Catalunya, volem ser alternativa i esperança per als joves per garantir un futur d'oportunitats i per un relleu generacional ben fet, com deia l'enyorat president Rigol.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. A continuació, es poden posicionar els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Júlia Calvet i Puig.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, president. Bueno, pues ante nosotros tenemos hoy una moción de Esquerra Republicana que es más bien un batiburrillo, ¿no?, de cosas, no sabe por dónde tirar. Es un intento desesperado, sinceramente, de aparentar cierta preocupación por los jóvenes, pero de no asumir las consecuencias de sus políticas y de que ustedes llevan gobernando durante años y no han hecho absolutamente nada de lo que dicen. Esta moción, por tanto, de Esquerra Republicana es un quiero y no puedo.

En primer lugar, ustedes traen hoy una propuesta para reducir la edad de voto a los dieciséis años, entiendo, pues, eso, que tras un debate interno sobre la madurez de los jóvenes a esa edad. Pero claro, yo me pregunto: ¿por qué no hicieron ese mismo debate cuando votaron a favor de que esos jóvenes pudieran abortar o pudieran cambiar de género, incluso de menos de dieciséis años? No hicieron ese debate interno. Ahora que ven como su apoyo electoral, pues, se desmorona, ven que, a lo mejor, si bajamos la edad mínima de voto, podemos rascar algún voto, ¿no? Pero no nos engañemos. Si algo urge en nuestro sistema electoral es reformar la ley electoral para que partidos separatistas no puedan presentarse a nuestras elecciones generales. (*Alguns aplaudiments.*)

En cuanto a la vivienda, me había sorprendido. De verdad, ¿eh?, me había sorprendido en el punto 4 cuando hablaban de prioridad nacional. Pero, claro, la sorpresa ha durado más bien poco. Una vez más, tristemente, ustedes lo que hacen es presentar como primero sus aspiraciones separatistas y personales por delante de un tema tan importante como es la vivienda y que nos preocupa tanto. Pero es que, de verdad, es irónico cómo Esquerra Republicana, y en general todas las izquierdas, ahora abanderan la lucha por la vivienda cuando llevan años en el poder sin hacer absolutamente nada.

Y sus políticas, precisamente, son las que nos han condenado a esta crisis habitacional sin precedentes; si no, no estaríamos allí. Hablan de resolver el problema que ustedes mismos han creado desde el tripartito hasta Pere Aragonès, un montón de medidas que son medidas erróneas y además oportunistas. Hablan, por ejemplo, ¿no?, de regular los precios del alquiler, cuando saben que regular los precios del alquiler lo único que hace es reducir la oferta. En segundo lugar, hablan también de acoger a miles de inmigrantes prometiéndoles el oro y el moro; pero no, señores, lo que hacen es reventar la demanda.

Mientras tanto, desde VOX proponemos soluciones que supondrían *de facto*, pues, un cambio a esa crisis habitacional. En primer lugar, reducción del IVA y el ITP en la compra de vivienda habitual –ya lo hemos dicho en varias ocasiones. En segundo lugar, trabajar con los ayuntamientos para liberalizar todo el suelo que no deba estar especialmente protegido. Y, en tercer lugar, construir viviendas de protección oficial, pero eso sí, con prioridad para españoles, con prioridad nacional. (*Alguns aplaudiments.*) Así que, sí, el tema de la vivienda es un tema que nos preocupa y requiere

medidas totalmente urgentes, pero es que ustedes con todos estos años ya nos han demostrado que no están preparados para ello, para abordarlo.

Hablan también de salud mental, ustedes, los abanderados de la ideología *woke*, los que criminalizan y aíslan a todos aquellos jóvenes que no piensan en sus términos. Hay que ser muy hipócrita para hacer eso. Me explico. No lo digo en vano. Ustedes lo que hacen es, sencillamente, alejar a los jóvenes de los valores tradicionales de la familia, diciéndoles que, bueno, si están solos, pues, estarán empoderados y serán libres. Y eso lo saben ustedes, diputados, que esto es falso, que el pilar fundamental de la sociedad es la familia. Es la familia la que te levanta cuando estás en tus peores momentos, la que te apoya y también la que te forja como persona. Estar solo no te ayuda en nada. (*Alguns aplaudiments.*)

Y seguimos, porque hay varios temas que abordar. Leyendo su moción, una se da cuenta que realmente ustedes sólo hablan de problemas que solo ocurren en las cuatro paredes de su sede o de sus despachos, ¿no?, porque con la crisis de vivienda y con la crisis de inseguridad que estamos viviendo, su propuesta es que los jóvenes se preocupan porque los videojuegos no están en catalán. ¿De verdad...? O sea, ¿de verdad, alguien piensa, a algún joven le preocupa que el FIFA o el Animal Crossing no estén en catalán? No, de verdad, yo me lo pregunto (*alguns aplaudiments*). Yo, de verdad, les diría... (*Veus de fons.*) Sí. Les diría que, oye, pisen la calle, escuchen a los jóvenes; no solamente hablen, pisen la calle, y verán que realmente les hablarán de empleo, les hablarán de vivienda, les hablarán, sobre todo, de inseguridad y no de que los videojuegos estén en catalán.

En definitiva, esta moción es un ejemplo más de cómo Esquerra Republicana intenta utilizar a los jóvenes como arma política. Sus propuestas son un catálogo de promesas totalmente vacías de contenido, que ahora, pues, dicen, pero que cuando han gobernado no han hecho absolutamente nada.

Desde VOX seguiremos trabajando, como no podía ser de otra manera, para defender la verdadera prioridad nacional, que es nuestros jóvenes, nuestras familias y, sobre todo, nuestra nación.

Muchas gracias.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Bona tarda. Cal reforçar la inversió amb mesures de transició a la vida adulta i a l'autonomia personal per afavorir que els joves que es troben en especial situació de desigualtat puguin accedir durant la seva minoria d'edat, però també, un cop feta la majoria d'edat, a programes que afavoreixin l'accés a un habitatge digne i de qualitat, rendes i prestacions, continuïtat i acompanyament en educació i formació, orientació i acompanyament a l'activitat laboral, qüestió absent de la moció, malgrat que sí que es parla, en canvi, d'emprenedoria, així com garantir els drets socials de participació, culturals i lingüístics.

La moció va en aquesta direcció, començant per una proposta que el nostre espai polític està liderant des del Ministeri d'Infància i Joventut que encapçala la ministra Sira Rego: l'ampliació de l'edat de votació als setze anys. Una proposta important en termes de participació, una opció que ja opera des de fa anys a diversos estats europeus, on es demostra com una opció valuosa que augmenta els vincles amb els processos democràtics, que enforteix la democràcia i, per tant, és una eina útil per construir ciutadania crítica i reforçar el vincle amb allò que és públic a la vida adulta. Una participació que ha de veure's també reforçada amb aquests consells de joventut, de vegades pendents de constituir.

Em referiré a alguna d'aquestes qüestions, començant per l'habitatge. En un moment en què un 11,5 per cent de les llars tenen sobrecàrrega de despeses i el 6,2 patei-

xen mancança material severa, això impacta molt i molt directament sobre la joventut catalana, fruit d'aquesta voracitat de guanys de grans grups immobiliaris i fons voltors, també de la situació de pobresa laboral, però que, en definitiva, té sobretot a veure amb deixar la regulació d'un dret bàsic, com és el cas de l'habitatge, a allò que en diem el «lliure mercat» i que té conseqüències prou conegudes fonamentalment sobre les possibilitats, doncs, d'endegar un projecte propi de vida.

En aquest sentit, l'acord d'investidura amb Comuns entorn de la construcció d'habitatge públic i assequible trenca aquesta lògica de desregulació mercantil, obrint la porta a l'especial protecció en matèria d'habitatge d'alguns col·lectius, com és el cas de les persones joves.

Sabem que no només podem basar la solució al problema de l'habitatge a través de la construcció, d'aquí també la importància de l'adopció de mesures fiscals en matèries com l'ITP, la taxa turística o l'IRPF per finançar aquesta inversió pública. Sense perdre de vista un eix fonamental per a la generació d'oportunitats: l'educació. La formació professional ha de ser també una altra de les eines que contribueixi a modificar la situació laboral del jovent a Catalunya.

La lluita per la salut mental, sens dubte, és un acord transversal de totes les forces polítiques democràtiques. Però tot i que existeixen mesures per atendre aquesta emergència de salut mental, encara més rellevant és la seva prevenció. I per prevenir cal incidir sobre les condicions de vida materials que causen aquests problemes de salut mental.

I quines són aquestes condicions? Ara fem referència a alguna d'elles. Hem parlat de l'habitatge, però també el salari digne, la disposició de mecanismes i d'espais d'oci o les expectatives de poder desenvolupar un projecte vital en condicions dignes, entre d'altres.

Les persones necessitem seguretat: seguretat laboral, seguretat social, seguretat econòmica, seguretat mediambiental. I només la combinació de tots aquests factors convida a fer una passa tan important a la vida com és endegar un projecte de vida propi i autònom; però encara més important: amb capacitat per mantenir-lo de forma perllongada en el temps, cosa que contribueix també, de ben segur, a millorar la situació social i de salut d'aquestes persones joves.

Un recent informe del CTESC vinculava subocupació del jovent amb la dificultat per emancipar-se, quelcom molt vinculat amb el treball no volgut a temps parcial, també amb el que se'n diu «flexibilitat de jornada», que en realitat fa referència a la desregulació, l'acumulació de jornades a temps parcial per poder arribar a final de mes o la realització d'hores complementàries, que és una forma molt fina de dir hores extres més barates, qüestions que defineixen el full de ruta per al que hauria de ser una estratègia d'emancipació juvenil garantista de la igualtat d'oportunitats de la població de joves.

Dit això, em referiré a un últim aspecte de la moció que ens ocupa: el lleure educatiu. La moció, amb bon criteri, hi dedica molta atenció, però ho fa fonamentalment des del punt de vista de les entitats de lleure i de les seves dificultats, quelcom molt necessari, com igualment ho seria dedicar atenció al lleure com a dret universal i eina de primer ordre per a la superació de la falta d'equitat també en oportunitats per al jovent.

I acabo, president, més enllà de l'anàlisi dels circuits de mobilitat de la gent jove, no es fa la passa de reivindicar una T-jove que permeti mobilitat arreu sense un cost addicional.

I acabo amb una referència a la necessitat de deixar enrere un model que condicioni els avantatges com els derivats del Carnet Jove als compromisos adquirits amb una entitat financera, en un moment en què, precisament, la clau és plantejar alternatives que permetin desmercantilitzar l'oci juvenil.

En definitiva, polítiques de joves per a joves, però sempre amb els joves, des de l'empoderament i donant veu a les pròpies interessades.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bon dia. Votarem a favor d'aquesta moció d'Esquerra perquè desplega un conjunt de mesures que responen a la necessitat urgent de posar les polítiques de joventut al centre de la vida pública, amb la participació política a partir dels setze anys, amb la que estem plenament d'acord, amb calendaritzar el pla nacional de joventut, amb mesures sobre salut mental, mobilitat estudiantil i el Carnet Jove gratuït, que estem totalment d'acord que es desvinculi de les entitats bancàries. També estem d'acord amb les propostes per potenciar l'ús social del català, per reconèixer el lleure educatiu i l'associacionisme com un motor de transformació social.

I volem posar el focus especialment en el punt 4 de la moció, el que parla d'assumir el dret a l'habitatge del jovent com una prioritat nacional inajornable. Veiem que aquí han rebutjat una esmena del PSC. Celebrem que ho hagin fet, perquè el que pretenia aquesta esmena era rebaixar el contingut d'una proposta que per nosaltres era fonamental, just també en aquest moment en què està oberta la nova convocatòria de l'ajuda per al lloguer de joves, el conegut com a «bo jove», impulsat pel mateix PSC i que només, sota el nostre punt de vista, afavoreix els rendistes.

Per què? En primer lloc, perquè el preu màxim del lloguer per accedir a l'ajuda és de 900 euros a l'àrea metropolitana, quan el lloguer mitjà és de 1.200 euros a Barcelona i, per tant, aquesta ajuda és que no arribarà gairebé a ningú. I en segon lloc, perquè l'ajut s'atorga per ordre d'arribada, sense cap criteri ni de les necessitats reals ni cap planificació estructural, quan el que està en joc és el sostre per a les persones. No tindria més sentit en aquestes condicions, en lloc de destinar diners públics en forma d'ajudes a pagar el lloguer més alt de la història, abaixar aquests preus del lloguer? Perquè estem parlant d'un pressupost d'un total de 38 milions d'euros públics que aniran a les butxaques dels rendistes. Un bízum en tota regla que no ajuda a ningú, sinó que reforça el model que ens ha portat a aquesta emergència actual i que es ven com una mesura per controlar preus quan en realitat estimula el lloguer de l'infrahabitatge. Aquesta partida pressupostària del bo jove no és més que un regal de diner públic a aquells que fan negoci d'un dret bàsic com és l'habitatge.

Compartim amb la moció que es destini als joves el trenta per cent del parc públic d'habitatge de nova construcció fins a arribar com a mínim al cinc per cent del parc públic total.

En definitiva, creiem que cal garantir el dret a l'habitatge, trencar amb la lògica mercantilista de drets, i com que aquesta moció en principi recull tots aquests principis, nosaltres hi votarem a favor.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I finalment, per posicionar el Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Quan Aliança Catalana sollicita una compareixença, vostès hi voten sistemàticament en contra, la veten. I ara ens diuen en aquesta moció que un cop l'any ha de comparèixer en comissió parlamentària el responsable de Joventut del Govern com a mecanisme de control democràtic? Què és, que això de la democràcia va a la carta segons els interessos o necessitats de les sigles polítiques a qui interessa? Quin concepte més estrany que tenen tots plegats de democràcia, no?

Que els joves del nostre país tenen dificultats per emancipar-se és una realitat tangible que tots coneixem. Però la manca de pisos no és pas fortuïta ni casual. Aug-

mentar més de 2 milions d'habitants via immigració en tres dècades per força havia de tensionar el parc d'habitatge i condemnar el nostre jovent. No ho van preveure o és que els hi era igual? Ho dic perquè ara sembla que els amoïni molt, però vostès són copartícpis d'aquesta situació anòmala.

Per a Aliança Catalana, qualsevol pla d'emancipació juvenil ha d'incloure una sèrie de clàusules que garanteixin que el jovent del nostre país, que ha crescut i viscut aquí, que s'ha format a les universitats catalanes i que ara vol emancipar-se, tingui preferència a l'hora de beneficiar-se dels ajuts per a lloguer i dels ajuts per a compra d'habitatge habitual, un sistema de puntuació que reconegui com a criteris addicionals l'arrelament, la llengua, la contribució social. Sense la possibilitat d'emancipar-se, el jovent, se'ns n'anirà. La fuga de talent ens empobreix i devalua. Volem que els nostres fills heretin Catalunya, no que en fugin esperitats perquè l'Administració prioritzi extutelats o MENAs.

L'any 2024 gairebé quatre-cents mil catalans residien a l'estranger. Aviat en tindrem més a fora que no pas a dins. La invasió massiva i invasiva que patim, sumada a les discriminacions positives que pregona l'extrema esquerra, empenyen el jovent del país a exiliar-se. I contra aquest exili no hi ha llei d'amnistia. No tornaran a Catalunya fins que tinguin una llar garantida i haguem set capaços de generar oportunitats laborals estables i retribuïdes com Déu mana. I això no es fa important mà d'obra barata.

Parlen d'elaborar una estratègia que normalitzi i promogui l'ús del català entre els joves. Vostès, que van protagonitzar amb el PSOE la farsa propagandística del sis per cent del català, l'anomenat pacte Netflix. Se'n recorden? Que finalment no va incloure ni HBO, ni Amazon, ni Netflix. És a dir, només va incorporar plataformes digitals que amb prou feines veia ningú. Vostès van tenir el fals titular i el PSOE va poder aprovar còmodament els seus pressupostos 2022. I els catalans, menjant crispetes i guaitant incrèduls la farsa. Si és que en saben, eh?, de fer teatre!

El president

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Bé, en primer lloc, agrair les esmenes presentades per part de Junts per Catalunya, per part del PSC i per part del Partit Popular.

Diputat del Partit Popular, crec que amb la intervenció que vostè ha fet aquí ha constatat i evidenciat perfectament que estem a les antípodes i per això no li hem pogut acceptar cap de les esmenes. En tot cas, hem acceptat esmenes que considerem que milloren la proposta inicial.

Hi insisteixo, ho torno a posar sobre la taula: el repte és majúscul. Crec que amb alguns grups compartim el diagnòstic, compartim aquesta necessitat, però en molts casos no podem compartir el model o la manera amb la que li fem front. Però, afortunadament, la majoria de punts d'aquesta moció previsiblement s'aprovaran i caldrà que el Govern els implementi.

La ciutadania, els grups parlamentaris haurem fet els deures, haurem arribat a acords per fer que els joves del nostre país avancin. Però ara el que caldrà és que el Govern assumeixi la seva responsabilitat i que es posi a treballar, perquè ja hem perdut nou mesos, han fet perdre nou mesos al jovent d'aquest país i, per tant, no ens podem permetre perdre ni un dia més.

Som conscients que el Partit Socialista no fa si no se l'obliga a fer. De fet, davant de la nostra insistència davant de la incompareixença de la consellera, sembla que per fi, al juliol, doncs gairebé un any després d'aquest Govern, la consellera ha trobat per fi un moment per venir a la Comissió de Polítiques de Joventut. Però ja anticipo que amb venir no n'hi ha prou. Un any després, cal que es vingui amb els deures fets i que deixin de posar excuses i que es posin a treballar.

Als diputats del Partit Popular i de VOX jo ja sé que els hi fa urticària parlar de llengua i parlar de Països Catalans, però, en tot cas, evidentment, nosaltres no renunciem a parlar de llengua, a parlar de la nació completa, i per això, també, doncs fem propostes en aquest sentit, per enfortir la llengua catalana en aquells espais on són precisament les persones joves, com les xarxes socials o els videojocs, malgrat que a vostès no els hi agradi, i també per enfortir els projectes de cooperació entre joves dels Països Catalans en àmbits com la cultura o la universitat.

Acabo. Els joves d'aquest país mereixen un govern que s'arremangui i que estigui a l'alçada de les seves necessitats. I mentre aquest Govern continuï ignorant les necessitats del jovent d'aquest país, el jovent republicà hi serem per marcar-los el camí i per marcar-los el ritme.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-setè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'esport

302-00102/15

El vint-i-sisè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'esport. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Montse Ortiz i Martí.

Montse Ortiz i Martí

Gràcies, president. Bona tarda, conseller, diputats, diputades, públic assistent. Avui Junts per Catalunya presenta una moció sobre polítiques esportives per donar un impuls al sector esportiu. Des de la responsabilitat i l'alternativa per Catalunya que som, proposem un seguit de millores per fomentar l'activitat física i l'esport al nostre país de manera transversal i amb mesures necessàries que el sector esportiu demana que s'apliquin de forma immediata pel departament, un departament que encara li manca molt de múscul. Per això, Junts insistim en la importància d'aprovar un nou decret que doti l'estructura del Departament d'Esports.

S'ha de garantir el dret de la pràctica de l'esport per al conjunt de la ciutadania del nostre país, i les institucions hi tenim un paper clau. Cal que posem les màximes facilitats perquè tots els catalans puguin exercir activitat física. Per això, Junts defensem que cal incloure la despesa esportiva com a deducció al tram autonòmic de l'IRPF. És una mesura necessària i positiva que beneficia tant la totalitat de la ciutadania com tot el sector esportiu. Nosaltres ho lluitarem fins que sigui una realitat. És una mesura tan justa com imprescindible.

Però cal ser més ambiciosos. Per això, cal recuperar també l'IVA reduït per a la pràctica esportiva, una demanda històrica que es va assolir amb el mandat del molt honorable president Artur Mas, però que, lamentablement, només va durar una legislatura. Més esport és més salut i, per tant, això també suposa un estalvi per al Govern –això tampoc no ho podem oblidar.

I si parlem de garantir el dret de la pràctica esportiva, també cal parlar, primer, d'impulsar la presència de dones en la gestió esportiva. Parlem molt de l'esport femení i compartim la necessitat de facilitar l'accés en la pràctica esportiva en igualtat de condicions i de gènere, però és molt necessari emprendre mesures per incentivar la presència de dones dins les estructures de la gestió esportiva. No parlem de quotes –estem molt lluny d'aconseguir-ho–, sinó de buscar fórmules reals que afavoreixin la dedicació professional de dones dins les juntes directives.

Segon. Desenvolupar un pla específic per a la promoció i el suport de l'esport no reglat adaptat. Seria bo que tots tinguéssim present que totes les persones que practiquen esport federat van començar practicant esport no reglat, per diversió i per socialitzar. Doncs amb les persones amb discapacitat és exactament el mateix, i aquí encara estem molt lluny. Per això és tan important promoure l'esport no reglat adaptat.

I quan parlem de la transversalitat de l'esport, parlem de la influència social i la capacitat de cohesió que exerceix, i per això és una eina poderosa per prestigiar el català. Junts hem defensat sempre el canal Esport3 i la gran funció social que desenvolupa. Per això volem veure més esport i més esport en català. Si volem que els nostres infants i els nostres joves practiquin esport en català, cal també més divulgació en l'esport i que sigui en la nostra llengua. Sabem que això és el reflex de la societat.

Creiem que és de justícia parlar també de recursos econòmics. L'esport ens aporta molts beneficis socials, i és el moment que el sector tingui el retorn que es mereix. Junts demanem dues reclamacions que s'han d'executar i implementar de manera urgent, pel bé del sector esportiu, però també pel bé del país. Cal doblar el pressupost del Departament d'Esports. Es tracta de prioritats: si es creuen el departament, demostrin-nos-ho i inverteixin en polítiques esportives –no entendríem el contrari.

Cal abonar immediatament tots els endarreriments a la UFEC i a la UCEC. Sembla que hi han fet esforços, però són insuficients. Tant la UFEC com la UCEC necessiten urgentment sanejar els seus comptes per garantir la seva supervivència i afrontar el seu futur més immediat. No poden esperar més, i el sector comença a estar desesperat.

I no podíem acabar sense parlar de nació. Catalunya és bressol i referència de l'esport arreu del món. Tenim identitat nacional i tenim talent. Per tant, des de Junts per Catalunya defensem sense fissures ni condicions el reconeixement de ple dret dels nostres esportistes i de les nostres seleccions perquè participin representant Catalunya a totes les competicions oficials.

En definitiva, Junts per Catalunya defensem un canvi en el model esportiu. Volem que es posin al dia amb els pagaments a la UFEC i a la UCEC. Volem potenciar i fomentar l'activitat física arreu, sense barreres ni condicions. Volem que s'incloguin les despeses de l'activitat esportiva en les deduccions de l'IRPF. Volem practicar, entrenar, gaudir i veure esport en català. I volem el ple reconeixement de les seleccions esportives catalanes. Junts defensem els interessos dels catalans sense condicions ni subordinació. Tenim la voluntat de recuperar la il·lusió i l'autoestima d'aquest país, i per això necessitem un lideratge i assolir la plenitud nacional del nostre país en tots els aspectes.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per defensar-les, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya la diputada senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Molt bona tarda. Moltes gràcies, president. Conseller... Ens agrada poder parlar d'esport i debatre i fer propostes amb relació a aquest àmbit, que és molt més essencial del que podria aparentment semblar, perquè parlar d'esport és parlar de salut, tant física com mental, parlar de benestar, de cohesió, d'educació, de valors. Compartim pràcticament la totalitat de la moció i repassarem, doncs, alguns dels posicionaments.

Amb relació a la defensa de més recursos econòmics i de suport al sector esportiu, estem d'acord en poder millorar el pressupost, doblar aquest pressupost del Departament d'Esports. I, de fet, aquesta és una tendència, la de la recuperació de la inversió econòmica, que ja va començar la passada legislatura amb Esquerra Repu-

blicana al capdavant de la responsabilitat d'esports de la Generalitat. En aquest sentit, és també necessari el suport econòmic a les federacions, als consells esportius, també als clubs, la UFEC, la UCEC, fer efectius els pagaments pendents i agilitzar allò que està encallat. Però no només això: parlem del quant, però també del com. I, en aquest sentit, hem millorat el punt a través de les esmenes, apostant pel model que també ja vam començar a desplegar i a treballar la passada legislatura i que el Govern actual no hauria d'abandonar. Això és: convocatòries anticipades de les temporades perquè hi pugui haver una bona planificació de les federacions, i implementar un sistema plurianual per poder garantir l'estabilitat de clubs, federacions i consells esportius.

Amb relació a la igualtat d'oportunitats per a la pràctica i participació esportiva, donem suport també als punts de la moció d'aprovar un pla estratègic de l'esport adaptat i també de defensa del pla de foment de la incorporació i la presència de les dones a les juntes directives de les entitats esportives. I, en aquesta mateixa línia, hem presentat una esmena per poder incorporar també el desplegament, la necessitat de desplegar el pla d'impuls de l'esport femení a Catalunya 2024-2030, una molt bona feina que es va fer: més de setanta mesures concretes per a aquest impuls de l'esport femení que està pendent de desplegar-se. I, per tant, també exigim al Govern que s'ho cregui i, per tant, que pugui desplegar tot aquest pla.

Un dels altres temes que recull la moció és la defensa de la llengua catalana, com ens explicava la diputada Ortiz, en l'àmbit esportiu. Doble eina de cohesió: llengua catalana i esport. Per això ho defensem, evidentment. I per això també donem suport a seguir treballant amb les federacions i els col·legis professionals per fomentar el català en la pràctica esportiva i defensem també les retransmissions esportives en la nostra llengua. De fet, l'aposta per més drets televisius per part del 3Cat i dels mitjans públics del nostre país és una de les prioritats, i creiem que cal defensar-ho i abordar-ho.

I en la mateixa línia de defensar Catalunya, defensem les seleccions esportives catalanes. Volem la màxima sobirania –de fet, defensem la independència del nostre país–, però també per això volem ja les seleccions esportives catalanes, el seu reconeixement oficial, i no pararem, justament, fins a aconseguir-ne aquest reconeixement i la màxima projecció a nivell internacional. Més enllà de la feina feta els últims anys –de fet, ja fa molt temps que s'hi treballa–, vam situar la creació de l'oficina de les seleccions catalanes en l'acord d'investidura d'aquesta legislatura i que justament haurà de servir per seguir i continuar aquest camí.

Aquí i ara, a partir del debat, ressonaran les preguntes: per què Gal·les o Escòcia sí i Catalunya no? De fet, hi hauríem de pensar tots aquells que sortiran i ara aniran en contra d'aquestes seleccions esportives catalanes. La diferència, probablement, és la qualitat democràtica dels estats dels quals formem part encara i també el respecte a les reivindicacions i a les realitats nacionals. Quina és la llibertat que defensem VOX i PP? Quan sortiran aquí, amb bafarades de nacionalisme espanyol, i, en nom de la seva llibertat, el que faran és fer allò que fan sempre: tot allò que és català i que representa i defensa Catalunya ho voldran prohibir, supeditar o esclafar. En tot cas, nosaltres ho defensem i hi seguirem treballant.

També hem presentat esmenes de dos temes que no estaven incorporats d'entrada en la moció, però que creiem que són dos reptes de país. D'una banda, l'elaboració del pla d'equipaments de Catalunya és una necessitat. N'hem pactat el tercer suplement de crèdit, uns milions que han d'anar a millorar, doncs, aquests equipaments. Però el que volem també és que es pugui venir a presentar la diagnosi i el cens d'equipaments i debatre'n les prioritats aquí al Parlament de Catalunya, a la comissió.

I, de l'altra banda, l'elaboració de la nova llei de l'esport i l'activitat física és, evidentment, també un dels grans reptes de país, i el que volem és que es pugui fer en el marc de la Taula de l'Esport i de l'Activitat Física del nostre país, justament, doncs,

un espai que va arrencar la passada legislatura i que és l'espai idoni on creiem que es poden escoltar totes les veus i, per tant, enfortir el sector.

Aquestes esmenes han estat acceptades –donem les gràcies a la diputada Ortiz–, i esperem que es puguin aprovar i, sobretot, complir.

En definitiva, votarem pràcticament a tot que sí, excepte a un punt, que ens hi abstindrem, que és el de deduir la despesa de l'esport al tram autonòmic de l'IRPF. Justament estem d'acord en buscar mecanismes que afavoreixin la participació en la pràctica esportiva. Hi ha més eines. Nosaltres aquesta la vincularíem sempre a la progressivitat, en funció també dels nivells de renda. Hi ha el xec esportiu, hi ha bonificacions en la recepta esportiva. I, per tant, el que volem és seguir treballant, sens dubte.

Permeti'm el president acabar fent una referència a avui, perquè volem mostrar tot el nostre suport als esports de mar i als clubs nàutics. Avui coneixem la notícia del tancament del Club de Mar de Sitges davant una legislació que creiem que no respecta el model català d'entendre aquests esports de mar i aquesta, doncs, activitat dels clubs nàutics. I, per tant, també emplacem el Govern que treballi per defensar Catalunya també en aquest àmbit.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I per defensar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Manuel Reyes López.

Manuel Reyes López

Gracias, *president*. Diputados, en Cataluña son muchas las carencias que tenemos tras años de desgobierno, tanto cuando ha gobernado el *tripartit* como cuando han gobernado los convergentes, ahora posconvergentes. Hoy en Cataluña la seguridad está en juego; hoy en Cataluña la defensa de los derechos y libertades está en juego. Está en juego la propiedad privada. En Cataluña está en juego la sanidad. La educación y el deporte están en juego. Porque los que nos han gobernado y nos gobiernan, tanto los unos como los otros..., para ellos gobernar es absolutamente un juego. Pero no para el Partido Popular.

El Partido Popular estamos centrados en los problemas reales que tiene la gente, la gente que está en la calle. Y por eso, desde el primer momento, hemos presentado propuestas, Pleno tras Pleno, para mejorar la calidad de vida del conjunto de Cataluña: propuestas en materia de seguridad ciudadana, propuestas para luchar contra la ocupación ilegal y conflictiva, propuestas en materia de sanidad para reducir las listas de espera, o propuestas en educación para garantizar la libertad de las familias para elegir la educación que quieran. Propuestas también en el ámbito deportivo, en el ámbito impositivo, en el ámbito de generar empleo, de generar oportunidades y de captar inversión para Cataluña. Eso lo hemos hecho desde el Partido Popular. Pero, lamentablemente, tanto unos como otros, que nos han gobernado y nos gobiernan, no han estado por la labor.

De hecho, la moción que hoy nos trae Junts es una moción que, en lugar de hablar y centrarse en el deporte, viene con una carga ideológica tremenda que no podemos compartir. Pero, eso sí, ha encontrado los aliados de siempre, los del PSC y Esquerra Republicana, que para seguir gobernando los unos y los otros siempre se ponen de acuerdo.

Sin embargo, desde el Partido Popular no podemos compartir gran parte del contenido de esta moción. Es una moción que centra el objeto principal en las selecciones. Señores de Junts, vayan, cuando termine este Pleno –yo los acompaño, acompáñenme–, a visitar las instalaciones de Cataluña, de tantos y tantos municipios. Vamos a ver cómo están los vestuarios, cómo está el parque, cómo está el césped, cómo está la grada, cómo están las calderas. Vamos a hablar con los jugadores, vamos a hablar con los técnicos, con los entrenadores, con las familias, con los aficionados. Y me parece que, si hablamos, seguro que ninguno nos planteará el tema que

ustedes traen aquí como el centro, el tema de las selecciones. Seguro que no, porque son otras las prioridades y las necesidades que tienen los clubs, los jugadores y, en el ámbito general, el deporte en Cataluña.

Pero es que, además, se han equivocado, porque si realmente quisieran las selecciones, lo tienen muy sencillo: no tienen que traerlo al Parlament de Catalunya, no; lo tienen que llevar a Waterloo, porque hay un señor que se llama Pedro Sánchez que estará encantado de darles todo aquello que ustedes pidan por seguir un día más en la Moncloa –por seguir un día más en la Moncloa. Claro que sí, Pedro Sánchez –Pedro Sánchez.

Pero, ¿qué diría si hoy nos acompañara y estuviera con nosotros el fundador del Partido Socialista, el señor Pablo Iglesias? Pero no Pablo Iglesias, ese empresario que tiene un bar en Madrid y que busca dinero para seguir creciendo su negocio, no, sino el fundador, aquel que hablaba de que España tenía que mantenerse unida. No todo vale, señores socialistas, para mantenerse en el poder –no todo vale.

Desde el Partido Popular también hemos traído propuestas y seguiremos trayendo propuestas en materia fiscal, porque es necesario en Cataluña bajar los impuestos. Porque los impuestos en Cataluña no se deciden en Madrid; los decidimos en el Pleno de este Parlament de Catalunya. Y hoy Cataluña es la comunidad autónoma con más impuestos no porque se decida en Madrid; porque se decide aquí en el Pleno del Parlament de Catalunya, porque tanto unos como otros han aumentado la presión fiscal en nuestro territorio. Por tanto, vamos a seguir proponiendo rebajas en el IRPF para que las rentas más bajas, para que la gente con menos recursos pueda llegar a final de mes. Es fundamental bajar el IRPF al conjunto de la gente en Cataluña. Por eso también esa propuesta que traemos, y que lamentablemente no ha aceptado Junts, de, también, una deducción específica para las familias que tengan hijos a su cargo y que practiquen deporte. Fundamental, la rebaja de la carga fiscal.

Pero también es importante el transporte adaptado, es importante también el apoyo al deporte base, al deporte juvenil, y por ello proponemos planes específicos para ayudar a las familias vulnerables, para que el deporte sea gratuito para aquellas familias que no se lo puedan sufragar.

Y fundamental, también, el equilibrio en el territorio. Hablamos del estado de las instalaciones y de los equipamientos, que muchos ayuntamientos, con sus recursos municipales, hacen que puedan funcionar, pero hace falta el apoyo de la Generalitat de Catalunya, más inversión, más recursos, un plan que permita garantizar las inversiones en los equipamientos deportivos que tenemos en el conjunto de la comunidad autónoma. Y eso solo se hace con un gobierno valiente y que ponga los recursos necesarios para poder garantizar esos servicios públicos tan esenciales y tan necesarios.

Y, por último, y no menos importante, también hemos hecho una propuesta, que no ha sido aceptada por Junts, que es el traspaso de aquellos equipamientos de los juegos olímpicos de Barcelona 92 que hemos pagado el conjunto de los catalanes y que para algunos ayuntamientos todavía no han sido transferidos. Aquellos ayuntamientos que están preparados, que tienen la capacidad, el liderazgo y las ganas..., es fundamental y necesario el traspaso de los equipamientos de los juegos olímpicos de Barcelona 92, como el caso del canal olímpico de Castelldefels.

Muchísimas gracias.

El president

I finalment, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor José Ignacio Aparicio Ciria.

José Ignacio Aparicio Ciria

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, treballadors i treballadores... Sabíeu que estar asseguts més de sis hores al dia té el mateix risc per a la salut que fumar un paquet de tabac diari? (*Remor de veus.*) Aquesta frase s'ha d'entendre com una metàfora estesa en divulgació mèdica, però no és una equivalència literal ni

exactament científica. Tampoc, president, és una crida a abandonar l'hemicicle en cap moment... (*Rialles.*) És una afirmació per posar l'esport i l'activitat física al lloc que els correspon per aconseguir persones més saludables, amb menys problemes mentals i físics, i una ciutadania amb més endorfines i, per tant, amb més alegria i amb més felicitat.

Avui, aquesta moció presentada per Junts em permet posar en valor diferents coses, però la més important és la creació d'una conselleria d'Esports pròpia dins del Govern de la Generalitat de Catalunya. I amb aquesta creació la majoria de grups, la immensa majoria, hi estem d'acord i encantats; després hi ha els que pensen i consideren, de forma desconsiderada, que una conselleria per elevar l'esport i l'activitat física a la categoria que es mereixen és muntar un «xiringuito».

Vull destacar, en aquesta moció, la molt bona predisposició i esportivitat de la diputada Montse Ortiz, perquè al final hem arribat a pràcticament tots els acords possibles excepte un. Moltíssimes gràcies. I ho destaco perquè els acords són el millor regal que podem oferir a la ciutadania, quan es tracta de millorar la seva vida i la gestió dels serveis que són de tothom.

La nova conselleria camina en la mateixa direcció que aquesta moció en la que pràcticament estem d'acord, perquè justament ja s'està treballant. S'està treballant i bé, encara que el company del PP veig que no se n'ha assabentat.

En primer lloc, els socialistes volem garantir l'accés universal a la pràctica esportiva, des dels més petits als més grans, amb un model que posi les persones al centre i faci de l'activitat física una eina real de salut pública.

En segon lloc, fomentar l'esport femení i trencar les desigualtats. Es posaran en marxa mesures per incrementar la presència de dones a les juntes directives de federacions i entitats esportives.

També ens esforcem per fer de Catalunya una seu de referència per als grans esdeveniments esportius internacionals i per captar, coordinar i promoure competicions que tinguin a Catalunya un impacte econòmic, turístic i social.

En paral·lel, s'està treballant en l'organització del nou departament, amb un nou decret que modernitzarà i farà més àgil la seva funció simplificant processos i millorant l'eficiència en la gestió de recursos.

Pel que fa a la governança, la nova conselleria ha significat també un salt qualitatiu en la capacitat de gestió, amb un increment substancial del pressupost destinat a l'esport català. Per fi s'han començat a pagar endarreriments històrics a entitats i federacions i s'han implementat millores per simplificar la burocràcia, evitar retards i donar estabilitat econòmica al teixit esportiu del país.

Un altre àmbit fonamental és la normalització de la llengua catalana en l'àmbit esportiu, amb propostes recollides al pacte nacional per la llengua.

Tot això no s'ha fet del no-res. Hi ha un equip compromès, una estructura que ja funciona i una voluntat política clara per reconèixer l'esport, pel seu valor, com a motor de transformació social, de salut, d'educació i d'igualtat a Catalunya.

El punt 5, però, no el podem votar a favor. Incloure la despesa esportiva com a deducció al tram autonòmic de l'IRPF pot semblar d'entrada una bona mesura de foment de l'activitat física, però en realitat presenta diverses limitacions i riscos que cal tenir molt en compte. Per nosaltres, les deduccions fiscals a l'IRPF beneficien sobretot les rendes mitjanes i altes, que són les que habitualment tenen capacitat de desgravar. En canvi, les famílies amb rendes més baixes, que sovint són les que tenen més dificultats per accedir a la pràctica esportiva, en queden excloses o se'n beneficien molt poc. Això pot eixamplar les desigualtats socials en lloc de reduir-les. Pensem que seria millor impulsar un estudi de viabilitat per valorar la possibilitat d'incloure incentius fiscals vinculats a l'ús i participació real en l'activitat esportiva especialment dirigits a aquelles persones i col·lectius que tenen més barreres per accedir-hi.

Agraïm igualment, ho reitero, el fet que hem pogut arribar a acords. I continuo reivindicant amb força la importància d'aquesta nova conselleria. L'esport i l'activitat

física són un dret i aquesta conselleria n'és la garantia institucional, amb més recursos, amb més visió i amb més capacitat per transformar la realitat. I en aquest partit hem d'estar tots i totes al mateix equip.

Quan un infant practica un esport, potser està decidint el seu futur. Quan una persona gran fa esport, està decidint tenir una vida millor i més saludable. Quan Catalunya aposta per l'activitat física, està decidint avançar. I nosaltres és el que estem fent i és pel que estem apostant; no ens podem mirar l'esport des de la banqueta.

Moltíssimes gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no han presentat esmenes en aquesta moció. I per posicionar-se té la paraula, en primera instància, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, el diputat senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Bé; moltes gràcies, president. Bona tarda també, senyor conseller. Aviam, la moció que avui ens presenta Junts torna a posar de manifest com el separatisme, doncs, ho utilitza tot, ho envaeix tot, ho opaca tot per tal d'imposar la seva agenda ideològica, que és el principal motiu que hi ha darrere d'aquesta moció.

Lluny de presentar, doncs, unes mesures que busquin millorar realment el que és important, que són les condicions dels clubs, de les federacions, dels esportistes catalans, el que ens presenten és un seguit de punts que tenen més a veure amb el seu projecte polític que no pas amb la realitat que viuen, com dic, els clubs de Catalunya, el teixit esportiu català.

Ens parlen, per exemple, d'imposar l'ús del català com a llengua única en l'àmbit esportiu, de condicionar la presència d'aquest idioma a la celebració també dels grans esdeveniments internacionals que situen Catalunya precisament en el mapa i que aporten tantes oportunitats a la nostra regió. Això no els importa. El que importa és simplement que la retransmissió..., o que els esportistes es comuniquin en català. Ens parlen d'estructures, de decrets, d'oficines, de seleccions nacionals catalanes –en definitiva, més ideologia–, de més separatisme i de més distància i desconexió amb la realitat.

Mirin, Catalunya ni és ni vol ser un estat independent. I ho anem veient elecció rere elecció, on el bloc independentista, doncs, no fa més que perdre representació i vots en aquesta cambra. L'esport no pot ser una eina de confrontació, sinó que ha de ser –i ho repetim moltes vegades, passa que alguns encara no s'ho creuen– un espai de convivència, un espai de cohesió social i nacional. Des de VOX no permetrem que converteixin l'esport, com han fet en tants altres àmbits, com per exemple la cultura, en un instrument polític. No permetrem que continuïn dividint els catalans també en els vestidors.

Volem aprofitar aquesta moció per recordar una qüestió que a nosaltres sí que ens sembla que és fonamental. La Generalitat encara té molts deutes pendents amb les entitats esportives, amb clubs i federacions, i això interpella els tres principals grups d'aquesta cambra, també Junts, encara que se'n recordi ara que està a l'oposició, però aquestes obligacions ja venien heretades de mandats anteriors.

La resposta que ha tingut la Generalitat? Bé, doncs crear una conselleria pròpia, crear nous alts càrrecs, però no agilitzar tots aquests tràmits i aquests pagaments que estan pendents. Molts clubs continuen esperant els pagaments corresponents a subvencions ja aprovades en anys anteriors, altres no poden actualitzar les seves juntes directives perquè el registre d'entitats està col·lapsat des de fa anys.

Això, i no una altra cosa, crec que és el que hauria de preocupar a aquesta cambra quan parlem d'esports, que hi hagi clubs de pobles o de barris que sobreviuen gràcies al voluntariat de pares, mares i de col·laboradors; clubs que no poden pagar la renovació dels seus equips, no poden pagar les quotes d'inscripció per falta d'ajudes

públiques. No necessitem més decrets; el que necessitem és un cobrament puntual, necessitem agilitzar aquests tràmits i donar suport real al teixit esportiu català.

Per això des de VOX votarem en contra de tot allò que sigui una imposició, que divideixi, que instrumentalitzi l'esport, però sí que –bé, som persones coherents, no?– donarem suport a aquells punts que el que demanen és el compliment de les obligacions econòmiques del Govern, de la deducció fiscal per activitat esportiva i de l'accés de tothom a l'esport: joves, gent gran i també persones amb discapacitat.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. I alguna pausa més com la d'aquest matí ens estaria bé, també, per aixecar-nos i fer cinc minuts, ni que sigui, per passejar per passos perduts.

Bé, avui tenim l'oportunitat de debatre sobre política esportiva. Jo vull posar en valor que és fruit –espero, i en bona mesura– del treball fet a la Comissió d'Esports, de recent creació, de la mateixa manera que la conselleria, perquè molts dels punts que es porten avui a debat en aquesta moció, doncs, els hem tractat i hem tingut oportunitat de parlar-ne, segurament amb menys estètica que la que bolquem aquí i, per tant, d'una forma molt més pausada que el que suposa la càrrega i el pes d'aquest plenari, que a mi em sembla que parlem d'algunes coses que no tenen gaire a veure amb els esports.

Evidentment, tracta tots els temes. En alguns es podia haver posat més èmfasi o menys, però, evidentment, és la moció de Junts i, per tant, vull agrair que ens hagin donat aquesta oportunitat, no? Coincidim en molts dels temes que es plantegen.

Un dels fonamentals que la travessa és la relació entre llengua i esport i, per tant, en concret entre la promoció de la llengua catalana i l'esport, que compartim plenament la seva importància estratègica. Un exemple: la Xarxa Audiovisual Local de la Diputació de Barcelona n'és una prova clara. Durant molts anys ha ofert retransmissions i segueix oferint retransmissions esportives de proximitat: partits de bàsquet, hoquei, handbol i altres disciplines amb un català de molta qualitat, hem de dir, amb un registre també molt acurat, demostrant que hi ha demanda, d'una banda, que hi ha capacitat també per fer-ho bé, i, per tant, que és possible que això passi.

Quant a l'increment del pressupost del Departament d'Esports, la nostra posició és de prudència i d'exigència de rigor. Abans de parlar d'una xifra concreta, de parlar de percentatges –com la de doblar-lo–, creiem imprescindible que qualsevol augment estigui justificat i vinculat a objectius que siguin clars i mesurables. No és el mateix ni té el mateix impacte social finançar un programa ambiciós i ben estructurat d'esport base amb promoció de l'activitat física a les escoles i millora d'instal·lacions esportives locals arreu del territori, que són accions amb un retorn directe i tangible per a la ciutadania, que destinar, per exemple, sumes milionàries a esdeveniments de gran format com els grans premis de fórmula 1 o com la Ryder Cup. Hem de diferenciar, per tant, i hem de saber molt clarament a què destinem aquests recursos.

I sobre això, sobre aquests grans esdeveniments internacionals, nosaltres mantenim una postura crítica. Els arguments recurrents sobre la projecció internacional de Catalunya sovint no resisteixen una anàlisi cost-benefici rigorosa per al conjunt de la societat. Amb massa freqüència aquests macroprojectes acaben canalitzant grans quantitats de recursos públics cap a interessos privats, i no a l'inrevés.

La nostra prioritat ha de ser –i així ho defensem els Comuns– la inversió en l'esport de base, amb la promoció de la salut comunitària a través de l'activitat física, la inclusió social mitjançant l'esport i el suport a les estructures esportives locals que vertebrin i cohesionen el país.

Valorem, per tant, diverses propostes com la feminització de les directives de federacions i entitats esportives com a pas necessari no només per una qüestió de justícia i d'equitat, sinó per enriquir la presa de decisions amb perspectives diverses i per garantir que l'esport reflecteixi la pluralitat de la nostra societat. Absolutament d'acord.

El suport econòmic a entitats vertebradores com la Unió de Federacions Esportives de Catalunya i la Unió de Consells Esportius de Catalunya és també importantíssim. Donem també suport a l'adaptació del Consell Català de l'Esport amb un nou decret que respongui a la nova estructura del departament. Necessita més eficàcia i més agilitat, i el conseller ho sap.

Pel que fa a la deducció de la despesa esportiva a l'IRPF, doncs, som més crítics. Creiem que és necessari estudiar amb cura l'impacte fiscal i el disseny d'aquest, garantir l'equitat del sistema i evitar beneficis desproporcionats per a determinats col·lectius de rendes altes.

Finalment, donarem suport també al punt 7, que proposa un pla específic per a l'esport no reglat i adaptat, evidentment, especialment per a persones amb discapacitat o diversitat funcional. És una línia d'actuació molt important per fomentar una societat inclusiva com és la nostra i per millorar la salut i el benestar comunitari.

Pel que fa al reconeixement de les seleccions catalanes en l'àmbit internacional, és un objectiu que també compartim i, evidentment, també hi donem suport, si bé instem a que s'abordi amb el màxim realisme possible per no generar expectatives que després no es donen.

En conclusió, manifestem el nostre suport parcial, si bé majoritari, a la moció, amb un èmfasi especial en aquells punts que reforcen l'ús social i cultural de l'esport, la promoció de la llengua catalana, la feminització de les estructures directives, el suport econòmic planificat a les entitats claus i l'impuls decidit a l'esport inclusiu i adaptat.

I permetin-me acabar amb una referència al 25 de desembre del 1914, una data que sembla molt llunyana, però... És una data en la que, en plena Guerra Mundial, a la frontera francobelga es va celebrar un partit de futbol i es va fer una treva no tant per una qüestió religiosa d'aquell dia, sinó precisament una treva per gaudir de l'esport i celebrar un partit de futbol entre alemanys i anglesos, que feia poques hores s'estaven tirotejant. Jo tinc encara l'esperança de que l'esport pugui ser una eina no només de cohesió, sinó una eina de pau. I, per tant, demano a aquest Parlament que quan parlem d'esport intentem deixar el partidisme i la mala política de banda i ens dediquem a això, al foment de l'esport com a eina de cohesió social.

Per la pau, més esport.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bona tarda, conseller. Per la CUP, l'esport i l'activitat física són drets fonamentals que necessiten polítiques públiques per garantir-ne l'accés universal a tothom, i és clau entendre l'esport no només com a oci, sinó principalment com a eina de salut pública i de cohesió social. Com a CUP apostem per un model esportiu que prioritzi el benestar de la població per damunt dels interessos econòmics dels grans esdeveniments, i per això instem el Govern a que destini els recursos a promoure l'esport com a eina de transformació social i millora de la qualitat de vida per a tothom.

Amb relació a la moció que ens presenta Junts per Catalunya, estem d'acord amb totes les mesures que impliquen una aposta, un enfortiment o una millora de l'esport base, perquè cal facilitar que el conjunt de la població practiqui esport pels beneficis fí-

sics, emocionals i socials que implica. I això també passa per millorar les instal·lacions i els equipaments esportius, prioritzant els públics, malgrat que la moció no ho digui.

Compartim les seves propostes per reforçar el paper de les dones en l'àmbit esportiu, ja sigui des d'un punt de vista de presència als àmbits de direcció o directament apostant per l'esport femení. I coincidim plenament en l'aposta per l'esport en català i pel suport i reconeixement de les nostres seleccions, les seleccions catalanes.

La majoria de punts de la moció parlen d'aquestes qüestions i, per tant, hi votarem a favor.

Ara bé, no en compartim dos qüestions, i també els hi explicaré: les dues propostes que reclamen la reducció de l'IRPF i la reducció de l'IVA sense ni tan sols explicar el criteri d'aplicar-ho a les rendes més baixes; i no compartim la seva defensa dels macroesdeveniments esportius, perquè malgrat que vostès ho expliquen d'una manera molt indefinida –fins i tot podríem dir que no s'acaba d'entendre– i, per tant, inofensiva, en general aquest tipus de macroesdeveniments no tenen res a veure amb el que vostès parlen de promoure l'esport de base i accessible a tothom. De fet, no beneficien la majoria de la població, sinó que són oportunitats, com sempre, per al sector privat, per fer negoci a costa de l'erari públic.

Darrere d'aquesta proposta hi ha la defensa de despropòsits, com ara els hi recordaré, que hem viscut aquests darrers anys al nostre país. Els jocs del Mediterrani de Tarragona del 2017, que es van celebrar el 2018 per pura incapacitat del govern municipal de torn, que van comportar un ridícul estrepitos i que només van servir per fer apologia espanyolista i per aplaudir el Borbó.

Els jocs del Pirineu, proposats en plena emergència climàtica, sense aigua ni neu. No es van arribar a fer perquè era un contrasentit en tota regla i el territori i el país s'hi va posicionar en contra, com no podia ser d'una altra manera.

O la cirereta, la copa Amèrica –recordin-ho, en fa poc, d'això–, regada amb 58 milions d'euros públics basats en dades falsejades, perquè posteriorment tothom hem sabut que no la va mirar ningú i que només va tenir interès especulatiu de promoció del turisme de luxe i, sobretot, de facilitar exempcions fiscals i permisos de residències exprés.

I ara ve la Ryder Cup, que semblava ben enterrada. La Ryder Cup 2031, a Caldes, que sembla que el Govern de torn, doncs, l'està reactivant.

Per tant, no podem donar suport a aquests macroesdeveniments especulatius que res tenen a veure amb l'esport base. Per tant, votarem a favor de la majoria de punts d'aquesta moció, però rebutgem aquestes dues qüestions de forma clara, i en aquests punts ja els hi diem que votarem que no.

I, ja per acabar, és lamentable i ja cansa sentir en aquest Parlament com l'extrema dreta constantment parla d'ideologització, no? I dius: «Aviam, tota política és ideològica. Aquí els partits polítics venim a fer ideologia. I, evidentment, presentem unes propostes ideològiques, perquè darrere, doncs, hi ha un programa marc ideològic.» Segurament l'extrema dreta no es basa en ideologia i es deu basar en ciència; entenc que en la ciència paranormal, pel que expliquen (*remor de veus*), perquè, clar, és que de veritat que no es pot entendre com tota l'estona estan amb aquesta «turra», que és que fa vergonya.

I, després, parlen de que quan parlem de Catalunya i que volem seleccions catalanes estem instrumentalitzant la política. Però què es pensen que venim a fer aquí? A demanar seleccions espanyoles? (*Remor de veus.*) Per favor... És a dir, ho hem dit claríssimament: venim a fer un país independent i a demanar seleccions catalanes. Evidentment que ho instrumentalitzem, com vostès fan amb la seva tan estimada selecció espanyola. No fotem, ja. Que aquí, entre agenda ideològica i imposicions... Per favor, mirin-se, que fan el ridícul cada vegada que parlen en aquests termes.

Gràcies.

El president

Finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Els darrers governs de Junts i d'Esquerra han pinzellat un panorama desolador: retallades estructurals, desmantellament del sistema esportiu, burocratització asfixiant i manca total de visió nacional. No es pot parlar de suport a l'esport català quan el pressupost real de la Generalitat ha passat de 160 milions l'any 2010 a aproximadament 95 milions el 2024.

Catalunya forma esportistes d'elit, però se'n van a llocs amb més recursos, infraestructures i suports. Un espoli esportiu promogut pels mateixos que avui presenten mocions rentant-se les mans de la seva mala gestió i desídia.

La fugida de talent ha set constant. Catalunya ha perdut competitivitat en esports clau com la gimnàstica, l'handbol, l'hoquei, el futbol, el judo, la natació o el ciclisme, i s'ha cronificat la precarietat a clubs i federacions. Però tranquils, que ara Junts pacta amb el PSOE una esmena al Congrés per reduir la fiscalitat dels voluntaris, una petita engruna que els editorials del règim i els portaveus del partit vendran com a gran conquesta i que en absolut resol els problemes estructurals que s'arrossegueu.

Cal defensar la protecció integral del voluntariat esportiu, clau per a la supervivència de milers de clubs i entitats. Ara són perseguits, igual que delinqüents, per hisenda.

Donarem, evidentment, suport al reconeixement internacional de les seleccions catalanes, demanda que compartim, no cal dir-ho, plenament.

També a algunes de les mesures fiscals que s'apunten, però pensem que cal ser més ambiciós en aquest sentit. Cal reivindicar l'exempció d'IVA en donacions i aportacions a entitats esportives sense ànim de lucre, així com l'aplicació de bonificacions efectives a l'impost de societats per a empreses que col·laboren en el món de l'esport.

Cal una llei catalana de mecenatge esportiu, perfectament viable dins l'àmbit competencial autonòmic en el que, malauradament, vivim atrapats. Percebre l'esport com a eina de nació, cohesió i salut pública és això.

Catalunya té prop de 700.000 llicències esportives, milers de clubs i desenes de milers de persones que hi deixen el cor cada dia. Però aquest teixit, que abans era de més de catorze mil entitats, ara amb prou feines arriba a nou mil. El sector clarament agonitza.

L'infrafinançament crònic és només la punta de l'iceberg. Catalunya destina un irrisori 0,3 per cent del seu pressupost a l'esport, una xifra insuficient per a un sector que representa un 2,4 per cent del PIB i que és l'únic entorn que transmet disciplina, esforç, valors, identitat i arrelament entre el jovent. En una societat trinxada per l'individualisme, l'excés d'oci digital i les polítiques migratòries irresponsables, l'esport és el darrer dic de contenció abans del col·lapse educatiu i social.

Aquí formem els millors esportistes, però no els podem retenir. Entrenadors i tècnics catalans són contractats per federacions i governs d'arreu: la Xina, Estats Units, Qatar, l'Aràbia Saudita. Som literalment el primer exportador de talent esportiu del món: futbolistes, nedadors, atletes o gimnastes formats a Catalunya acaben representant comunitats autònomes espanyoles o competint amb altres clubs perquè aquí no hi ha recursos. Als jocs olímpics de París 2024 el vint-i-cinc per cent de la delegació espanyola era catalana, però molts d'aquests esportistes s'han vist obligats a federar-se fora de la nostra nació per poder sobreviure. És un espoli de la magnitud del saqueig fiscal.

L'esport base agonitza. Clubs centenaris que treballen pel país han de tancar per manca de voluntaris. Entrenadors amateurs són perseguits amb inspeccions i sancions. Mentre es fan els ulls grossos al treball en negre de milers d'immigrants

—aquest dematí parlàvem del sindicat Top Manta—, la tasca del voluntariat esportiu és tractada com a frau laboral. La Unió de Federacions Esportives Catalanes calcula que la meitat dels clubs poden desaparèixer si això continua. Ja no és, per tant, només una crisi econòmica; és una emergència de caire nacional.

L'esport ha estat tradicionalment un espai de catalanitat viva, arrelada, transversal. A les pistes, als vestidors i als pavellons, s'hi enraona majoritàriament en català, s'hi transmeten valors i es construeix cohesió real. És una eina d'integració efectiva, no de propaganda multicultural.

Només qui comparteix esforç, respecte i objectius comuns pot formar part d'un equip. Però aquest model d'èxit perilla pel descontrol immigratori, la manca de suport institucional i l'oblit dels governs catalans, que han restat immòbils mentre moria el múscul esportiu del país.

Quan un jove no fa esport, corre un risc més alt d'entrar en entorns de delinqüència, drogues, inactivitat o desafecció. La disciplina esportiva és avui l'únic sistema que ofereix estructura, lideratge i sentit de pertinença a milers d'infants i adolescents catalans.

L'Estat, lluny de reforçar aquest actiu, el combat. La recentralització, la llicència única, les seleccions espanyoles, la discriminació fiscal o la manca de suport als clubs són estratègies deliberades per desmantellar el model esportiu català. I el Govern de la Generalitat (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), mancat de projecte i de coratge, contempla, passiu, com s'ofega el sector.

Acabo, president. Si no salvem els clubs, si no protegim els entrenadors, si no blindem el voluntariat, si no financem els centres de tecnificació, acabarem sent un país derrotat també a les pistes i als estadis.

Aliança Catalana defensa un model esportiu de país, estructural, transversal i estratègic, que aprengui dels millors referents europeus i superi el model caduc i improvisat que patim ara.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Montse Ortiz i Martí.

Montse Ortiz i Martí

Gràcies, president. En primer lloc, senyor Cornellà, li agraeixo el seu comentari final, el qual comparteixo al cent per cent. Donar les gràcies a tots els grups parlamentaris que han presentat esmenes i que han mostrat gran consens. De les quinze esmenes que ens han presentat, n'hem aprovat sis i n'hem transaccionat dos, per la qual cosa agraïm la seva col·laboració, perquè han millorat el text, la majoria d'elles.

Al Partit Popular, dir-los que no hem pogut acceptar cap de les esmenes presentades no pel contingut, sinó pel fons. Volíem reforçar l'objectiu de les nostres propostes, sobretot en l'esport no reglat adaptat. No obstant això, de ben segur que podem seguir parlant de bonificacions i d'infraestructures més endavant.

I al Partit Socialistes, als Comuns, a la CUP i a Esquerra, només dir-los que lamentem que no acabin de donar suport a les bonificacions fiscals. Junts creiem que és obligació de les institucions garantir els drets dels ciutadans també a la pràctica esportiva i que, per tant, cal facilitar l'accés a l'exercici de l'activitat física. Defensem la deducció autonòmica a la quota de l'IRPF que tingui en compte les despeses en què incorren les persones per a l'accés a la pràctica esportiva, promovent l'activitat física i la vida saludable. I en això no ens valen estudis de viabilitat, sinó que cal passar a l'acció.

Vull acabar la meua intervenció celebrant que el PSC reafirmi la seva posició en seu parlamentària gràcies a Junts, perquè avui se sumen a una reivindicació històrica del nacionalisme català, el reconeixement de les seleccions esportives, i, en definitiva, s'adhereixen a un acte de normalitat. Que les seleccions catalanes puguin competir oficialment, com passa en qualsevol altre país, és sobirania esportiva per a

Catalunya. Es tracta d'una defensa de la nostra identitat com a nació, però també és una gran oportunitat per donar potencial a l'esport català.

Esperem que això no sigui només per acontentar el seu soci d'investidura, Esquerra Republicana, sinó que suposi un compromís ferm del departament, del Govern, i que treballin de debò perquè el Govern espanyol faci possible que finalment les seleccions esportives catalanes siguin una realitat i puguin participar en totes les competicions oficials d'arreu del món durant aquesta legislatura. Si és així, a Junts per Catalunya ens hi trobaran.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el vint-i-setè punt de l'ordre del dia, que justament és el següent.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de salut

302-00103/15

És la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de salut. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, president. Conseller... Bona tarda a tothom. Diputats i diputades... Sap greu que avui no ens acompanyi la consellera de Salut, però agraeixo la trucada per informar-me que avui estarà a l'Aran i al Pallars, i espero que es faci seus els punts que avui aprovem aquí al Parlament.

Bé, a la interpellació de Junts per Catalunya vam desgranar els principals reptes del nostre sistema de salut que repercuteixen en l'atenció i en la salut de la ciutadania. Vam assenyalar-ne alguna de les causes, com l'infrafinançament crònic i la manca de reformes davant els canvis demogràfics, més població, més envellida i amb més patologies cròniques, així com la manca de professionals. I vam acabar anunciant que presentaríem propostes per avançar, per disminuir les llistes d'espera i per millorar accessibilitat, infraestructures, condicions laborals dels professionals i la confiança de la gent, i garantir els drets lingüístics.

Això és el que recull la moció: propostes propositives de Junts que són imprescindibles per tenir el sistema sanitari i la salut que ens mereixem i que podríem tenir amb tots els nostres recursos.

El primer punt és per constatar que l'infrafinançament crònic pel dèficit fiscal amb l'Estat espanyol repercuteix en els serveis públics, com la sanitat. No oblidem que els catalans paguem més de 60.000 milions d'euros en impostos i que el pressupost de la Generalitat és de poc més de 40.000..., dels 22.000 que van a Espanya i no tornen.

A partir d'aquí, moltes propostes en sis grans àmbits. U, millora del sistema: treballar amb el sector per adaptar-lo a les necessitats demogràfiques, socials i sanitàries amb tots els nostres recursos per assegurar un finançament al voltant del vuit per cent del PIB català –ara no arriba al sis per cent–; millorar en accessibilitat i resolució amb l'esperit de la LOSC i amb la col·laboració publicosocial.

Dos, llistes d'espera. Aquesta setmana publicava el diari *Segre* que cent quaranta lleidatans i pirinencs van morir en llista d'espera quirúrgica –dades del departament a una pregunta nostra. Solucions: implementar i ampliar el pla de millora d'accessibilitat, desplegar la programació per motius del CAP, reforçar l'autonomia de gestió dels equips de primària, oferir als pacients la derivació a altres centres quan se

superin els temps d'espera garantits –això ja està regulat; cal aconseguir que això no passi, no sigui necessari, però si fa falta que es faci–, i assegurar que els equips d'atenció pediàtrica territorial funcionin amb la màxima proximitat possible.

Tres, condicions laborals dels professionals: complir de manera immediata els acords de sortida de vaga entre Salut i els sindicats, que són del gener del 24; instar l'Estat espanyol a modificar les assignacions dels grups professionals sanitaris: de l'A2 a l'A1, les infermeres, del C1 al B, els tècnics superiors sanitaris, i del C2 al C1, les TCAIs; desplegar l'Agència de Salut Pública de Catalunya i finalitzar amb la doble imposició fiscal dels treballadors de l'Hospital transfronterer de Cerdanya. Aquest bloc no ha rebut cap esmena. Esperem que hi hagi unanimitat; els professionals s'ho mereixen.

Quart, dèficit de professionals. Aquí hi ha dos punts cabdals: l'accés a les facultats de medicina i l'homologació dels especialistes extracomunitaris. El districte universitari únic i la diferència exagerada i injustificada de les notes tant de batxillerat com de les PAU col·loca els estudiants catalans en inferioritat de condicions. Doncs que siguin les universitats i els col·legis de metges qui ens facin una proposta, i apliquem-la. Defensem-la al *ministerio*, que és qui en té les competències i ara mateix col·loca els nostres estudiants a Catalunya en inferioritat de condicions. I si Espanya no és capaç d'homologar els títols extracomunitaris d'especialitats i triga de mitjana uns sis anys, doncs que ho faci Catalunya. Els col·legis de metges s'han ofert a ajudar. Això és lo que fan a Alemanya: ho fan els lands i en tres mesos ho tenen solucionat. Emmiralllem-nos en Europa.

Cinc, el català, tema nuclear per a Junts. No ens aturarem fins que els ciutadans de Catalunya que ho desitgin siguin atesos al sistema sanitari en català, al sistema sanitari i a tot arreu. És un dret, però també una garantia de millors resultats assistencials, demostrat per multitud d'estudis a territoris bilingües. El català és la llengua de país, és una eina d'inclusió i d'arrelament.

Per això..., estendre a tots els centres del Siscat els plans de gestió lingüística, garantir que els professionals tinguin un B2 a un any de treballar i un C1 de català als dos anys, que és la proposta de Plataforma per la Llengua i del grup de professionals Salut pel Català, i informar i fer seguiment de les clàusules lingüístiques. En realitat, demanem que es compleixi la llei i la Instrucció 02/2024. I aquí hem incorporat, a proposta d'Esquerra, difondre la normativa sobre els usos lingüístics i coneixement de la llengua, que els ciutadans i els professionals coneguin els seus drets i els seus deures.

I, finalment, infraestructures. Garantir que tots els centres de primària, els laboratoris de salut pública i les residències de gent gran i vulnerable i tots els equips crítics en salut disposin de generadors –cal aprendre de l'apagada. Redefinir amb criteris tècnics i amb experts en planificació el mapa actual dels CAPs, dels CUAPs, dels heliports i dels helicòpters del SEM, els quatre. I continuar decididament en projectes de quatre hospitals on el Govern potser no s'acabava de definir: l'hospital universitari de les Terres de l'Ebre, el centre d'alta resolució de Rubí, l'hospital de proximitat Ernest Lluch i l'hospital comarcal de l'Alt Urgell.

Hem rebut vint-i-sis esmenes, que agraïm, perquè això vol dir que hi ha molta preocupació per la sanitat pública, però de les esmenes en parlarem al torn de posicionament.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha dos grups parlamentaris que han presentat esmenes en aquesta moció. I per defensar-les té la paraula, en primera instància, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Juli Fernández Olivares.

Juli Fernández Olivares

Gràcies, president. Diputats, diputades... Diputat Fàbrega, permeti'm començar donant-li les gràcies per la facilitat de treball i d'arribar a acords en les transaccions

de les esmenes que hem pogut fer. Jo parlaré de les esmenes..., vostè, després, però jo sí que en parlaré d'aquí una estoneta.

M'agradaria començar per una qüestió que és estructural del sistema sanitari, que ens trobem de manera reiterada i que és una de les qüestions clau de per què Esquerra Republicana de Catalunya arriba a un acord d'investidura basat en un finançament singular que ens porti a la sobirania fiscal. Una de les qüestions que fa que tinguem aquest acord són els serveis públics d'aquest país. Els serveis públics d'aquest país necessiten més recursos. Els serveis públics d'aquest país necessiten, per donar un bon servei, aquells recursos que nosaltres generem però que a dia d'avui no en disposem.

En el primer punt de la moció es constata aquesta situació en els termes del dèficit fiscal amb l'Estat espanyol. I en el segon punt acordem que una manera de resoldre-ho, per poder destinar els recursos necessaris en el vuit per cent del PIB avaluat en aquesta moció, és amb la sobirania fiscal a través de poder gestionar els recursos que generem. Per tant, creiem que que el Parlament de Catalunya es posicioni al costat del que els i les catalanes necessiten per viure millor, que són els recursos que generem, és un deure, i esperem que tiri endavant altre cop.

També m'agradaria dir que el diputat Fàbrega és un diputat hàbil, ja té experiència, i estem en una moció... Ell deia: «hem rebut vint-i-sis esmenes», «n'hi han hagut alguns en què no n'hem rebut». Ell diria que ha fet una tècnica intel·ligent, que és agafar algunes propostes que en aquest Parlament ja havíem votat, algunes d'elles presentades per Esquerra Republicana –i, per tant, no li hem presentat esmenes perquè estem contents de que tornin a estar aquí en la seva moció– i d'altres d'altres grups parlamentaris –per exemple, del Partit Popular, de la darrera moció– a on vostès havien presentat esmenes i les ha posat en la seva moció.

I en aquestes sí que els hi hem presentat esmenes, i li he de dir que estem contents de que aquestes esmenes les hàgim pogut transaccionar. Perquè al senyor Manchón ja li vaig dir que la nostra compatibilitat era baixa; en canvi, en el moment en que transaccionem, doncs, tenim la capacitat de passar de l'abstenció a votar-hi a favor, cosa que... Nosaltres el que volem és poder construir solucions. Per tant, li agraeixo que hagi tingut aquesta capacitat de moure's.

Qüestions que vostè ha detallat. Ha tingut la capacitat de llegir els dotze punts de la moció en cinc minuts –cosa que jo no tinc, per tant...–, al voltant de totes les millores per als i les treballadores, al voltant de l'atenció primària, l'atenció intermèdia, d'aquells recursos que han d'estar distribuïts d'una manera territorialment equitativa... També, evidentment, el català. Vostè ha explicat la proposta d'esmena que nosaltres plantejàvem, que és que és important que la ciutadania conegui quins són els seus drets i, per tant, que quan arribi a un centre de salut en tingui coneixement, igual que els i les professionals, que, com molt bé diu sempre el senyor Cid –i ho diu sempre ell i crec que ho diu d'una manera molt clara–, els i les pacients són qui tenen el dret a triar la llengua en la que són atesos. I, com vostè també deia, la llengua, si és la pròpia, hi han resultat científics que demostren que els resultats són millors.

Pel que fa a les infraestructures hospitalàries, crec que hem tingut la capacitat de trobar una transacció realista i ambiciosa al voltant de l'Hospital de Tortosa, que era necessari. Crec que era bo i necessari que trobéssim aquest punt d'acord davant d'una situació que és complexa però que crec que dona una resposta fiable a la situació que hem viscut i que esperem que no s'allargui.

Per part meva, res més. Moltíssimes gràcies, de debò, senyor Fàbrega.

Gràcies, diputats i diputades. Salut.

El president

Gràcies, diputat. Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Sara Jaurrieta Guarner.

Sara Jaurrieta Guarner

Molt bé; gràcies, president. Molt bona tarda, conseller, diputades, diputats. En primer lloc, vull agrair la moció presentada, del Grup de Junts, que ens permet parlar de salut en aquest Parlament. I, a més, hi hem presentat una vintena, pràcticament, d'esmenes, i vull agrair, doncs, al senyor Fàbrega la bona predisposició de recollir bona part d'elles, no?, i la voluntat d'acordar moltes coses. Pensem, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, que amb la incorporació de les diferents aportacions ha quedat una moció molt completa.

Tenim un bon sistema sanitari públic i uns excel·lents professionals, però és veritat que aquest disseny del sistema va ser fet ja fa quaranta-cinc anys, i de llavors a ara, doncs, han passat moltes coses. No només hem passat de 6 a 8 milions de persones a Catalunya, sinó que, a més, el perfil demogràfic de la societat ha anat canviant. Hi han hagut avenços científics que han pogut donar cura, no?, a la sida, per exemple, a malalties que abans eren mortals, o també a diferents tipus de càncer, i això ha fet augmentar l'esperança de vida, l'envelliment de la població i la cronicitat de les malalties. Això fa que el sistema que s'havia pensat per a un model molt d'aguts passi a tenir uns canvis necessaris.

Per tant, el Govern de Catalunya ha encarregat a un grup d'experts que pensin una reforma, al grup CAIROS, que en l'actualitat estan fent una prova pilot a vint-i-set centres de salut integral i de referència, els CSIRs, que estan mirant mesures per donar més autonomia als centres i fent una gestió que porti més qualitat i una atenció primària més accessible. Recordem que l'atenció primària és clau, perquè és la manera d'actuar preventivament i d'evitar que es collapsin les urgències hospitalàries i per fer que el sistema funcioni millor.

Per altra banda –i aquí ha sortit també–, pel que fa a l'atenció hospitalària, els primers passos d'aquests mesos del Govern han estat desencallar dos emplaçaments rellevants a Catalunya, dos hospitals: el nou emplaçament a l'Hospital Trueta, de Girona i Salt, i el nou Hospital Verge de la Cinta, de Tortosa. I, per tant, era necessària la renovació d'aquests importants hospitals. I, avui, en aquesta moció, doncs, com deia també el diputat d'Esquerra Republicana, acordem, no?, tenir un calendari possible.

També agraïm les esmenes recollides, pel que fa al nostre grup, sobre l'actualització del mapa, no?, el mapa dels centres d'atenció primària i els centres d'urgències d'atenció primària a Catalunya, que es pugui fer amb criteris tècnics i poder-lo presentar al Parlament l'any vinent. Aquest és un tema que sovint surt a les comissions de Salut, és un tema que debatem habitualment. I, per tant, poder parlar amb rigor i a fons sobre aquesta necessària planificació sanitària, doncs, ens sembla molt rellevant.

Dels temes de la llengua, senyor Fàbrega, una llàstima que no s'hagin afegit al pacte nacional per la llengua, que fa pocs dies, doncs, ha sortit a la llum. (*Alguns aplaudiments.*) Però recordo que és obert –és obert– i, per tant, encara són a temps d'afegir-se a això.

I, per acabar, volia afegir tres aspectes que hem incorporat en les propostes i que vostès han recollit en la moció. Pensem que és important que siguin recollits en una moció que hi parlem de salut l'any 25.

La primera és treballar per la millora de la salut mental. Posem el focus especialment en la infància i adolescència. Pensem que és molt important. A Catalunya hi ha 1 milió de persones que estan afectades per un trastorn mental; segons dades de l'OMS, és el tretze per cent de la població. I, per tant, és important la detecció precoç d'aquesta malaltia.

En segon lloc, que continuem avançant en l'atenció integrada social i sanitària. Estem debatent al Parlament la ponència d'aquesta llei, que és un primer pas, però hem d'anar avançant de forma conjunta en aquesta atenció per estalviar circuits i per millorar també la capacitat de resposta.

I, per últim, reconèixer la importància del món local. En l'atenció comunitària, és importantíssim el tracte de la proximitat, la prevenció i la sensibilització.

I, bé, com es pot desprendre de la meva intervenció, votarem favorablement a la immensa majoria dels punts d'aquesta moció.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes. I en primer terme té la paraula, per fixar la seva posició, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i de la mà del diputat senyor Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, presidente. Señor Fernández, dice que nuestras ideas no son compatibles; qué suerte la mía. (*Rialles.*) Bueno, hoy Junts presenta una moción (*alguns aplaudiments*) que pone sobre la mesa temas importantes. Y seguramente compartimos la inmensa mayoría, como reducir las listas de espera, mejorar las condiciones laborales y salariales de los profesionales sanitarios. O, por ejemplo, la equidad territorial, también, sobre infraestructuras sanitarias, que apoyaremos, como los puntos, por ejemplo, que se refieren a Rubí, pero con matices, porque lo consideramos insuficiente y pedimos recuperar el proyecto de hospital comarcal de referencia. Cuando se trate de mejorar la atención sanitaria siempre nos encontrarán, pero, claro, ustedes aprovecharán algo que todos podemos compartir para meter, como siempre, ese brochazo nacionalista al que nos tienen acostumbrados.

Vayamos por partes. Dicen ustedes nada más empezar la moción –atención–: «El déficit fiscal del Estado español y el hecho de no tener la capacidad de decidir sobre nuestros recursos repercute en los servicios públicos ofrecidos a la ciudadanía.» Es que no se cansan de la matraca del relato de siempre, cuando ustedes, separatistas y socialistas, tienen y han tenido en sus manos el dinero de los catalanes. Todos ustedes son los reyes del saqueo fiscal a los catalanes con los impuestos más altos de toda España. ¿Dónde está el dinero? Pues se lo pulen en sus chiringuitos. A quemar billetes; como pagan los catalanes, ¿qué más da?

Miren, algunas noticias del año pasado y de este año: «La Generalitat destinará 1.347 millones de euros a TV3.» «Illa mantiene el mismo gasto de las falsas embajadas que Esquerra: 10 millones de euros al año.» La última de Illa: «Doscientos cincuenta y seis millones de euros para el pacto por la lengua.» ¿Saben todo lo que se podría hacer con esto? ¿Los profesionales sanitarios que se podrían contratar? ¿Las listas de espera que se podrían reducir? Porque mientras se despilfarra el dinero esto es lo que viven los catalanes: «Cataluña sigue a la cola en las listas de espera. El segundo semestre de 2024 cerró con 197.000 pacientes pendientes de entrar en un quirófano.» Y esta noticia es de la semana pasada: «Demoras de más de un año en la sanidad pública para visitas en traumatología en Lleida.» Esta es la Cataluña que todos ustedes nos han dejado.

Claro que hay que mejorar el sistema de financiación y que Cataluña tenga una mejor financiación, pero acordado con las comunidades autónomas y no a base de chantajes, que es lo que ustedes hacen y el PSOE asume. No nos vengán con el cuento este de que «es que no tenemos dinero porque España nos lo debe», esa nueva versión del «España nos roba». Porque si aquí hay alguien que ha derrochado es el nacionalismo para mantener su negocio: los catalanes a pagar y ustedes a gastar.

Y vamos por otro punto de la moción: la imposición lingüística. Miren, se llevan todos ustedes las manos a la cabeza y dicen que el catalán está en peligro. ¿Solución? A imponerlo aún más, también en la sanidad. ¿Saben desde cuándo gobiernan socialistas y separatistas Cataluña? Desde siempre. ¿De verdad no se dan cuenta de que su dictadura lingüística es un fracaso? «Estamos ante una emergencia lingüística», dicen los que llevan toda la vida gobernando. A ver si es que la emergencia es que todos ustedes lleven tantos años imponiendo, señalando y arrinconando.

Cataluña es bilingüe, y la riqueza de una región es que se garanticen la libertad y la convivencia, algo que todos ustedes no hacen. Faltan médicos, faltan profesionales sanitarios, y lo que preocupa son las eternas listas de espera. Da igual la lengua en la que te atiendan los sanitarios; lo que los pacientes no quieren es tener que esperar eternamente a ser atendidos. Pero ustedes sigan en su mundo con el cuento de la emergencia lingüística que, mientras, los catalanes lo que viven es una emergencia social. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Y, por cierto –ya termino–, señores socialistas, ya que ustedes dicen defender la salud de los ciudadanos, díganle a Sánchez que financie de una vez la ley ELA, que para el ejército (*alguns aplaudiments*) de ministros, asesores y altos cargos sí hay dinero: para publicidad gubernamental, 160 millones de euros; para crearle un puesto de trabajo al hermano, la trama Koldo y las compañeras de Ábalos sí que tienen pasta.

Muchas gracias.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Bien, señores de Junts, empiezan mal la moción. Dicen: «La infrafinanciación crónica debida al déficit fiscal con el Estado español y debido a que no tenemos la capacidad de decidir sobre todos nuestros recursos repercute en los servicios públicos como la sanidad.» No, señor Fàbrega, no. Lo que repercute en los servicios públicos de Cataluña es la cantidad ingente de dinero de la hucha de los catalanes que se embolsan en puestos públicos de una administración totalmente sobredimensionada, en altos cargos y en chiringuitos varios. Eso sí que repercute en el dinero de nuestros impuestos, que no llega nunca ni a sanidad ni a derechos sociales. (*Alguns aplaudiments.*)

Aclarado esto, siguen con una serie de generalidades repetidas hasta la saciedad en todas las mociones de sanidad que separatistas y socialistas parecen no tener intención de ejecutar, como son la mejora del sistema sanitario, las mejoras salariales, acabar con las listas de espera, inversión del veinticinco por ciento en atención primaria –una atención primaria mal estructurada donde el aumento de inversión no es la solución.

Pero, mire, hoy le voy a comentar los cuatro puntos cuando menos flagrantes de su moción.

El punto 6, la insistencia de Junts de igualar la categoría profesional de enfermería a la de medicina. ¿Van a igualar también la responsabilidad penal? ¿Van a igualar también los horarios laborales? ¿Conocimientos y años de estudio, quizá? Esto solo denota una cosa, señor Fàbrega: ¿hace cuánto tiempo que no pisa un hospital en calidad de facultativo? (*Pausa.*) Pues eso.

El punto 9, trabajar con las universidades catalanas y los colegios médicos para igualar las condiciones de acceso de todos los estudiantes, revirtiendo la inferioridad de condiciones actuales de los estudiantes catalanes. Si con «inferioridad de condiciones» se refiere usted a que los estudiantes preuniversitarios catalanes son los peor formados de toda España gracias a la inmersión lingüística y al fracaso del *model d'escola catalana*, estamos de acuerdo. Ahora bien, igualar las condiciones de acceso con los del resto de España implicaría subir casi dos cursos, según PISA, el nivel de la prueba de acceso a la universidad, porque son casi dos cursos los que los preuniversitarios catalanes van *por detrás* de la media española. No me parece la mejor propuesta para un separatista, pero, mire, estamos de acuerdo con endurecer el examen en Cataluña para acercarnos a la media española. Soy consciente de que este punto lo han transaccionado, intentando maquillarlo, pero el significado sigue siendo el mismo.

El punto 10, exigir el traspaso de competencias, bueno, para que ustedes, incapaces de gestionar un puesto de churros, gestionen las homologaciones de títulos extracomunitarios. Es de risa, si no fuese por lo peligroso..., para la salud de los catalanes. Médicos extracomunitarios a cualquier precio, con una formación, usted lo sabe bien, mucho más baja que la que exigimos aquí; ahora sí, hablando catalán. Está claro que a ustedes la sanidad les da igual. Lo único que les preocupa es que nadie se acerque a su burbuja sectaria de barretinas y esparteñas. (*Remor de veus.*)

Y, para acabar, el punto 11, el de imponer el catalán en el ámbito sanitario. Le he explicado en infinidad de ocasiones que antes del *procés* no existía ningún conflicto lingüístico en los hospitales. El enfrentamiento y la crispación que están sembrando ustedes junto con el Partido Socialista va a repercutir y está repercutiendo directamente en la calidad asistencial. Y para que se lo graven a fuego: VOX no odia el catalán, como dijo el otro día el consejero de Política Lingüística al profesor de catalán diputado de VOX, el señor Acosta, en la interpelación. Ni odiamos el catalán ni el vasco ni el valenciano ni el bable ni nada. Lo que nos pasa es que no toleramos las imposiciones, el sectarismo o el totalitarismo. (*Alguns aplaudiments.*)

Y, mire, están consiguiendo el efecto contrario, cada vez más catalanes vetan el uso que hacen ustedes de la lengua, cada vez quieren hablarlo menos. Pregunten a los amigos de sus hijos cuál es la lengua o la asignatura que más aborrecen. El catalán; ni matemáticas ni física ni química, el catalán. Porque ustedes, los separatistas, junto con los socialistas y su consejero de Política Lingüística, van a pasar a la historia como los autores de dinamitar el catalán en Cataluña, porque su sectarismo ha provocado un rechazo frontal de los jóvenes al catalán.

Y cuando desaparezca mi generación nadie hablará catalán en Cataluña. Eso sí, árabe sí que hablarán, que es lo que ustedes fomentan. Lamentablemente aparecerán en los libros de historia con el epitafio: «Junts, Esquerra y Socialistas acabaron con el uso del catalán al mismo tiempo que acabaron con la libertad de los catalanes para usar el español.»

En fin, otra moción como todas las demás del grupo de Llach, Puigdemont y los de Junts.

Gracias.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Bé, senyor Fàbrega, avui ens presenta pràcticament no sé si el programa electoral de Junts en salut o, en tot cas, fins i tot allò que hauria d'haver fet la conselleria de Salut quan vostès estaven al Govern i no van fer mai.

Perquè, clar, jo en bona part dels punts que presenten hi estic d'acord i ho hem comentat també a la Comissió de Salut, però és cert que vostès han governat des de l'any 2010 fins l'any 2022 la Generalitat de Catalunya i moltes de les qüestions –després ja hi entraré– que vostès plantegen en aquesta moció..., tant de bo les haguessin pogut posar en marxa, fins i tot quan vostès directament gestionaven la conselleria de Salut amb el conseller Argimon o, en tot cas, amb els seus predecessors d'Esquerra Republicana o fins i tot de Convergència.

Miri, jo, sobre el tema de l'infrafinançament... El sistema de salut..., qualsevol sistema de salut –en aquest cas, català– ha de tindre jo diria tres premisses i una condició *sine qua non* perquè sigui sostenible. La primera, jo hi estic d'acord, un sistema de finançament just, un sistema de finançament singular que permeti, en aquest cas, finançar els serveis públics catalans. I, per tant, en això estem, i, en aquest sentit, hi hem de treballar.

Però hi ha jo diria dues condicions més. L'altra, tindre un sistema fiscal just i robust, cosa que vostès mai hi estan d'acord. Jo vull recordar que, quan va haver-hi les

retallades, en aquest cas, del conseller Boi Ruiz, vostès bàsicament el que van fer prèviament va ser rebaixar els impostos a qui més tenia. Això, la primera qüestió.

I la segona..., i la tercera –perdó–, és un canvi de model, i després m’hi referiré. És a dir, jo ja sé que vostès defensen activament el model català, en el qual hi ha una col·laboració... Vostès parlen sempre de col·laboració «publicosocial», en realitat volen dir «publicoprivada» –jo crec que podem tindre el debat en els termes en els quals es planteja. I això provoca moltes vegades una deficiència molt important en la gestió dels recursos. Ho he parlat més d’una vegada amb la consellera. Si jo avui li pregunto a la consellera quants metges hi ha dins del Siscat, no ho sap, perquè no depenen directament d’ella –no depenen directament d’ella. I això és un problema principal, i després també m’hi referiré.

Com hi ha altres aspectes que vostès no volen abordar, que és que, evidentment, falten metges, però no perquè marxin a l’estranger, sinó perquè marxen a la privada. Primer, perquè les condicions laborals són millors i, després, perquè hi ha una cosa que es garanteix a Catalunya i que es permet que és la doble activitat. És a dir, que tu pots treballar pels matins a la pública i per les tardes a la privada. I això nosaltres ho hem plantejat aquí activament i cap..., o la majoria dels partits, amb honroses excepcions, en aquest cas, també de la CUP..., cap ho vol abordar. I aquest és un dels problemes principals que tenim a nivell dels professionals.

I, en tot cas, jo li deia: tres condicions i una premissa. I la premissa és gestionar honradament els recursos, perquè és fonamental que, en aquest cas, un pressupost com el que tenim..., no ens passi, com ha passat ara, per exemple, que un conseller de Salut acaba a l’Audiència Nacional imputat pel tres per cent. O, per exemple, en aquest cas, imputat per l’adjudicació del concurs més gran que tenim en aquests moments pràcticament a la Generalitat, que és el de les ambulàncies. Això també és molt important a l’hora de gestionar la sanitat pública catalana, que és bàsicament que no se’ns escapin els recursos cap a llocs que no toca.

Però, en tot cas, entrant en el que vostè planteja, miri, nosaltres sempre ho hem parlat, jo ja me n’he cansat, jo diria, pràcticament. És a dir, el pilar del sistema sanitari català, del sistema públic de salut, hauria de ser l’atenció primària. Sempre ho hem defensat. Evidentment, no?, garantir l’accessibilitat, garantir la longitudinalitat. Jo també pregunto..., el que li deia abans, és a dir, per què han governat tants anys Catalunya i això no ho han garantit? Li reconec que cada vegada estem pitjor –cada vegada estem pitjor–, però jo crec... Vull dir, l’atenció primària sempre és una prioritat, però a tots els consellers i conselleres els hi encanta inaugurar hospitals. I això suposo que dona més vots, però aquí estem, no?

Després –i també ho sap, ho hem parlat moltes vegades–, nosaltres no estem d’acord amb el procés de concentració pediàtrica. El que estem fent és que, especialment, per exemple, en aquells pobles i ciutats que tenen menys població, estem restringint l’accés al pediatra i posant més dificultats perquè els ciutadans i ciutadanes puguin accedir al pediatra.

No entraré en el tema del català. Vostès saben a bastament quina és la nostra posició. Tant de bo haguessin subscrit el pacte nacional per la llengua. Jo sempre ho he defensat: a Catalunya hi han dues llengües i qui té dret a triar la llengua en què vol ser atès és el pacient, no el professional. Això és la llei, és el que diu l’Estatut, és el que diu la Constitució. La dreta i l’extrema dreta espanyolista sempre reclamen que s’ha de complir la llei excepte quan parlem de les llengües cooficials.

I, finalment, acabo també amb un parell d’apunts que crec que també són rellevants. Insisteixo en el que deia, en els professionals. Nosaltres hi estem d’acord. Hi ha un repte pendent també en el model que jo sempre –ho sap– li he plantejat, que és que nosaltres tenim professionals fent la mateixa feina en diferents condicions laborals. I si vostès plantegen –i han governat– i sempre parlen de que tot és sistema públic, com pot ser que tinguem (*sona el senyal acústic que indica que s’ha exhaurit el temps d’intervenció*) no només empreses del Siscat, sinó empreses que són cent

per cent de la Generalitat –per exemple, parlo en aquest cas de l'IAS, l'Institut d'Assistència Sanitària–, que tenen condicions laborals diferents a les que tenen a l'ICS?

I jo els hi diré: perquè el sistema públic de salut català, però també el Siscat –és a dir, el sistema català de salut–, se sosté sobre les desigualtats i sobre les diferències, en aquest cas, de les condicions laborals dels treballadors. Jo crec que això..., si realment tot és públic...

El president

Ha d'acabar, senyor diputat.

David Cid Colomer

...hauríem de treballar perquè tinguessin les mateixes condicions laborals. Lamento que els anys que han tingut la conselleria o la presidència de la Generalitat no ho hagin posat com una prioritat.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Bona tarda. Tothom coneix el posicionament de la CUP amb relació a les polítiques de salut i, en particular, amb relació al nostre sistema sanitari. Per tant, avui no hi hauran sorpreses.

Fa temps que denunciem que tenim la sanitat a l'UCI, ferida per les retallades i estabornida per la covid. La manca de recursos a la sanitat és cada cop més evident a tots els pobles i ciutats del país. I qui ho paguem som la població, en especial la gent gran. I ho paguem amb la nostra salut i amb la nostra butxaca, en el cas de qui es busca la vida i acaba contractant serveis privats com a solució.

Tenim un personal sanitari a qui no fan falta tants aplaudiments, que ja no pot més perquè està sobreexplotat, mal pagat i cremat. La població ha crescut, però les mans per atendre-la no, i menys amb la qualitat que requereix. I el mateix succeeix amb els centres sanitaris: els veïns i veïnes veuen com els seus equipaments cauen a trossos o difícilment poden acollir tota la demanda assistencial que tenen.

«No hi ha diners», ens diuen. I en part és cert: l'espoli fiscal que patim a mans de l'Estat espanyol és una realitat innegable, però també ho és el malbaratament sistemàtic de recursos en l'àmbit sanitari a conseqüència d'un model de col·laboració públicoprivat que permet el drenatge permanent de diners públics cap a mans privades sense cap mena de fiscalització. Parlem de les dues cares de la mateixa moneda: el desmantellament de la sanitat pública, d'una banda, i, de l'altra, la seva privatització.

Avui, a la moció que ens presenta Junts per Catalunya sobre polítiques de salut, votarem a favor de tots els punts que contenen mesures per millorar les condicions laborals i salarials de les professionals sanitàries. Moltes d'elles també les hem portat nosaltres mateixes en d'altres mocions, com ara el compliment dels acords de sortida de vaga del personal tècnic o la reclassificació pendent de les diferents categories professionals. Són qüestions de sentit comú que no hauríem d'haver de portar perquè ja haurien d'haver estat resoltes, i de fa temps.

També votarem a favor dels punts relacionats amb la construcció d'hospitals compromesos des de fa anys i que sembla, com tots, que estan encallats.

I, per descomptat, votarem a favor dels punts que comporten un enfortiment de l'atenció primària, que hauria de ser el pal de paller del nostre sistema sanitari. No pot ser que a cada comissió de Salut debatem propostes de resolució que evidencien la manca d'inversió d'atenció primària i la necessitat d'actualitzar el mapa de CAPs i de CUAPs que necessitem al país.

I, per últim, també votarem a favor de tots els punts encarats a la defensa dels nostres drets lingüístics en l'àmbit sanitari. Amb una excepció: ens abstindrem al punt en el qual concreten els requisits lingüístics per als professionals del sistema sa-

nitari català. Pensem que és molt poc ambiciós. El personal que treballa als serveis públics ha de poder acreditar el nivell de C1 des del primer moment. El mínim seria exigir l'acreditació d'un B2, però és que ni això.

Quins punts votarem en contra? Ja ho saben, tots els punts que blinden, ratifiquen i reforcen la col·laboració publicoprivada. Perquè parlem d'això, de col·laboració publicoprivada, per més que vostès, com Esquerra o el PSC, li diguin «publicosocial» en un intent claríssim d'ocultar la realitat de la seva aposta.

I volem parar atenció en un punt concret, en el 4.b. En aquest punt, vostès i el PSC, perquè parlem d'un text que ja han transaccionat, directament aposten per derivar les usuàries a altres centres sanitaris, obviant que parlem de centres de la xarxa d'aprovisionament públic, el Siscat. Ho fan expressament per obrir la porta a derivar pacients a centres privats pagant-ho amb diners públics. La política «sociovergent» en estat pur.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Criticar l'infrafinançament a la sanitat quan va ser el Govern del senyor Artur Mas qui més retallades va aplicar-hi no sé si és gaire bona idea. *(Remor de veus.)*

El president

Senyor Cid, si us plau.

Sílvia Orriols Serra

No s'amoïnin. Cap govern, ni els seus ni els posteriors, ha set capaç de resoldre els problemes estructurals, ara ja cronificats, que mantenen el sistema al límit de la fallida funcional, financera i assistencial.

L'augment de població via immigrants que no contribueixen econòmicament a la sostenibilitat del sistema públic però que, en canvi, en fan ús de manera fraudulenta empadronant-se amb visat de turista ha dut el sistema sanitari al col·lapse no només pel que fa al propi servei, sinó també pel que fa al seu dèficit. La despesa sanitària pública a Catalunya és de 1.698 euros per persona, molt per sota de la mitjana de l'Estat artificial espanyol i molt per sota de països avançats i referents com Alemanya o Suècia, que superen, i de llarg, els quatre mil euros per usuari.

És evident que mantenint estancat el pressupost sanitari i prioritzant altres àrees han contribuït a enquistar les llistes d'espera i a rebaixar notablement la qualitat del servei. La saturació hospitalària actual és inadmissible. Per això és necessari reforçar els centres d'atenció primària augmentant la despesa sanitària i garantint la presència de pediatres, psicòlegs, oftalmòlegs, dentistes i altres especialitats. Aquest reforç és clau per dotar d'una bona atenció els infants i per prevenir i gestionar malalties cròniques en el conjunt dels usuaris.

També és clau la lluita contra el turisme sanitari, la xarxa de tràfic de medicaments prescrits aquí i venuts a d'altres països i l'intercanvi i duplicitat de targetes sanitàries. No pot ser que amb una mateixa targeta s'hagin receptat medicaments per a embarassades i medicaments per a l'Alzheimer. És un escàndol.

El dèficit de professionals sanitaris i la contractació de metges estrangers que desconeixen la nostra llengua i que no han tingut ni de bon tros la formació universitària que s'imparteix aquí generen desconfiança entre la població i redueixen considerablement la qualitat de la visita, del diagnòstic i fins i tot del tractament.

Les retallades del 2010 van contribuir a la reducció de plantilles, a la precarització de les condicions laborals i a la fuga de professionals catalans cap a Europa o cap al sector privat. Saben qui governava llavors? *(Pausa.)* Vostès.

La manca de planificació en la formació de nous metges i infermeres, sumada a la gratuïtat universal del servei, ha deixat el sistema sense capacitat per poder absorbir

la demanda creixent. Segons l'enquesta de salut de Catalunya, el perfil d'usuari que més utilitza el servei d'atenció primària és el dels joves immigrants. O sigui que, a més a més d'entrar irregularment, d'empadronar-se fraudulentament i de no contribuir a les arques públiques, són els qui més recursos absorbeixen. Us felicito, fills.

Junts per Catalunya diu que hem d'adaptar el sistema sanitari a la transició demogràfica del país; Aliança Catalana respon que el que cal és aturar la substitució demogràfica que patim. No es tracta d'apujar més els impostos als catalans per pagar els excessos immigratoris dels governs, sinó de garantir que no s'accedeixi al sistema sanitari amb un visat de turista, sense permís de residència ni contracte de treball.

El context sanitari exemplifica a la perfecció el resultat que generen les polítiques immigratòries que vostès avalen i el seu paper clau en la destrucció de l'estat del benestar. Demanin a qualsevol català si el sistema sanitari és millor ara o fa quinze anys. Tots sabem la resposta, oi?

Els recursos dels catalans, per als catalans.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, president. No li demanaré a la votació llegir el punt número 1 perquè ja ho han fet l'extrema dreta i la dreta extrema. Per tant, crec que ha quedat prou clar l'infrafinançament que patim.

Diputada Jaurrieta, quan surti la sentència del vint-i-cinc per cent del català i ve-
gem com respon el Govern, parlem del pacte. (*Algú pica de mans.*)

Diputat Cid, estan molt bé els seus discursos al faristol per a la seva gent i per a les xarxes, però el que es vota aquí són els acords, i per això nosaltres sempre hem presentat esmenes a les seves propostes. I, per tant, bé, hem trobat a faltar, ho lamento, les seves. Per cert, el conseller Argimon va inaugurar el CAP de la Seu, treballat prèviament pel conseller Comín i per la consellera Vergés, també.

Al PP, el mateix, presentin esmenes i parlarem dels matisos. Veurem en què estem d'acord i en què diferim. De fet, amb el model de la senyora Ayuso i del senyor Mazón les diferències són abismals, eh? I sap què podríem fer amb 22.000 milions d'euros cada any? El pressupost de Salut és de..., ens en gastem 16.000, amb 22.000 podríem fer molt, eh?, senyor Manchón. (*Alguns aplaudiments.*)

I, per si algú no ho sap –per si algú no ho sap–, els professors i els bibliotecaris, com la diputada Renedo, que són graduats, són A1 també –són A1, eh? I els amics del meu fill, molts nouvinguts, parlen català.

Bé, dit això, hem rebut vint-i-sis esmenes, dinou del PSC i set d'ERC. Agraïxo de tot cor tant les esmenes com la negociació amb el diputat Fernàndez i la diputada Jaurrieta. Certament, aquesta és la nostra moció i és el model de salut i de sistema sanitari de Junts; certament, senyor Cid i senyor Fernàndez. I aquest és el model de salut després de negociar i incorporar les esmenes amb Esquerra i amb els socialistes.

D'Esquerra n'hem rebutjat una, n'hem acceptat una i n'hem transaccionat una altra. Del PSC n'hem rebutjat cinc, n'hem acceptat sis i n'hem transaccionat quatre. De fet, hem fet quatre transaccions, a més, a tres; vuit transaccions en total. I ens hem posat d'acord en millorar el finançament, mesures per reduir llistes d'espera, desplegar la programació per motius de primària, els equips de pediatria territorial amb proximitat (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, president–, millores en condicions laborals, l'accés a les facultats de medicina i que Catalunya homologui els títols, el català en salut, la millora d'infraestructures, i hem incorporat el món local, l'agència i la salut mental.

Aquesta moció que avui votarem representa la centralitat del país i s'allunya dels extrems, que, de fet, no ens han ni presentat esmenes. És el model sanitari de la majoria de Catalunya. Esperem que s'aprovi el màxim possible.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 24, 25, 26 i 27 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Sí. La senyora Lorena Roldán demana la paraula.

Lorena Roldán Suárez

Sí, president. És per demanar votació separada, d'aquest últim punt que acabem ara de debatre, el 27, els punts 7 i 9.

El president

Els punts 7 i 9.

Lorena Roldán Suárez

Gràcies.

El president

Perfecte. Sí; la senyora Orriols també demana la paraula?

Sílvia Orriols Serra

Sí, president. Era per si podien fer la lectura del punt 15.a quan es procedeixi a la seva votació.

Gràcies.

El president

Ho farem. Abans de votar, el diputat David Saldoni de Tena..., aquest és el darrer Ple en el qual participarà, perquè ha decidit renunciar a la seva condició de diputat. I és un costum en aquesta cambra que aquells diputats que causen baixa, doncs, es puguin adreçar... *(rialles)* –baixa amable, generosa i bonica *(rialles)*–, es puguin adreçar al Ple. Ha demanat de poder-ho fer. Té la paraula, diputat David Saldoni. *(Aplaudiments.)*

David Saldoni i de Tena

Moltes gràcies, president, i al conjunt de la Mesa, per la cortesia de poder, doncs, dirigir aquestes paraules. I, òbviament, m'agradaria començar dient que m'hagués agradat poder-me acomiadar en un parlament en el qual també hi fóssim tots els diputats; per tant, que hi pogués haver el president Puigdemont i que hi pogués haver el conseller Lluís Puig. *(Alguns aplaudiments.)*

Després de vint-i-cinc anys de dedicar-te a la política, allò, en primera línia, des que vaig entrar a l'Ajuntament de Sallent l'any 99, doncs..., ha sigut un llarg camí; un llarg camí de servei públic del qual puc dir que em sento molt orgullós. Crec que hem fet moltíssimes coses. Ha sigut un viatge per la política, des de la municipal fins al Parlament de Catalunya, passant per l'Associació Catalana de Municipis o per la Direcció General de Transports, on crec que s'ha de posar en valor el que és la política.

I en el moment de deixar aquesta cambra voldria posar en relleu i dignificar el que és fer política; fer política des de qualsevol de les institucions, fer-ho des del Parlament de Catalunya, des del Govern, però també fer-ho des del conjunt dels ajuntaments de Catalunya i des dels regidors i regidores de tots els pobles petits d'aquest país que dediquen el seu temps i dediquen la seva vida a transformar la vida de la gent, a lluitar perquè els seus pobles i ciutats siguin cada dia millors. Per tant, en aquest moment és quan hem de pensar, doncs, que tota aquesta trajectòria val la pena.

I en aquest moment també és quan hem de pensar en que s'han d'afrontar també reformes importants. En la política, en el parlamentarisme, en el conjunt de les

institucions, hem d'afrontar reformes estructurals que ens apellen a tots plegats, que ens apellen a l'hora de voler fer les coses més fàcils, de poder arribar a debats profunds, de mirar-nos més als ulls que no pas a les pantalles, d'intentar poder sumar per poder arribar a acords a tots els nivells, perquè al final el que espera la gent és que puguem arribar a propostes que es facin realitat. I això depèn de tots i cada un de nosaltres, cada un en el seu paper.

I en aquest moment d'acabar, doncs, escolteu, jo voldria donar les gràcies, donar-vos les gràcies a tots, a tots els grups parlamentaris. Especialment al meu grup parlamentari i al Grup de Junts per Catalunya, que m'ha acompanyat i he fet gairebé quatre anys de diputat; us agraeixo molt la vostra tasca, el vostre suport i la vostra companyonia. I a tota la resta de grups, amb qui hem treballat, amb qui hem fet coses millors. Tots plegats hem tingut un molt bon tracte i jo simplement en aquest moment final us ho voldria agrair.

Me'n vaig. No deixaré la política, perquè això es porta a les venes. I, per tant, estic convençut que, sigui on sigui, seguirem lluitant per un país millor. I només dir, al final, que tot està per fer i tot és possible.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

Moltes gràcies per les seves paraules, senyor diputat. Ha dignificat la política. I –em sembla que expresso el sentiment de tots– li desitgem molt bona sort en aquesta nova etapa que enceta.

Iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquesta tarda. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ús del vel islàmic als espais públics (continuació)

302-00100/15

Comencem votant la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ús del vel islàmic als espais públics.

Iniciarem votant conjuntament els punts 1, 2, 3 i 4.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 106 vots en contra, 27 vots a favor i cap abstenció.

Votem també de manera conjunta els punts 5, 7 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 106 vots en contra, 27 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 130 vots en contra, 2 vots a favor i cap abstenció.

Votem els punts 9, 11 i 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 106 vots en contra, 27 vots a favor i cap abstenció.

I ara demano a la diputada secretària tercera, la senyora Rosa Ibarra, que procedeixi a llegir el punt número 15 de la moció.

La secretària tercera

«El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a, en ús de l'exercici de les facultats atorgades en l'article 40 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, de protecció de les persones i de les famílies:

a) Iniciar els tràmits pertinents a fi i efecte de modificar la Llei 5/2008, de 24 d'abril, del dret de les dones a erradicar la violència masclista, en el sentit d'incloure en el seu articulat el hijab, el nicab, el burca, el burquini, la xaila, l'himar o el xador com a elements propis i discriminatoris l'ús dels quals s'ha de privar en els espais públics o centres de caràcter públic.

b) Iniciar els tràmits pertinents a fi i efecte de modificar la Llei 14/2010, del 27 de maig, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència, que indica i incideix en la responsabilitat ciutadana i pública i l'obligació de vetllar pel respecte efectiu dels drets dels infants i els adolescents. És una responsabilitat de la família, de tota la ciutadania i molt particularment de tots els poders públics, que també tenen l'obligació de defensar-los i promoure'ls.

I, amb relació a la no-discriminació, a prohibir de manera expressa la imposició i exhibició, en espais públics o centres de caràcter públic, a les nenes menors, del hijab, el nicab, el burca, la xaila, l'himar o el xador.

c) Derogar expressament i amb caràcter immediat la normativa actual que permet l'ús del burquini a les piscines públiques i privades d'ús comunitari. Aquesta regulació es basa en la Llei 19/2020, del 30 de desembre, d'igualtat de tracte i no-discriminació, que prohibeix qualsevol discriminació per motius de religió, gènere o altres factors personals, així com també deixar sense efectes les sancions d'entre 300 i 500.000 euros que dita llei preveia contra els municipis que en prohibien l'ús.»

El president

Gràcies, senyora diputada. Passem ara a votar conjuntament els punts 10, 15.b i 15.c. Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 106 vots en contra, 17 vots a favor i 10 abstencions.

Votem el punt número 13.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 106 vots en contra, 12 vots a favor i 15 abstencions.

I, finalment, votem els punts 14, 15.a i 16.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 106 vots en contra, 2 vots a favor i 25 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de joventut (continuació)

302-00101/15

Passem ara a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de joventut.

Iniciarem aquesta votació votant conjuntament els punts 1 i 11.a.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 106 vots a favor, 25 en contra i 2 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 64 vots a favor, 27 vots en contra i 42 abstencions.

Votem a continuació de manera conjunta els punts 3, 10 i 11.f.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 107 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 60 vots en contra, 29 vots a favor i 44 abstencions.

De manera conjunta votem els punts 5 i 11.d.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 91 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

Votem el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 123 vots a favor, 10 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 92 vots en contra, 31 vots a favor i 10 abstencions.

Votem els punts 7 bis i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 66 vots a favor, 25 vots en contra i 42 abstencions.

Votem el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 64 vots a favor, 25 vots en contra i 44 abstencions.

Votem el punt 11.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 67 vots en contra, 66 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 11.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 106 vots a favor, 15 vots en contra i 12 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 11.e.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 74 vots a favor, 57 vots en contra i dues abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'esport (continuació)

302-00102/15

Votem ara la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'esport.

Comencem votant el punt 1.a.

S'inicia la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 108 vots a favor, 10 vots en contra i 15 abstencions.

Votem ara el punt 1.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 105 vots a favor, 25 vots en contra i 3 abstencions.

Votem el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 117 vots a favor, 10 vots en contra i 6 abstencions.

De manera conjunta votarem els punts 3, 7.a i 10.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

També de manera conjunta votarem els punts 4 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 121 vots a favor, 10 vots en contra i 2 abstencions.

Votem el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 62 vots a favor, 9 vots en contra i 62 abstencions.

Votem el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 99 vots a favor, 28 vots en contra i 6 abstencions.

Ara votarem el punt 8 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 123 vots a favor, cap vot en contra i 10 abstencions.

Votem el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 123 vots a favor, 10 vots en contra i cap abstenció.

Votem... (*Veus de fons.*) Sí. La senyora Mònica Sales demana la paraula?

Mònica Sales de la Cruz

Sí; gràcies, president. Era per demanar la lectura del punt número 11, si és possible.

Gràcies.

El president

Molt bé. I tant que és possible. Li demano a la secretària quarta que procedeixi a la lectura del punt número 11. Té la paraula la diputada senyora Judit Alcalá.

La secretària quarta

«El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a instar l'Estat a reconèixer oficialment les seleccions esportives catalanes i permetre sempre la seva participació en competicions internacionals oficials.»

El president

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 108 vots a favor, 25 vots en contra i cap abstenció.

(*Aplaudiments.*)

Finalment, votarem el punt número 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 124 vots a favor, 3 vots en contra i 6 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut (continuació)

302-00103/15

En darrer terme, procedirem a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut.

Iniciarem la votació amb el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 99 vots a favor, 28 vots en contra i 6 abstencions.

Votem el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 99 vots a favor, 28 vots en contra i 6 abstencions.

Votem el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 99 vots a favor, 13 vots en contra i 21 abstencions.

Ara votarem l'encapçalament del punt número 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per unanimitat.

Votem el punt 4.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 130 vots a favor, cap vot en contra i 3 abstencions.

Votem el punt 4.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 130 vots a favor, 3 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 4.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 120 vots a favor, 13 vots en contra i cap abstenció.
Votem el punt 4.d.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 99 vots a favor, 34 vots en contra i cap abstenció.
Votarem de manera conjunta els punts 5 i 12.c.
Comença la votació.
Aquests punts han estat aprovats per 123 vots a favor, cap vot en contra i 10 abstencions.
Votem els punts 6 i 9.
Comença la votació.
(*Veus de fons.*) Ah, perdoni –perdoni. Aturem la votació.
Votarem el punt número 6.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 108 vots a favor, 10 vots en contra i 15 abstencions.
I ara votarem el punt número 9.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 108 vots a favor, 25 vots en contra i cap abstenció.
Votarem el punt número 7.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 108 vots a favor, 10 vots en contra i 15 abstencions.
De manera conjunta votarem els punts 8 i 12.b.
Comença la votació.
Aquests punts han estat aprovats per 123 vots a favor, 10 vots en contra i cap abstenció.
Votem el punt número 10.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 106 vots a favor, 25 vots en contra i 2 abstencions.
Votem de manera conjunta els punts 11.a, 11.c i 11.d.
Comença la votació.
Aquests punts han estat aprovats per 108 vots a favor, 25 vots en contra i cap abstenció.
Votarem el punt 11.b.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 63 vots a favor, 25 vots en contra i 45 abstencions.
De manera conjunta votarem els punts 12.a, 12.d, 13 i 15.
Comença la votació.
Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.
Votem també de manera conjunta els punts 12.e i 12.f.
Comença la votació.
Aquests punts han estat aprovats per 91 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.
Votem el punt número 14.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 105 vots a favor, 10 vots en contra i 17 abstencions.
Atès que no queda cap altre punt de l'ordre del dia pendent de ser substanciat, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de vuit del vespre i un minut.